R.L. STINE

Goosebumps®

NOAPTEA PĂPUȘII

R.L. STINE

GOOSEBUMPS
Cărţile care îţi dau fiori

NOAPTEA PĂPUŞII

Traducere de MARIA-AURELIA I. COTFAS

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Despre autor

Capitolul 1

— Mmm, mmm!

Kris Powell se chinuia să-i atragă atenţia surorii sale gemene.

Lindy Powell şi-a ridicat privirea de pe cartea pe care o citea ca să vadă ce mai voia Kris de data asta. Dar, în loc de chipul drăgălaş al soră-sii, Lindy n-a văzut decât un balon roz şi rotund din gumă de mestecat, aproape cât capul lui Kris.

— Mişto! zise ea, nu foarte impresionată.

Apoi, deodată, iute de mână, a înţepat balonul cu unghia şi l-a spart.

— Ei! atâta mai apucă Kris să zică, când balonul roz a explodat lipindu-i-se pe obraji şi bărbie.

— Ha, ţi-am făcut-o! râse Lindy.

Nervoasă, Kris s-a repezit la cartea lui Lindy şi i-a închis-o în nas.

— Vai, ce păcat! Nu mai ştii la ce pagina erai! jubilă ea.

Ştia prea bine cât o enerva pe Lindy să piardă şirul paginilor dintr-o carte.

Aruncându-i o privire supărată, Lindy i-a smuls cartea lui Kris care se străduia să-şi dezlipească guma de pe faţă.

— Ăsta a fost cel mai mare balon pe care l-am făcut până acum! spuse ea nervoasă, căci guma nu i se desprindea sub niciun chip de pe bărbie.

— Eu am făcut unele mult mai mari, adăugă Lindy pe un ton superior.

— Sunteţi *culmea* amândouă! bombăni mama lor intrând în dormitorul fetelor şi aşezând lângă piciorul patului lui Kris un teanc de rufe călcate şi împăturite cu grijă: Nu-mi vine să cred că vă luaţi la întrecere şi la făcut baloane din gumă!

— Da' nu ne luăm deloc la întrecere! mormăi Lindy, vânturându-şi părul blond prins la spate într-o coadă şi reluându-şi lectura.

Amândouă aveau părul lins şi blond, doar că Lindy îl avea lung şi-l purta de obicei strâns la spate sau într-o parte, în coadă, în timp ce Kris era tunsă scurt.

Doar astfel le puteai distinge, căci în rest, semănau perfect. Ambele aveau fruntea lată, ochii rotunzi, albaştri şi făceau gropiţe când zâmbeau. Se înroşeau una-două şi atunci obrajii lor palizi se aprindeau în cercuri mari, rozalii.

Amândouă erau de părere că au nasul puţin cam mare şi-şi doreau să fi fost puţin mai înalte. Alice, prietena cea mai bună a lui Lindy, era cu vreo 9 centimetri mai înaltă, şi nici măcar nu împlinise încă 12 ani.

— Mai am gumă pe faţă? întrebă Kris, frecându-şi bărbia lipicioasă, care se şi înroşise.

— Da, parcă ţi-a mai rămas ceva, răspunse Lindy, ridicându-şi privirea: Vezi că mai ai şi prin păr!

— Ah, ce plăcere! bombăni Kris, pipăindu-şi părul, dar nu găsi nici urmă de gumă.

— Iar te-am păcălit! râse Lindy. Pici aşa de uşor în plasă!

Kris s-a bosumflat şi a bombănit supărată:

— De ce eşti tot timpul aşa de răutăcioasă cu mine?

— *Eu?!* Ţi se pare că sunt rea? îi întoarse Lindy o privire uimită, plină de nevinovăţie. Dar eu sunt un îngeraş! Poţi să-ntrebi pe oricine!

Exasperată, Kris s-a întors iar către maică-sa, care aşeza şosetele într-un sertar din şifonier:

— Mamă, când o să am şi eu camera mea?

— La Sfântu' Aşteaptă! îi răspunse doamna Powell, făcând haz de necaz.

Kris a mormăit nemulţumită:

— Aşa spui mereu…

Maică-sa a ridicat neputincioasă din umeri:

— Kris, ştii foarte bine că nu avem deloc spaţiu, a spus, întorcându-se spre fereastra din dormitor. Prin perdelele fumurii pătrundea lumina strălucitoare a soarelui: E aşa de frumos afară! De ce staţi închise în casă?

— Mamă, nu mai suntem nişte copiliţe! răspunse Lindy, dându-şi ochii peste cap. Avem deja doisprezece ani şi suntem prea mari ca să mai ieşim afară la joacă.

— Mai am gumă? întreba iar Kris, răzuind încă mici fâşii de gumă roz de pe bărbie.

— Mai bine ai lăsa-o acolo unde e! Îţi face tenul mai frumos! i-o trânti Lindy.

— Ce-ar fi să vă purtaţi frumos una cu cealaltă? le dojeni doamna Powell, oftând.

Dintr-o dată, de jos, s-a auzit un lătrat ascuţit.

— Ce l-o mai fi apucat de data asta pe Barky? se nelinişti doamna Powell.

Micul terier negru găsea întotdeauna un motiv de lătrat.

— Chiar aşa, de ce nu-l scoateţi la o plimbare?

— N-am chef, bombăni Lindy, cu nasul în carte.

— Dar ce ziceţi de minunile alea de biciclete noi pe care le-aţi primit de ziua voastră? le întrebă doamna Powell, cu mâinile în şold. Parcă nu puteaţi trăi fără ele! Da, da, e vorba de aceleaşi biciclete care zac abandonate în garaj de când le-aţi primit…

— Bineee, mamă, am înţeles aluzia! Nu-i nevoie să fii sarcastică! zise Lindy, închizându-şi cartea, apoi se ridică, se întinse şi-şi azvârli cartea pe pat.

— Vrei? întrebă Kris.

— Ce să vreau?

— Să mergem cu bicicleta. Am putea să mergem până la şcoală, să vedem cine e pe terenul de joc.

— Las’ că ştiu eu că de fapt vrei să vezi dacă nu e şi Robby pe acolo, o necăji Lindy, strâmbându-se.

— Şi ce, ţi-e ciudă? ripostă soră-sa, înroşindu-se toată.

— Hai, hai, ieşiţi afară la aer curat! le zori doamna Powell. Eu trebuie să mă duc la cumpărături, aşa că ne vedem mai târziu.

Kris s-a studiat atentă în oglinda de la masa de toaletă, constatând că a reuşit să-şi îndepărteze aproape toată guma de pe faţă. Şi-a trecut apoi amândouă mâinile prin părul scurt, dându-l pe spate.

— Hai afară! zise deodată. Cine ajunge ultima e o fraieră!

S-a repezit către uşă, întrecând-o pe soră-sa cu o jumătate de pas.

Când au dat năvală pe uşa din spate, cu Barky dând din coadă fericit în urma lor, soarele strălucea nestingherit pe cerul senin al după-amiezii, iar în aerul uscat nu adia nicio boare. Ai fi zis că e vară, nu primăvară.

Fetele purtau amândouă pantaloni scurţi şi tricouri fără mâneci. Lindy s-a aplecat să deschidă uşa garajului, după care s-a oprit şi şi-a îndreptat privirea către casa învecinată, care i-a atras dintr-o dată atenţia.

— Ia te uită! I-au ridicat şi pereţii! îi spuse ea lui Kris, arătând spre casa vecină, dincolo de curtea lor.

— Se înalţă tot mai mult pe zi ce trece. E uimitor! răspunse Kris, uitându-se şi ea în direcţia cu pricina.

Constructorii dărâmaseră vechea casă până la temelii în timpul iernii, iar noua fundaţie de beton fusese turnată în martie. Lindy şi Kris se tot plimbaseră pe suprafaţa ei când nu era niciun muncitor pe-acolo, încercând să-şi dea cu presupusul

cam pe unde o să fie diferitele camere.

Şi-acum, că şi pereţii fuseseră ridicaţi, construcţia începuse să semene din ce în ce mai mult cu o casă, înălţându-se din mijlocul diverselor materiale: stive de cherestea, o movila maro-roşiatică de moloz, un morman de blocuri de beton şi tot felul de unelte, ferăstraie şi maşinării.

— Azi nu lucrează nimeni, observă Lindy.

Au făcut câţiva paşi către casa cea nouă.

— Cine crezi c-o să se mute aici? întrebă Kris într-o doară.

— Cine ştie, poate că vreun tip arătos de-o seamă cu noi. Poate chiar doi fraţi gemeni şi frumoşi!

— Scârbos! se strâmbă Lindy dezgustată. Gemeni?! Cum te poţi gândi la aşa ceva? Nu-mi vine să cred că suntem rude, darămite surori!

Kris însă era obişnuită cu sarcasmul lui Lindy. Amândurora le plăcea, dar în acelaşi timp le enerva la culme faptul că erau gemene. Şi pentru că aveau în comun atât de multe lucruri – felul în care arătau, hainele, dormitorul – erau, de fapt, mult mai apropiate decât alte surori.

Totuşi, tocmai pentru că se asemănau atât de mult, nu le era deloc greu să se scoată din sărite una pe cealaltă de nenumărate ori.

— Nu e nimeni pe acolo. Hai să dăm o tură! propuse Lindy.

Kris a urmat-o de-a curmezişul curţii, în timp ce o veveriţă care se căţăra pe trunchiul gros al unui arţar s-a oprit la jumătatea drumului să le privească temătoare şi prudentă.

Şi-au croit drum printre nişte tufe mai rare din gardul viu ce despărţea cele două curţi. Apoi, trecând de stivele de cherestea şi de maldărul de moloz, s-au cocoţat pe platforma de beton ce servea drept verandă. Deschizătura unde urma să fie fixată uşa de la intrare fusese acoperită cu o bucata groasă de plastic, bătută în cuie. Kris a ridicat unul din colţuri şi amândouă s-au strecurat în casă. Înăuntru era întuneric, răcoare şi mirosea a lemn proaspăt tăiat. Pereţii erau deja tencuiţi, dar nu apucaseră încă să fie zugrăviţi.

— Ai grijă la cuie! o avertiză Lindy pe soră-sa, arătându-i piroanele împrăştiate pe podea. Dacă îţi intră unul în picior, o să faci tetanos şi o să mori!

— Îhî, ai vrea tu!

— Ba din contră! Nu vreau să mori, ci doar să faci tetanos, chicoti Lindy.

— Ha, ha, foarte amuzant! ripostă Kris, sarcastică. Asta

trebuie să fie sufrageria, spuse apoi, păşind atentă de-a lungul camerei din faţă către şemineul aflat pe celălalt perete.

— Ia uite, un tavan ca de biserică! exclamă Lindy, privind în sus către grinzile de lemn închise la culoare care se vedeau deasupra capetelor lor. Mişto!

— E mai mare decât sufrageria noastră, observă Kris, uitându-se în stradă pe fereastra mare.

— Ce bine miroase! exclamă Lindy, trăgând adânc aer în piept. De la rumeguş. Miroase a pin.

Au trecut prin hol şi au ajuns în bucătărie, unde au început să exploreze.

— Oare firele alea sunt conectate la curent? întrebă Kris, arătând cu degetul către un mănunchi de fire electrice negre ce atârnau de grinzile din tavan.

— De ce nu pui mâna pe unul, ca să vezi? îi sugeră Lindy.

— Tu prima, nu se lăsă Kris păcălită.

— Bucătăria nu-i aşa de mare! observa Lindy, aplecându-se să studieze nişele unde urmau să fie instalate rafturile bufetului din bucătărie.

Apoi s-a ridicat din nou în picioare şi, tocmai când să-i propună soră-sii să meargă şi la etaj să vadă ce-i pe acolo, a auzit un zgomot.

— Ce naiba…? exclamă ea, făcând ochii mari, surprinsă. E cineva aici?

Kris a rămas nemişcată în mijlocul bucătăriei.

Amândouă erau numai ochi şi urechi.

Linişte deplină.

După care s-a auzit un zgomot difuz de paşi grăbiţi ce venea de undeva, de aproape, dinăuntru.

— Hai s-o ştergem! şopti Lindy.

Kris se repezise deja spre uşă şi se chinuia să se strecoare pe sub bucata de plastic. Odată ajunsă afară, a sărit de pe veranda de beton din spate şi a luat-o la sănătoasa către curtea din spatele casei lor.

Lindy, în urma ei, s-a oprit la marginea verandei şi şi-a întors privirea către casa cea nouă.

— Hei! Ia uite! strigă ea.

Atunci, o veveriţă a zbughit-o afară pe una dintre ferestrele laterale şi a aterizat taman pe mormanul de moloz, dând agitată din lăbuţe, după care s-a îndreptat anevoie către arţarul din curtea familiei Powell.

Lindy a izbucnit în râs:

— A fost doar o amărâtă de veveriţă!

Kris s-a oprit brusc lângă gardul viu.

— Eşti sigură? întrebă ea neîncrezătoare, privind cu suspiciune ferestrele noii case. A făcut cam multă gălăgie pentru o veveriţă…

Când s-a întors, a constatat cu surprindere că Lindy dispăruse.

— Unde naiba te-ai ascuns?

— Aici sunt, îi strigă Lindy. Cred c-am găsit ceva!

Lui Kris i-a luat ceva timp s-o localizeze pe soră-sa, care era pe jumătate pitită după un conteiner negru de gunoi din fundul curţii.

Kris şi-a pus mâna streaşină la ochi, ca să vadă mai bine. Lindy era aplecată peste marginea conteinerului, răscolind de zor prin gunoaie.

— Ce-ai găsit acolo?

Dar Lindy părea mult prea ocupată să arunce tot felul de chestii încoace şi-ncolo, ca s-o mai şi audă.

— Peste ce Dumnezeu ai dat? o întrebă Kris din nou, făcând câţiva paşi şovăitori către pubelă.

Lindy nici nu se gândea să-i răspundă.

Apoi, cu mişcări încete, a început să ridice ceva din conteiner. O pereche de mâini şi de picioare moi se bălăngăneau în gol urmate de un cap cu păr castaniu.

„Ceee? Mâini şi picioare? Cum vine asta?”

— Ooo, nu, nu, nu! urlă ea atunci, cuprinzându-şi în palme faţa pe care i se citea groaza.

Capitolul 2

Un copil?!

Cu gura căscată, Kris privea îngrozită cum Lindy ridica încet-încet corpul inert din conteinerul de gunoi. I-a zărit apoi şi faţa, cu ochii mari pironiţi în gol. Claia maronie de păr îi stătea ţeapănă în vârful capului. Era îmbrăcat cu un fel de costum gri.

Braţele şi picioarele i se bălăngăneau moi pe lângă trupul fără viaţă.

— Lindy! strigă Kris, cu vocea gâtuită de frică. Chestia aia… Copilul ăla… a… a… e viu?

Cu inima bătându-i nebuneşte, Kris a rupt-o la fugă spre soră-sa, care-şi ţinea descoperirea strâns la piept.

— Ia zi, e *viu?* întrebă iar Kris cu răsuflarea tăiată.

Dar s-a oprit brusc când a auzit-o pe soră-sa izbucnind în râs.

— Ei, na! Nu, bine-nţeles că nu-i viu! răspunse ea amuzată.

Şi de-abia atunci îşi dădu şi Kris seama că nu era vorba de un copil.

— Aaa! O păpuşă! izbucni ea fericită.

— Îhî! O fi fost a vreunui ventriloc, îi explică Lindy, ridicând păpuşa în sus. Zăcea aruncată aici, săraca. Îţi vine să crezi? E-ntr-o stare perfectă!

A mai trecut ceva timp până ce Lindy şi-a dat seama că Kris respira anevoie şi se înroşise la faţă:

— Da’ ce ai? Aaa, gata, ştiu! Te pomeneşti c-ai crezut că-i un copil în carne şi oase! o luă ea pe soră-sa peste picior.

— Ba nu! Nicidecum! nu se lăsă nici Kris mai prejos.

Lindy a ridicat păpuşa şi a început s-o caute pe la spate, sperând să dea de şnurul cu care, dacă trăgeai, puteai să-i faci gura să se mişte.

— Dar eu *chiar sunt* un băieţel adevărat! o făcu Lindy să spună, scrâşnind din dinţi şi încercând să vorbească piţigăiat, fără să-şi mişte buzele.

— Foarte nostim, ce să zic! zise Kris, dându-şi ochii peste cap.

— Da, da, eu *chiar sunt* nostim! Tu eşti aia care n-are niciun haz! îşi poci iar Lindy vocea în numele păpuşii, care chipurile vorbea ascuţit şi strident.

Trăgând de sfoara de la spate, buzele de lemn ale păpuşii se mişcau de sus în jos, pocănind. Lindy i-a pipăit spatele şi a găsit

şi sfoara cu care îi putea manevra ochii pictaţi, făcându-i să se mişte de la stânga la dreapta.

— Probabil că-i plină de gândaci! spuse Kris, scuturându-se scârbită. Arunc-o înapoi la gunoi!

— Nici nu mă gândesc! insistă Lindy, mângâind tandru părul de lemn al marionetei. O s-o păstrez.

— A zis că mă păstrează! o făcu Lindy să vorbească din nou.

Kris a întors o privire plină de suspiciune către păpuşa vorbitoare, al cărei păr castaniu fusese pictat direct pe capul de lemn. Ochii săi albaştri nu se mişcau decât dintr-o parte într-alta şi nu putea clipi. Buzele vopsite într-un roşu-aprins erau curbate într-un rânjet straniu. Buza inferioară era puţin ciupită şi, din cauza asta, nu se putea plia perfect pe cea de sus.

Păpuşa purta un costum gri la două rânduri, iar pe dedesubt se vedea gulerul alb al cămăşii. De fapt, era doar gulerul, fără cămaşă, dar, pentru a suplini lipsa ei, pieptul de lemn îi fusese vopsit în alb. În picioarele-i slăbănoage, care i se bălăngăneau în voie, avea nişte pantofi mari din piele neagră.

— Mă cheamă Slappy[1], se prefăcu iar Lindy, mişcând în sus şi-n jos buzele marionetei, care păreau că rânjesc.

— Ce tâmpenie! o ţinu Kris pe-a ei, dând nemulţumită din cap. Şi de ce tocmai Slappy, mă rog?

— Ia vino-ncoa' şi-ai să vezi de ce! Am să-ţi cârpesc una cât ai zice peşte! o făcu iarăşi Lindy să spună, străduindu-se să nu-şi mişte buzele.

Kris a bombănit nemulţumită:

— Până la urmă, mai mergem cu bicicleta la terenul de la şcoală sau nu?

— Ţi-e teamă că dragul de Robby îţi duce dorul? întrebă atunci păpuşa, pe vocea schimonosită a lui Lindy.

— Da' lasă odată urâţenia aia! se enervă Kris.

— Nu sunt urât! zise Slappy piţigăiat, cu puţin ajutor din partea lui Lindy, mişcându-şi ochii dintr-o parte într-alta. Tu eşti urâtă!

— Vezi că ţi se mişcă buzele! Halal ventriloc mai eşti şi tu! o critică Kris pe soră-sa.

— Ei las' că mă perfecţionez eu cu timpul! nu se dădu Lindy bătută.

— Vrei să spui că ai de gând să-l păstrezi?

— De ce nu? Mie îmi place Slappy. E drăguţ, răspunse Lindy,

---

1 *To slap*, „a plesni, a pălmui, a cârpi" (n.tr.)

strângându-l drăgăstos la piept.

— Sunt drăguţ! îl făcu să spună. Iar tu eşti o urâtă!

— Mai tacă-ţi gura aia! se răsti Kris la marionetă.

— Ba tu să taci! i-o întoarse Slappy, cu o voce ascuţită.

— De ce vrei să-l păstrezi? o întrebă Kris, în timp ce se îndreptau spre stradă.

— Dintotdeauna mi-au plăcut păpuşile, zise Lindy. Îţi mai aduci aminte de marionetele alea pe care le aveam? Uneori mă jucam cu ele ore în şir şi născoceam tot felul de povestioare…

— Da, şi eu mă jucam cu marionetele alea când eram mică… îşi aminti Kris.

— Da, da, şi-ntotdeauna reuşeai să-ncurci sforile! i-o reteză Lindy, încruntată. Nu te pricepeai deloc.

— Bine, bine, dar ce-ai de gând să *faci* cu ea? se arătă Kris interesată.

— Habar n-am. Poate c-o să inventez o mică scenetă, ceva… îi răspunse Lindy căzută pe gânduri, mutându-l pe Slappy pe celălalt braţ. Pun pariu că pot să câştig şi eu ceva de pe urma lui… Ştii, să fac genul ăla de scenete care prind la zilele de naştere ale copiilor… Ceva de genul ăsta.

— La mulţi ani! îl făcu pe Slappy să spună. Acum daţi-mi bani!

Kris nu a părut câtuşi de puţin amuzată.

Au luat-o pe strada din faţa casei lor, Lindy strângându-l în braţe pe Slappy, cu o mână pe spatele păpuşii.

— După părerea mea, păpuşa asta-i cam sinistră! zise Kris, dând cu piciorul într-o piatră care a aterizat taman pe cealaltă parte a străzii. Ar trebui să-l arunci de unde l-ai luat!

— Nici nu mă gândesc! se încăpăţână Lindy.

— Nici nu se gândeşte! îl puse şi pe Slappy s-o îngâne, scuturându-i capul şi făcându-i astfel ochii să se mute de la stânga la dreapta. O să te arunc *eu* pe tine la coş!

— Da’ ştiu că-i răutăcios! constată Kris, încruntându-se la Lindy.

Pe Lindy însă a umflat-o râsul:

— De ce te uiţi la mine?! Dacă vrei să te plângi, vorbeşte cu Slappy! o tachină ea pe soră-sa.

Kris s-a bosumflat.

— Ţi-e ciudă că l-am găsit eu prima!

Tocmai când Kris se pregătea să riposteze, au auzit nişte voci. Kris şi-a ridicat privirea şi i-a văzut pe cei doi puşti ai familiei Marshall, care locuiau la câteva case mai jos de ei,

alergând spre ele. Erau doi copii roşcovani şi drăgălaşi, şi gemenele mai aveau câteodată grijă de ei, făcând pe dădacele.

— Ce-i aia? întrebă Amy Marshall, arătând către Slappy.

— Vorbeşte? se băgă în discuţie şi fratele ei mai mic, Ben, păstrând totuşi o oarecare distanţă între el şi ciudata păpuşă, cu o expresie de neîncredere pe mutra-i pistruiată.

— Salutare! Pe mine mă cheamă Slappy! îl făcu Lindy să spună cu voce tare. Îl aşeză pe un braţ şi-l îndreptă de la spate, astfel încât mâinile i se bălăngăneau de o parte şi de cealaltă a trupului.

— De unde-l ai? se interesă Amy.

— Da' ochii i se mişcă? vru şi Ben să ştie, dar fără să se apropie.

— Dar *ai tăi* se mişcă, Ben? îl întrebă Slappy.

Amândoi puştii au izbucnit în râs, şi Ben a uitat de orice frică, apropiindu-se şi apucându-l pe Slappy de mână.

— Au! Nici chiar aşa de tare! se văicări Slappy.

Cât ai clipi, Ben îi dădu drumul la mână, mut de uimire. După care şi el, şi soră-sa s-au pus pe un râs molipsitor.

— Ha, ha, ha! râse şi păpuşa, Lindy având grijă să-i dea capul pe spate şi să-i deschidă gura larg.

Micuţilor li s-a părut o distracţie pe cinste, aşa c-au râs şi mai cu poftă.

Mulţumită de reacţia auditoriului, Lindy şi-a aruncat ochii către soră-sa. Kris stătea pe bordură, cu capul sprijinit în palme şi, dac-ai fi judecat după expresia feţei, se plictisea de moarte.

„Aaa, e invidioasă!” şi-a zis Lindy. „A văzut că puştilor chiar le-a plăcut de Slappy şi că eu sunt în centrul atenţiei. Moare de ciudă, ce mai! Gata, m-am hotărât! Îl păstrez, şi basta!“ s-a decis ea atunci, savurându-şi în taină mica victorie.

Apoi s-a uitat îndelung în ochii albaştri ai păpuşii şi, spre surprinderea ei, i s-a părut că marioneta o privea şi ea, la rându-i, ba chiar că a zărit în ochii săi de acuarelă sclipirea unei raze de soare. Până şi rânjetu-i larg parcă era studiat, voit.

Capitolul 3

— Cine era la telefon? întrebă domnul Powell, înfulecând o cantitate prea mare de spaghete încolăcite până la refuz pe furculiţă.

Lindy s-a întors la masă şi s-a aşezat pe locul unde stătea de obicei.

— Era doamna Marshall, vecina din josul străzii.

— Vrea să aveţi grijă de copii? întrebă doamna Powell, întinzându-se după castronul cu salată. Apoi îi spuse lui Kris:

— Tu nu vrei deloc salată?

Kris şi-a şters sosul de spaghete de pe bărbie cu şervetul, răspunzând:

— Nu, poate mai târziu.

— Nu, nu-i vorba de copii, interveni apoi Lindy. Vrea să mă duc pe la ei şi să dau un mic spectacol de ziua lui Amy. Cu Slappy, bine-nţeles.

— Prima ta slujbă, spuse domnul Powell, şi faţa lui trasă i s-a luminat într-un zâmbet mulţumit.

— Amy şi Ben l-au îndrăgit aşa de tare pe Slappy, încât n-a fost chip să refuz, le explică ea. Doamna Marshall o să-mi dea douăzeci de dolari.

— A, grozav! exclamă mama, întinzându-i soţului ei peste masă bolul cu salată.

Trecuse o săptămână de când Lindy îl salvase pe Slappy din conteinerul de gunoi. De atunci, imediat după şcoală, îşi petrecuse fiecare după-amiază la ea în cameră, repetând întruna, exersându-şi vocea, străduindu-se să nu-şi mai mişte buzele şi născocind glume pentru micul ei program cu Slappy.

Kris o ţinea una şi bună că e o idee prostească.

— Nu-mi vine să cred cât de fraieră poţi fi! îi spuse ea sorăsii, nevrând nici în ruptul capului să asiste la repetiţii.

Cu toate astea, din vinerea în care Lindy l-a luat pe Slappy cu ea la şcoală, Kris a început să-şi mai schimbe atitudinea. În faţa dulapului ei de pe coridor, Lindy stătea înconjurată de un grup de copii care se uitau gură-cască la Slappy care le vorbea întruna.

Kris a urmărit întreaga scenă din capătul culoarului. „O să se facă de râs!“ şi-a zis ea jubilând.

Dar, spre surprinderea ei, spectatorii s-au amuzat şi au râs în

hohote găsindu-l pe Slappy tare simpatic. Chiar şi Robby Martin, băiatul de care Kris era îndrăgostită de mai bine de doi ani, a fost de părere că Lindy era grozavă pe post de ventriloc.

Văzându-l pe Robby râzând cu poftă alături de ceilalţi copii, căzu pe gânduri: „Poate că totuşi e ceva de capul unui ventriloc… La urma urmei, ar putea fi amuzant…”

Şi profitabil, totodată. Lindy urma să primească douăzeci de dolari pentru numărul de la petrecerea lui Amy Marshall. Şi, o dată ce va merge vestea, probabil că va fi chemată la o mulţime de alte petreceri şi va câştiga şi mai mulţi bani.

În aceeaşi seară, după cină, Lindy şi Kris au spălat şi au şters vasele, după care Lindy şi-a întrebat părinţii dacă vor să vadă noul ei program. A fugit pe scări la ea în cameră ca să-l ia pe Slappy, în timp ce domnul şi doamna Powell s-au aşezat confortabil pe canapeaua din sufragerie.

— Poate c-o să ajungă vedetă de televiziune, mai ştii? spuse doamna Powell.

— Poate, cine ştie? aprobă domnul Powell, rezemându-se de speteaza canapelei cu un zâmbet satisfăcut.

Barky a lătrat ascuţit şi s-a suit şi el pe sofa între domnul şi doamna Powell, dând nerăbdător din coada-i boantă.

— Ştii prea bine că n-ai voie pe canapea, îi dojeni doamna Powell, oftând, dar n-a făcut niciun gest ca să-l dea jos.

Kris s-a aşezat ceva mai departe, pe podeaua de lângă scări, cu bărbia sprijinită în mâini.

— Eşti cam abătută astă-seară, observă tatăl ei.

— Vreau şi eu o marionetă, zise ea, fără să vrea.

O luase gura pe dinainte şi numai după ce-a vorbit şi-a dat seama ce spusese.

Lindy a revenit în cameră, ţinându-l pe Slappy de după mijloc.

— Sunteţi gata? întrebă ea, trăgând unul dintre scaune în mijlocul camerei şi aşezându-se pe el.

— Se poate sau nu? repetă Kris, preocupată de aceeaşi idee.

— Chiar vrei şi tu una? Vorbeşti serios? se miră doamna Powell.

— Ce *anume* să vrea? Despre ce tot vorbiţi? întrebă Lindy confuză.

— Kris zice c-ar vrea şi ea o marionetă, îi explică atunci doamna Powell.

— Asta-i chiar culmea! se înfierbântă atunci Lindy. De ce trebuie să te iei tot timpul după mine?

— Mi se pare distractiv! îi replică atunci Kris, înroşindu-se până în vârful urechilor. Dacă tu poţi s-o faci, eu de ce aş fi mai prejos? adăugă ea cu o voce gâtuită.

— De fiecare dată te iei după mine! protestă Lindy enervată. De ce nu eşti în stare să faci şi tu ceva original, măcar o dată? Du-te sus şi aranjează-ţi colecţia de tinichele, că doar ăsta-i hobby-ul *tău,* să aduni toate vechiturile alea de bijuterii! Şi lasă-mă pe mine să fiu ventriloc!

— Hai, fetelor, încetaţi… apucă doamna Powell să zică, ridicând o mână ca să facă linişte şi să mai calmeze niţel spiritele, vă rog să nu vă certaţi pentru o păpuşă, n-are niciun rost…

— Dar eu chiar cred c-o să fiu mai bună decât ea! zise Kris. Doar vedeţi şi voi că nu prea are haz!

— Ei las’ că toţi ceilalţi mă găsesc foarte amuzantă! nu se lăsă Lindy.

— N-a fost prea frumos din partea ta, Kris, să spui aşa ceva! o mustră doamna Powell.

— Chestia e că dacă Lindy are marioneta ei, am şi eu dreptul să am una, nu?

— Eşti ca o maimuţă! Tot ce fac eu, faci şi tu! o ţinu Lindy mai departe pe-a ei, clătinând din cap. Toată săptămâna m-ai bătut la cap şi m-ai criticat, spunându-mi întruna că e o tâmpenie ce fac. Da’ las’ că ştiu eu de ce te-ai răzgândit! Te oftici că eu o să am banii mei, şi tu, nu!

— Of, Doamne, ce n-aş da să nu va mai certaţi din *orice fleac!* le dojeni domnul Powell, vădit exasperat.

— Până la urmă îmi luaţi şi mie o marioneta sau nu? îi întrebă iar Kris.

— Păi… Sunt cam scumpe, zise domnul Powell, aruncându-i o privire soţiei sale. O păpuşă cât de cât bună poate să coste mai mult de o sută de dolari şi tare mi-e că momentan nu ne prea permitem aşa o cheltuială.

— Dar dacă l-aţi împărţi pe Slappy? sugeră atunci doamna Powell.

— Poftiiim?! se revoltă Lindy, sărind ca arsă.

— Împărţiţi deja atât de multe lucruri! continuă ea. De ce nu l-aţi împărţi şi pe Slappy, la o adică?

— Dar, mamăăă… începu Lindy să se smiorcăie, amărâtă.

— Ce idee bună! interveni domnul Powell, făcând un semn cu mâna către Kris. Hai, du-te şi încearcă să-l mânuieşti! Sunt absolut sigur că după ce o să-l tot daţi de la una la cealaltă o

săptămână-două, una din voi o să se plictisească de el. Poate chiar amândouă.

Kris s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat către Lindy, întinzând mâna după marionetă.

— Mie-mi convine ideea, spuse ea încet, căutând s-o privească în ochi pe soră-sa în speranţa că va găsi măcar o urmă de încuviinţare. Mi-l dai şi mie un pic, te rog?

Dar Lindy îl ţinea strâns şi nu intenţiona să-i dea drumul.

Dintr-o dată, capul păpuşii se îndreptă şi gura i se deschise larg:

— *Şterge-o, Kris!* se răţoi cu o voce tăioasă şi scrâşnită. *Dispari din faţa mea, tâmpito!*

Şi până s-apuce Kris să bată în retragere, mâna de lemn a lui Slappy a ţâşnit în sus şi, cât ai zice peşte, păpuşa i-a tras o palmă sănătoasă peste obraz.

Capitolul 4

— Auuuu! urlă Kris de durere, pipăindu-şi obrazul înroşit, după care făcu un pas înapoi. Încetează odată, Lindy! M-a durut!

— Ce, cu mine vorbeşti? ţipă atunci şi Lindy. Nu eu sunt de vină, ci Slappy!

— Nu mai face pe proasta! se enervă Kris, frecându-şi încă obrazul. Chiar m-a durut!

— Da’ tu nu-nţelegi că eu n-am făcut nimic? se oţărî Lindy, întorcându-l pe Slappy cu faţa la ea. De ce ai fost rău cu Kris?

Domnul Powell se ridică brusc de pe canapea.

— Hai, Lindy, nu te mai prosti şi cere-i scuze surorii tale! spuse el hotărât.

Lindy i-a aplecat capul lui Slappy:

— Scuze, îl făcu ea să zică.

— Nu aşa! *Tu* să-ţi ceri scuze, nu Slappy, că doar nu el a lovit-o pe Kris! o certă domnul Powell, încrucişându-şi mâinile pe piept.

— Bine, fie! mormăi Lindy, roşind şi încercând să evite privirea insistentă şi furioasă a soră-sii. Îmi pare rău! Na, ţine-l! zise ea, dându-i drumul lui Slappy în braţele lui Kris.

Luată prin surprindere, Kris era cât pe ce să-l scape din mâini. Unde mai pui că era mai greu decât ar fi crezut.

— Şi acum ce trebuie să fac cu el? o întrebă ea pe Lindy.

Lindy însă a ridicat din umeri şi s-a dus în cealaltă parte a camerei, unde s-a trântit pe canapea, lângă maică-sa.

— Ce a fost cu circul de mai devreme? o luă doamna Powell la rost în şoaptă, aplecându-se spre ea. Te-ai purtat copilăreşte, zău aşa!

Lindy s-a aprins în obraji.

— Slappy *e-al meu!* De ce nu pot şi eu să am ceva care să fie numai şi numai al meu, de ce?

— Câteodată vă purtaţi aşa de frumos una cu cealaltă, dar câteodată… spuse doamna Powell dezamăgită, fără să mai apuce să-şi termine fraza.

Domnul Powell s-a aşezat pe braţul capitonat al unuia dintre scaunele din celălalt capăt al încăperii.

— Ce trebuie să fac ca să-i mişc gura? o întrebă Kris, întorcând păpuşa cu faţa în jos ca să-i poate studia spatele.

— Vezi că are o sforicică acolo la spate, unde se încheie jacheta, îi explică Lindy bosumflată. Tot ce trebuie să faci e să tragi de ea.

„Nu vreau să-l mânuiască ea! gândi Lindy necăjită. Nu-mi convine să-l împart nici cu ea, nici cu nimeni! De ce n-am şi eu ceva care să fie doar al meu? De ce trebuie să-mpart totul cu ea? Şi de ce se ia tot timpul după mine şi mă imită?”

Scrâşnind din dinţi, n-a avut încotro decât să aştepte să-i mai treacă supărarea.

Mai târziu, în aceeaşi seară, în timp ce era în pat, Kris s-a trezit brusc şi s-a ridicat în capul oaselor. Avusese un coşmar.

„Mă urmărea cineva”, şi-a adus ea aminte, cu inima încă bătându-i tare în piept. „Cineva sau ceva?“ Nu-şi amintea foarte clar.

S-a uitat apoi de jur împrejurul camerei întunecate, aşteptând ca bătăile inimii să i se mai potolească. În cameră, era înăbuşitor de cald şi un aer închis, deşi fereastra era deschisă şi perdelele se mişcau în adierea vântului.

În patul alăturat, identic cu al ei, Lindy dormea dusă, întoarsă pe o parte. Sforăia abia auzit, cu buzele uşor întredeschise şi cu părul răsfirat pe faţă.

Kris şi-a îndreptat privirea spre radioul cu ceas de pe noptiera dintre cele două paturi. Era aproape trei dimineaţa.

Deşi se trezise acum de-a binelea, imaginile coşmarului tot nu-i dădea pace. Nu era în apele ei şi nu-şi revenise din sperietură, de parcă acel ceva sau cineva ar fi urmărit-o încă. Îşi simţea ceafa fierbinte şi plină de broboane de sudoare.

S-a întors şi şi-a înfoiat perna, rezemând-o puţin mai sus pe tăblia patului. Şi-n timp ce se lăsa pe perna pufoasă, ceva i-a atras brusc atenţia.

Cineva stătea pe scaunul din faţa ferestrei! Şi acel cineva se holba la ea!

După ce a tras o gură sănătoasă de aer în piept, şi-a dat seama că e Slappy.

Scăldat în lumina galbenă a lunii, ochii săi imobili aveau o strălucire stranie. Era aşezat pe scaun, aplecat uşor spre dreapta, cu unul din braţe odihnindu-se pe marginea subţire a scaunului. Gura îi îngheţase într-un rânjet larg şi batjocoritor, iar ochii parcă o fixau ostentativ.

Kris l-a fixat şi ea cu privirea, analizându-i minuţios figura în lumina galbenă şi stranie a lunii. Apoi, fără să se gândească,

fără măcar să-şi dea seama ce face, s-a dat jos din pat în cea mai mare linişte.

Era cât pe ce să se-mpiedice şi să cadă fiindcă piciorul i se încurcase în cearşaful de pe pat. Azvârlindu-l cât colo, traversă în grabă camera, către fereastră. Chiar şi când umbra-i prelungă l-a ajuns, învăluindu-l în întuneric, Slappy tot n-a slăbit-o din ochi, fixând-o de jos, din scaunul său. Cu cât Kris se apleca mai tare, cu atât rânjetul lui părea şi mai larg.

O rafală de vânt a mişcat deodată perdelele moi, care i-au mângâiat uşor faţa. Ea însă le-a împins şi a-nceput să studieze cu atenţie capul pictat al marionetei.

A întins o mână şi i-a dezmierdat părul de lemn, care strălucea în lumina lunii. Capul păpuşii era cald, mai cald chiar decât s-ar fi aşteptat.

Dar în secunda următoare şi-a tras iute mâna îndărăt.

„Ce-a fost asta? Ce s-a auzit? Chicotise oare Slappy? A râs cumva de ea? Nu. Sigur că nu!" Atunci Kris şi-a dat seama că respira sacadat. „Ce toantă! De ce-oi fi oare aşa de speriată de o amărâtă de păpuşă trasă de sfori?"

Îndărătul ei, Lindy a bolborosit ceva în somn şi s-a întors pe spate.

Kris se holba insistent în ochii larg-deschişi ai păpuşii, care străluceau în lumina difuză ce pătrundea prin fereastră. Se aştepta să-l vadă clipind sau mişcându-şi ochii dintr-o parte într-alta.

Brusc, se simţi ridicolă.

„E doar o biată marionetă de lemn!" se încurajă ea.

A întins mâna şi l-a împins cu degetul. Trupul rigid a alunecat într-o parte, iar capul a sunat surd, a gol, când s-a lovit de braţul de lemn al scaunului.

Kris îl privea de sus, foarte mulţumită de sine, ca şi când ar fi reuşit să-l pună la punct, într-o oarecare măsură.

Perdeaua s-a înfoiat din nou, atingându-i faţa pentru a doua oară, şi Kris a împins-o cu acelaşi gest de mai devreme.

Somnoroasă, a dat să se ducă înapoi în pat.

Dar n-a apucat să facă decât un pas, că Slappy s-a şi întins după ea apucând-o de mână.

Capitolul 5

— Ah! strigă Kris întorcându-se, în timp ce mâna rigidă i se încleşta din ce în ce mai tare în jurul încheieturii.

Spre surprinderea ei însă, a zărit-o pe Lindy ghemuită chiar lângă ea, strângând-o zdravăn de încheietură.

Kris se trase brusc din strânsoare, enervată la culme.

În lumina lunii, filtrată de perdele, a putut să-ntrezărească mai bine rânjetul drăcesc de pe faţa soră-sii.

— Iar ţi-am făcut-o! se bucură Lindy.

— Nici nu m-ai speriat, dacă vrei să ştii! bravă Kris, deşi vocea tremurândă şi şoptită o dădea de gol.

— Hai că te-am văzut cum ai sărit în sus până-n tavan! exclamă Lindy amuzată. Chiar ai crezut că Slappy te-a apucat!

— Ba nu-i adevărat! o contrazise Kris, dând să se urce-n pat.

— Da’ cum de eşti trează, de fapt? o luă Lindy la rost. Încercai cumva să-i faci ceva lui Slappy?

— Ah, nu… A… a… Am visat urât, îi explică Kris. Am vrut doar să mă duc puţin până la geam.

— Dac-ai fi văzut ce mutră ai făcut! chicoti Lindy.

— Ia mai lasă-mă-n pace! Vreau să mă culc! se răsti Kris, trăgându-şi plapuma până la gât.

Lindy a aranjat păpuşa în scaun, aşezând-o iarăşi în fund, după care s-a întors la ea în pat, jubilând încă. „Ce-am mai păcălit-o pe soră-mea! A tras o sperietură pe cinste!”

Kris şi-a aranjat pernele, apoi a mai aruncat o ultimă privire înspre fereastra de pe peretele opus. Acum faţa păpuşii era ascunsă pe jumătate în întuneric, dar ochii îi luceau de parcă ar fi fost vie şi o fixau ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva.

„De ce nu-şi şterge rânjetul ăla nesuferit de pe faţă?“ se întrebă Kris, scărpinându-şi nervoasă ceafa plină de broboane.

Şi-a tras plapuma şi, cuibărindu-se în pat, s-a întors pe o parte, cu spatele la Slappy şi la ochii lui sfredelitori. Dar chiar şi aşa, tot îi simţea privirea holbându-se la ea. Cu toate că-şi trăsese plapuma până-n gât şi-şi ţinea ochii închişi, parcă-i şi vedea rânjetul schimonosit în întuneric şi ochii ăia veşnic deschişi, fixând-o neîncetat… Holbându-se întruna.

Într-un sfârşit, a căzut într-un somn agitat, răscolită de un alt coşmar sumbru. Se făcea că e urmărită de cineva malefic, care-i pusese gând rău. Cine să fi fost oare?

Luni după-amiază, atât Lindy cât şi Kris au rămas la şcoală după ore, la repetiţiile pentru concertul primăverii, ce urma să aibă loc în curând. Când au ajuns acasă, în jur de ora cinci, s-au mirat când au văzut maşina tatălui lor trasă pe alee.

— Ce devreme ai venit azi! exclama Kris când, intrând în bucătărie, l-a găsit ajutându-şi soţia cu pregătirile pentru cină.

— Plec mâine la Portland, la o conferinţă despre vânzări, explică domnul Powell, care curăţa o ceapă deasupra chiuvetei cu un cuţitaş special. De asta am lucrat azi numai jumătate de zi.

— Ce avem la masă? se interesa Lindy.

— Chiftele, răspunse doamna Powell. Asta dacă taică-tu reuşeşte să cureţe odată ceapa aia!

— Trebuie să existe o şmecherie cu ceapa asta…! Nu ştiu, vreun secret cum să faci să nu plângi când o cureţi… spuse domnul Powell, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz. Tare aş vrea să-l aflu şi eu!

— Cum a mers la repetiţie? întrebă doamna Powell, frământând un cocoloş mare de carne tocată.

— Plictisitor! se plânse Lindy, luându-şi o cutie de Coca-Cola din frigider.

— Îhî, aprobă Kris. Ne pune să fredonăm tot felul de cântece ruseşti şi sârbeşti, şi sunt aşa de triste şi de deprimante! Aproape toate-s despre oi sau… mă rog, ceva de genul ăsta… De fapt, nici nu prea ştim despre ce e vorba-n ele, că nici măcar nu-s traduse…

Domnul Powell a dat fuga la chiuvetă şi a-nceput să-şi clătească cu apă rece ochii roşii şi-nlăcrimaţi.

— Aaah, nu mai suport! se văicări el, aruncându-i nevesti-sii ceapa pe jumătate curăţată.

— Vai, ce plângăcios mai eşti! bombăni ea, clătinând din cap.

Kris a fugit pe scări spre camera ei, şi-a aruncat ghiozdanul pe biroul pe care-l împărţea cu Lindy, după care s-a întors către uşă, dând să coboare la parter.

Dar ceva de lângă fereastră i-a atras brusc atenţia.

Făcând stânga-mprejur, a rămas cu gura căscată de uimire.

— O, Doamne! Nuu! urlă speriată, aproape fără să-şi dea seama.

Cu faţa ascunsă în palme, a rămas pironită locului, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Slappy era în picioare pe scaunul din faţa ferestrei, rânjindu-i

batjocoritor cu bine cunoscuta lui privire imobilă. Iar lângă el, pe acelaşi scaun, şedea o altă marionetă cu un rânjet identic pe faţă.

Unde mai pui că se mai şi ţineau de mână!

— Ce se-ntâmplă aici? Ce-nseamnă asta? strigă ea atunci cât o ţinea gura.

Capitolul 6

— Îţi place de el?

Până să se dezmeticească, Kris a crezut că Slappy a întrebat-o şi-a amuţit de uimire.

— Aşadar, ce părere ai despre noua păpuşă?

I-a luat ceva timp până să-şi dea seama că vocea venea de undeva, din spatele ei.

Şi-a întors capul şi l-a văzut pe taică-su stând în pragul uşii, ştergându-şi încă ochii cu un şervet umezit de bucătărie.

— C… cee? N… noua păpuşă? se bâlbâi Kris.

— E pentru tine, îi spuse domnul Powell păşind în cameră, cu şervetul ud peste ochi.

— Chiar? Vorbeşti serios? se bucura Kris, repezindu-se către scaun şi ridicând marioneta, ca s-o poată studia mai pe-ndelete.

— E un amanet chiar pe colţ, vizavi de biroul meu, îi explică domnul Powell, luându-şi şervetul de la ochi. Tocmai treceam pe lângă vitrină, când l-am văzut pe dumnealui privindu-mă de dincolo de geam. Şi a fost şi ieftin… Mai mult, am senzaţia că vânzătorul chiar s-a bucurat că l-am scăpat de păpuşă!

— E… e… drăguţ! îi răspunse Kris, încercând să găsească cuvântul potrivit pentru a-l descrie. Arată exact ca Slappy, doar că are părul roşcat, nu castaniu.

— Probabil c-amândoi au fost făcuţi de aceeaşi firmă, îşi dădu cu presupusul domnul Powell.

— Da, dar hainele lui sunt mai frumoase! adăugă Kris, ţinând marioneta în sus, la distanţă, ca s-o poată vedea mai bine. Aşa nu-mi place costumul ăla gri de pe marioneta lui Lindy!

Noua achiziţie a lui Kris purta o pereche de blugi şi o cămaşă de flanel în nuanţe de roşu şi verde. Iar în locul clasicilor pantofi lustruiţi de culoare maro, avea nişte bascheţi albi şi înalţi, care-i acopereau gleznele.

— Deci, îţi place sau ba? o întrebă domnul Powell zâmbind.

— Îmi place *la nebunie!* îi mărturisi ea în culmea fericirii şi, venind înspre uşă, l-a îmbrăţişat în semn de mulţumire.

Apoi a luat marioneta şi, ieşind val-vârtej din dormitor, a coborât iute în bucătărie tropăind pe scări.

— Hei, oameni buni! Vi-l prezint pe domnul Wood! spuse ea fericită, ţinând păpuşa-n sus, în faţa ei.

Domnul Wood i-a întâmpinat cu rânjetu-i caracteristic.

Barky a-nceput să latre nerăbdător, sărind şi încercând să apuce păpuşa de bascheţi, aşa că fata a ferit-o din calea lui.

— Ia te uită! se miră Lindy. De unde-l ai?

— Tata mi l-a adus, îi explică Kris, zâmbind răutăcios – mai ceva decât păpuşa din braţele ei. O să-ncep şi eu repetiţia după cină, şi-o să vezi c-o să fiu mai bună decât tine!

— Kris, te rog să-ncetezi! o dojeni doamna Powell. Ştii foarte bine că nu totul e o competiţie!

— Şi ce dacă! Eu am deja ce să fac cu Slappy! îi râse Lindy în nas. Şi tu eşti de-abia la-nceput. Eşti o-ncepătoare!

— Orice ai zice, Domnul Wood e mult mai drăguţ decât Slappy! ripostă Kris, maimuţărind-o pe soră-sa. Arată mult mai bine! Costumu' ăla gri de pe păpuşa ta e groaznic!

— Şi ce, ai impresia că urâţenia aia de cămaşă e mai mişto? o întrebă Lindy pe un ton batjocoritor, strâmbându-se dezgustată. Bleah! Nu m-aş mira dacă vechitura aia a ta ar colcăi de viermi!

— Vezi să nu! *Tu* eşti plină de viermi, na! răbufni Kris.

— N-o să ai niciun haz cu marioneta ta cu tot, pentru că habar n-ai ce-i ăla simţ al umorului! continuă Lindy şirul răutăţilor.

— Nu mai spune! Păi dacă te suport pe tine, înseamnă că trebuie să am ceva simţ al umorului, nu? i-o întoarse Kris, aşezându-şi păpuşa pe umăr.

— Nu te mai lua după mine! Eşti ca o maimuţă! urlă Lindy, nervoasă nevoie mare.

— Gata, nu vreau să vă mai aud! Plecaţi din bucătărie, hai! le porunci doamna Powell, ajunsă la capătul răbdării. Haideţi, repede! Ieşiţi afară! Sunteţi ceva de groază! Până şi păpuşile sunt mai înţelepte decât voi!

— Mersi mult, mamă… îi zise Kris, sarcastică.

— Mă chemi şi pe mine când e gata masa? întrebă şi Lindy, ieşind pe uşă. Mă duc sus să mai lucrez cu Slappy la sceneta pentru petrecerea de sâmbătă.

În după-amiaza următoare, Kris stătea în faţa mesei de toaletă pe care o împărţea cu Lindy, scotocind de zor prin caseta ei doldora de bijuterii. A scos încă un şirag de mărgele viu colorate, pe care – fără a le mai desface încuietoarea – şi l-a atârnat de gât, alături de celelalte trei cu care se gătise deja, având grijă să nu se-ncurce între ele. Apoi s-a privit în oglindă, mişcându-şi capul încoace şi-ncolo, ca să vadă mai bine cerceii lungi care-i atârnau la urechi.

„Cât îmi plac bijuteriile-astea! Şi ce dacă-s nişte tinichele? E colecţia mea, şi mie îmi place!“ şi-a zis ea mulţumită, scormonind cu degetele până la fundul de lemn al preţioasei cutii, să vadă ce minunăţii ar mai putea scoate la iveală.

În timp ce pe Lindy n-o interesau deloc astfel de lucruri, Kris şi-ar fi putut petrece ore în şir probând tot soiul de mărgele, jucându-se cu zecile de pandantive şi talismane ieftine, pipăind cu vădită plăcere brăţările de plastic sau zornăindu-şi cerceii lungi. Colecţia asta de tinichele strălucitoare avea întotdeauna darul de-a o bine dispune.

Şi-a mai scuturat o dată capul, ca s-audă iar cerceii cum zornăie, dar a fost întreruptă de un ciocănit subit, care a făcut-o să se-ntoarcă către uşă.

— Salut, Kris! Ce mai faci? o salută Cody Matthews, unul dintre prietenii ei, care tocmai intrase pe uşă.

Cody avea părul drept şi foarte deschis la culoare, de un blond spălăcit, şi ochi cenuşiu-deschis, iar chipul îi era serios şi tras. Părea mai mereu adâncit în gânduri.

— Ai venit cu bicicleta? îl întrebă Kris, dându-şi jos de la gât mai multe şiruri de mărgele deodată şi aruncându-le înapoi în cutia cu bijuterii.

— Nu. Am venit pe jos, îi răspunse Cody. De ce m-ai sunat? Vrei să mergem pe undeva?

— Nu, îi răspunse Kris scurt, ridicându-se iute şi-ndreptându-se spre scaunul de lângă fereastră, de unde îl înşfăcă pe Domnul Wood. Vreau să mai exersez la numărul meu.

— A, şi să-nţeleg că eu sunt pe post de cobai? mormăi Cody.

— Nu, nu! Tu te faci că eşti publicul, bine? Haide!

L-a condus afară, sub arţarul încovoiat de vreme ce trona în mijlocul curţii din spate. Soarele după-amiezii începea să coboare pe cerul senin şi azuriu de primăvară.

Kris şi-a sprijinit piciorul de trunchiul copacului, aşezându-l pe Domnul Wood pe genunchi. Cody s-a tolănit pe spate în iarbă, la umbră.

— Să-mi zici dacă-i amuzant sau nu, bine? îi explică ea ce trebuie să facă.

— S-a-nţeles! Dă-i drumul! o încurajă Cody, mijindu-şi ochii concentrat.

Kris l-a întors pe Domnul Wood cu faţa către ea şi l-a întrebat:

— Cum te simţi azi?

După care tot ea l-a făcut să-i răspundă:

— Binişor. N-am de ce să mă plâng ca un nătâng! Şi de mai rău de-i semn, bate-n lemn!

Se aşteptase ca băiatul să izbucnească-n râs, dar el a tăcut mâlc.

— A fost haioasă sau nu?

— Oarecum… bâigui Cody fără prea multă convingere. Continuă, nu te opri!

— Bine, încuviinţă Kris, aplecându-şi capul astfel încât s-ajungă faţă-n faţă cu păpuşa.

— Domnule Wood, începu ea, de ce stăteai în faţa oglinzii cu ochii închişi?

— Păăăi… răspunse marioneta c-o voce chiţăită şi piţigăiată, eram curios să văd cum arăt când dorm!

Kris i-a dat capul pe spate, ca şi cum marioneta s-ar fi prăpădit de râs la propriile-i spuse.

— De asta ce mai zici?

Cody ridică neputincios din umeri.

— Presupun că-i mai reuşită decât prima…

— Aşa nu m-ajuţi deloc, şi-n ritmul ăsta n-ajungem nicăieri! se înfurie Kris, lăsându-şi braţele în jos exasperată, şi în acel moment Domnul Wood i s-a prăvălit moale în poală. Trebuie să-mi spui sincer şi fără ocolişuri dacă glumele mele sunt sau nu amuzante!

— Cred că nu prea, din păcate… îi spuse atunci Cody, pe gânduri.

— Am nevoie de nişte cărţi de umor bune! bombăni Kris. Asta e! Nişte cărţi pline de bancuri spumoase! Atunci chiar aş putea să-mi pun la punct repertoriul, că-n rest, mă descurc, nu? Adică, sunt bună de ventriloc, nu-i aşa?

— Cred că da, răspunse Cody, rupând un pumn de iarbă şi lăsând apoi firele umede şi crude să-i alunece printre degete.

— Vreau să zic, nu-mi mişc buzele prea tare, *nu-i aşa?* căută ea să-i smulgă o confirmare.

— Mda, nu prea tare, încuviinţă el. Dar mai trebuie să-ţi exersezi vocea, ca să pară că păpuşa vorbeşte, nu tu.

— Dar nimeni nu poate să facă chestia asta la perfecţie! îi explică Kris. E doar o iluzie. Le dai oamenilor impresia că stăpâneşti trucul ăsta, când de fapt e o păcăleală!

— A! Aşa deci! se dumiri Cody, rupând încă un pumn de iarbă.

Kris a mai încercat câteva glume.

— De astea ce părere ai?

— Ar cam trebui să mă duc acasă… îi răspunse Cody, aruncând către ea iarba pe care o adunase în pumn.

Kris a dat enervată la o parte firele de iarbă de pe căpăţâna de lemn a marionetei, mângâindu-i blând părul roşcovan.

— Îi răneşti sentimentele Domnului Wood!

Cody s-a ridicat în picioare.

— De ce ţii tu morţiş să-ţi omori timpul cu păpuşa asta? o întrebă el, dându-şi de pe frunte şuviţele blonzii.

— Fiindcă mi se pare distractiv! îi răspunse ea.

— Eşti sigură că ăsta-i *singurul* motiv? o iscodi el.

— Păăăi… Presupun că vreau să-i demonstrez lui Lindy că-s mai bună decât ea!

— Tare *ciudate* sunteţi amândouă! zise Cody. Ne vedem la şcoală! îşi luă el rămas-bun, făcându-i cu mâna, după care s-a întors şi a pornit-o către casă, care era ceva mai jos, pe aceeaşi stradă.

Kris a tras cuvertura şi s-a vârât în pat. Lumina palidă a lunii pătrundea difuză prin fereastra dormitorului.

S-a uitat la ceasul radioului de pe noptieră, căscând leneşă. Era aproape zece. Deşi baia era la capătul holului, o auzea pe Lindy cum se spală pe dinţi şi fredonează.

„De unde-o mai fi având şi Lindy obiceiul ăsta? Auzi tu, să fredonezi cu gura plină de pastă! se minună ea. Cum e oare posibil să-mi fie soră geamănă şi-n acelaşi timp să mă scoată din sărite cu tâmpenii de genul ăsta?”

I-a mai aruncat o ultimă privire Domnului Wood, aşezat pe scaunul din faţa ferestrei, cu mâinile împreunate în poală şi cu bascheţii lui albi atârnând peste margine.

„Aşa de bine seamănă c-un băieţel, că nici n-ai zice că-i păpuşă!“ se gândi ea drăgăstoasă, pe jumătate adormită.

„Mâine o să mă duc la biblioteca şcolii să caut nişte cărţi de bancuri mai de Doamne-ajută. Sunt sigură că-s mult mai bună decât Lindy şi o să-i dau clasă, o să vadă ea!”

Şi-a aşezat somnoroasă capul pe pernă. „O s-adorm îndată ce-o să stingem lumina“, şi-a zis.

Câteva secunde mai târziu, Lindy a intrat în cameră în cămaşa de noapte, cu Slappy la subsuoară.

— Ai adormit deja? o întrebă.

— Aproape, veni imediat răspunsul, urmat de un căscat zgomotos. Toată seara am stat cu nasu-n cărţile de mate’, că am lucrare mâine. Tu pe unde-ai fost?

— La Alice, îi răspunse Lindy, aşezându-l pe Slappy în scaun, lângă Domnul Wood. Mai erau nişte copii pe acolo şi le-am jucat şi lor sceneta, ca să văd cum prinde la public. Au râs cu aşa o poftă, încât am crezut c-o să li se facă rău, şi mai multe nu! Şi când am ajuns la partea în care eu şi Slappy dansăm rap, Alice a pufnit aşa de tare-n râs că i-a ieşit cacaua pe nas! A fost delir!

— I-auzi! Ce drăguţ! schiţă Kris un oarecare entuziasm. Se pare că şi tu, şi Slappy sunteţi pregătiţi pentru petrecerea de sâmbătă, de la Amy.

— Da, aşa se pare, încuviinţă Lindy, trecând mâna lui Slappy pe după umărul Domnului Wood.

— Ce dulci sunt aşa, împreună, ca doi prieteni! zise ea, după care a observat hainele călcate şi aranjate frumos pe speteaza scaunului de la birou:

— Ce-i cu alea?

Kris şi-a ridicat capul de pe pernă ca să vadă despre ce vorbea soră-sa.

— A, e costumaţia mea pentru mâine. Facem un fel de petrecere la ora domnişoarei Finch. De fapt, e o petrecere de adio pentru Margot. O ştii şi tu, profa' aia care e încă studentă şi care a predat la noi în şcoală.

Lindy s-a uitat mai atent la hainele cu pricina.

— Cee? Fusta Betsey Johnson? Şi bluza de mătase?!

— Da. E o treaba foarte serioasă, şi chiar trebuie să ne gătim! îi explică Kris, sfârşind cu un alt căscat prelung. Acum putem să ne culcăm, te rog?

— Da, cum să nu, încuviinţă Lindy îndreptându-se către pat.

Odată aşezată, a stins lumina de la veioză.

— Tu cum te mai descurci cu Domnul Wood? Merge treaba? se interesă ea pe întuneric, strecurându-se în pat.

La auzul unei asemenea întrebări, Kris a tresărit încurcată. Era mai mult decât evident că Lindy încerca s-o demoralizeze de tot!

— Da. Dacă chiar vrei să ştii, sunt din ce în ce mai bună. Azi, de exemplu, am exersat cu Cody în curte şi i-am arătat câteva glume. Şi el, săracul, a râs aşa de tare, de-am crezut că se sufocă! Pe cuvânt! Îl durea burta de atâta râs! Ba chiar a zis c-ar trebui s-apar la televizor cu Domnul Wood.

— Zău? adăugă Lindy după o scurtă ezitare. Foarte ciudat! Nu mi l-am închipuit niciodată pe Cody având simţul umorului! E-ntotdeauna aşa de posomorât! Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată râzând.

— Atunci trebuia să-l vezi azi cum s-a prăpădit de râs când a văzut ce pot face cu Domnul Wood, continuă Kris şarada, dorindu-şi să se priceapă mai bine să mintă.

— E într-adevăr uimitor! zise Lindy cu jumătate de gură. De-abia aştept să-ţi văd şi eu numărul!

„Şi eu mi-aş dori să-l văd!“ se gândi Kris amărâtă.

Dar după câteva secunde, amândouă dormeau duse.

A doua zi pe la şapte dimineaţa au fost trezite de vocea mamei lor, care le striga de jos, din capul scărilor. Lumina strălucitoare, galben-portocalie a dimineţii pătrundea prin geamul deschis, şi Kris putea auzi câteva păsărele ciripind voioase în bătrânul arţar.

— Scularea, somnoroaselor! Scularea, hai!

În fiecare dimineaţă, doamna Powell le trezea cu aceeaşi placă arhicunoscută.

Kris s-a frecat la ochi ca să se mai dezmeticească niţel, după care s-a întins îndelung, cu mâinile deasupra capului. A aruncat apoi o ocheadă prin cameră, rămânând deodată cu gura căscată:

— Ei, na! Ce naiba…? bâigui ea şi întinse mâna către Lindy, aplecându-se peste patul ei şi-ncepând s-o scuture pe soră-sa de umăr. Ce ai mai pus la cale de data asta?

— Ce vrei de la mine? sări Lindy, speriată.

— Care-i poanta? Unde e? întrebă Kris pe un ton aspru.

— Ce tot îndrugi acolo?

Kris i-a arătat scaunul din cealaltă parte a camerei.

Semeţ, cu spatele drept, Slappy le rânjea mulţumit, scăldat în lumina soarelui dimineţii.

Dar Domnul Wood dispăruse!

Capitolul 7

Kris a clipit de câteva ori, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, apoi s-a ridicat în capul oaselor, împingându-se în sus cu amândouă mâinile. Mâna stângă îi era amorţită şi o furnica. „Probabil că am dormit pe ea“, şi-a zis.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? o întrebă Lindy, încă somnoroasă.

— Unde-i Domnul Wood? se răsti Kris scoasă din răbdări. Zi repede unde l-ai ascuns!

— Ceee? Să-l ascund?!

Mijindu-şi ochii către scaunul de lângă geam, Lindy l-a văzut pe Slappy stând cu spatele rezemat de spetează. Singur-singurel. Nici urmă de Domnul Wood.

— Să ştii că nu-i deloc amuzant! izbucni Kris, furioasă.

S-a dat jos din pat, trăgându-şi cămaşa de noapte peste picioarele-i goale, şi s-a dus grăbită către scaunul din faţa ferestrei.

— Când o să te saturi odată să faci feste d-astea tâmpite?

— Feste?! Despre ce vorbeşti? se arătă Lindy mirată în continuare, coborându-şi picioarele pe podea.

Kris s-a aplecat să se uite pe jos, pe sub scaun, după care s-a aşezat în genunchi la picioarele patului, ca să se uite pe dedesubt, pe sub cele două paturi.

— *Unde* naiba l-ai pus, Lindy? se înfurie ea, stând în genunchi la picioarele patului. Nu mi se pare deloc amuzant! Absolut deloc!

— Să ştii că nici mie! o ţinu Lindy pe-a ei, ridicându-se în picioare şi întinzându-se leneşă.

Kris s-a ridicat şi ea, moment în care a amuţit, căscând nişte ochi cât cepele, căci tocmai îşi zărise marioneta.

— Oh! bâigui ea.

Lindy şi-a îndreptat privirea în direcţia în care se uita şi soră-sa, mirată foc.

Domnul Wood le zâmbea rece din pragul uşii. Părea că stă în picioare, cu genunchii îndoiţi într-o poziţie cam ciudată şi purta costumul lui Kris – fusta a la Betsey Johnson şi bluza de mătase.

Încă buimacă, Kris s-a grăbit spre uşă, unde şi-a dat seama imediat că, de fapt, păpuşa nu stătea singură în picioare. Cineva o proptise de uşă, vârându-i clanţa în deschizătura de la spate.

Apucându-l de mijloc, Kris l-a tras din uşă şi l-a luat în braţe.

— Uită-te şi tu la bluza mea! E şifonată toată! ţipă ea, ridicând marioneta pentru ca Lindy să vadă bluza mai bine. Ai fost o nesuferită la faza asta! îi zise soră-sii, încruntându-se la ea supărată.

— *Eu?!* sări Lindy ca arsă. Jur că n-am făcut nimic! Nici nu m-am atins de ea! Am dormit ne-ntoarsă azi-noapte! Ai văzut şi tu că nu m-am trezit până n-ai tras tu de mine! Zău că n-am nicio vină!

Kris s-a uitat lung în ochii soră-sii, după care şi-a îndreptat privirea în jos, către marioneta ce-i atârna în mână.

Împopoţonat cu bluza şi fusta ei, Domnul Wood îi rânjea, bucuros parcă s-o vadă atât de şocată.

— Ei, Domnule Wood, se pare că te-ai îmbrăcat cu hainele mele de unul singur şi tot singurel te-ai dus şi până la uşă!

Lindy tocmai începuse să zică ceva, dar a fost întreruptă de vocea mamei lor care le-a strigat de jos:

— Haideţi fetelor, azi nu mai mergeţi la şcoală? Pe unde sunteţi? Hai, că o să-ntârziaţi!

— Venim imediat, mamă! îi striga Kris din dormitor, uitându-se pieziş la Lindy.

L-a aşezat cu grijă pe Domnul Wood pe pat, întins pe spate, şi i-a dat jos fusta şi cămaşa. Ridicându-şi ochii de la păpuşă, a văzut-o pe Lindy dând fuga pe hol, ca să-ajungă prima la baie.

Oftând, s-a uitat îndelung la mutra de lemn din faţa ei, care-i zâmbea şiret, deşi cam răutăcios.

— Aşadar, ce s-a întâmplat mai exact? îl întrebă ea. Eu una nu te-am îmbrăcat în ţinuta asta şi nici nu te-am priponit în prag… Şi Lindy jură că nici ea…

„Dar dacă niciuna dintre noi nu te-a mutat de la locul tău, se gândi ea, atunci *cine a făcut-o?”*

Capitolul 8

— Apleacă-i capul înainte! Aşaaa. Exact. Dacă îl salţi puţin în sus şi-n jos, o să pară că râde, îi dădea Lindy instrucţiuni preţioase soră-sii, care se execută imediat, mimându-l ascultătoare pe Domnul Wood, pe care îl ţinea în poală, făcându-l să râdă.

— Încearcă să nu-i mai mişti gura aşa de tare! o sfătui Lindy.

— Mie mi se pare ca v-aţi ţicnit amândouă de tot! le spuse Alice, prietena lui Lindy.

— Ce, de-abia acum te-ai prins? o întrebă Cody, vrând să facă o glumă.

Stăteau cu toţii la umbra bătrânului arţar gârbovit din curtea din spate a casei familiei Powell. Era o după-amiază fierbinte de sâmbătă şi soarele era încă sus pe cerul senin, înţepând cu razele-i strălucitoare frunzele care fremătau deasupra lor.

Barky se tot fâţâia prin curte, adulmecând curios şi dând întruna din coada-i boantă.

Kris era aşezată pe un scaun pliant, rezemat de trunchiul noduros al copacului, cu Domnul Wood în braţe, în timp ce Lindy şi Alice stăteau în picioare la marginea petecului de umbră, cu mâinile încrucişate, urmărind pătrunse spectacolul oferit de Kris, cu feţele-ncruntate de atâta concentrare.

Alice era o fată înaltă şi slăbuţă, cu părul negru şi drept, lung până la umeri, un nas cârn şi o gură frumos conturată, în formă de inimă. Purta nişte pantaloni scurţi albi şi un top astfel încât buricul îi era gol.

Cody se tolănise pe spate în iarbă, cu mâinile la ceafă, molfăind de zor un fir lung de iarbă.

Kris încerca din răsputeri să-i dea gata cu talentele ei de ventriloc, însă Lindy găsea mereu de cuviinţă să intervină cu câte o observaţie „îndrumătoare”, menită, chipurile, să-i vină soră-sii în ajutor. Atunci când nu o întrerupea cu vreo sugestie preţioasă, stătea ca pe ace, uitându-se nerăbdătoare la ceas. N-ar fi vrut să întârzie la petrecerea lui Amy, care începea la ora două.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, sunteţi ciudate rău! îi zise Alice.

— Ba câtuşi de puţin, răspunse Lindy prompt. Mă distrez bine cu Slappy şi el îi distrează şi pe alţii. Mai mult, o să câştig o groază de bani cu el, o să vezi! Şi poate c-o să mă fac actriţă de

comedie când o să fiu mai mare, mai ştii?

Apoi s-a uitat iarăşi la ceas.

— Da… mă rog… Da’ trebuie să-ţi spun că la şcoală toţi cred că amândouă sunteţi nişte ciudate! mărturisi Alice, alungând o muscă ce o gâdila pe braţ.

— Şi ce dacă? îi răspunse Lindy scurt. Parcă ei sunt mai breji? Şi ei sunt nişte ciudaţi, cu toţii!

— Şi tu alături de ei! îl făcu Kris să spună pe Domnul Wood.

— Hai, că te-am văzut cum ţi-ai mişcat buzele! îi făcu Lindy observaţie.

— Ia mai scuteşte-mă! Toată dimineaţa te-ai ţinut de capul meu! se enervă atunci Kris, dându-şi ochii peste cap, exasperată.

— Voiam doar să te ajut, atâta tot! Ce-ţi arăţi colţii una-două? se răţoi Lindy.

În acel moment, Kris a scos un sunet ciudat, ca un mârâit înfundat.

— Vaai, stomacul tău a făcut aşa urât? îl făcu pe Domnul Wood s-o întrebe.

Pe Cody l-a umflat râsul.

— Bine măcar că e cineva care crede că eşti amuzantă! zise Lindy sec. Dar dacă vrei să ai succes pe la petreceri, chiar ar trebui să-ţi mai îmbunătăţeşti repertoriul!

Kris dădu drumul marionetei, care i se lăsă moale pe genunchi.

— Da’ nu găsesc nicăieri nicio carte cu poante bune! pufni ea necăjită. Tu de unde-ţi iei glumele?

Auzind asta, faţa lui Lindy s-a luminat deodată într-un surâs răutăcios. Rânjindu-i cu un aer superior, şi-a dat hotărâtă şuviţele lungi pe spate şi i-a răspuns încrezută:

— Eu îmi fac *singură* glumele din program, dacă tot m-ai întrebat!

— Tu fiind una dintre ele, nu? i-o trânti Cody.

— Ha, ha! Foarte amuzant, n-am ce zice! Gâdilă-mă ca să râd! i-o întoarse Lindy, sarcastică.

— Da’ nu-nţeleg de ce nu ţi-ai adus şi tu păpuşa afară? Nu vrei să mai repeţi înainte de petrecere? se miră Alice.

— N-am nevoie de nicio repetiţie! Mi-am pregătit numărul şi l-am răspregătit, şi n-am chef să-l tot repet până nu mai pot!

Kris bombăni ostentativ.

— Din câte am înţeles, câţiva dintre părinţi o să fie şi ei la petrecere, ca să mă vadă cu Slappy, continuă Lindy cu

explicaţiile, prefăcându-se că n-a auzit şicanele soră-sii. Iar dacă puştii vor fi încântaţi de mica mea scenetă, s-ar putea ca părinţii lor să mă cheme şi la zilele lor de naştere, cine ştie…

— Dar dac-aţi încerca să faceţi un număr împreună? le sugeră Alice. Asta chiar ar fi ceva impresionant!

— Sigur, cum să nu! Circ în toată regula şi ar fi patru marionete atunci! se amuză Cody.

Alice a fost singura care a râs, căci Lindy nu s-a arătat câtuşi de puţin amuzată, strâmbându-se la Cody.

— De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, s-ar putea să meargă! zise Lindy gânditoare. Depinde de Kris când, că eu sunt gata! o provocă ea pe soră-sa.

Trăgând adânc aer în piept, Kris tocmai se pregătea să-i zică vreo două, dar până s-apuce să deschidă gura, Lindy i l-a şi înşfăcat pe Domnul Wood din braţe, zicându-i repede:

— Ia lasă-mă să-ţi vând un pont, două! S-ar putea să-ţi folosească!

Şi-a ridicat apoi piciorul şi l-a proptit pe scaunul pliant, aşezându-l meticuloasă pe Domnul Wood pe genunchi.

— Trebuie să-l ţii mai drept, uite-aşa!

— Ei, ce să-ţi zic! Dă-mi-l înapoi! ţipă Kris, întinzându-se să-şi recupereze păpuşa.

Dar în momentul în care a întins mâna după el, Domnul Wood şi-a aplecat dintr-o dată capul, uitându-se de sus la ea cu ochi sfredelitori şi reci:

— *Eşti o nesuferită!* îi râse el în nas cu o voce groasă, dogită.

— Ce faceee? se trase Kris înapoi, înmărmurită de uimire.

— *Eşti o proastă şi o nesuferită!* repetă păpuşa cu răutate, pe acelaşi ton neînduplecat.

— Lindy, încetează odată! strigă Kris.

Cody şi Alice le priveau uluiţi, neştiind ce să mai zică.

— *Cară-te din faţa mea, tâmpito! Hai, fă paşi! Ce mai aştepţi?* scrâşni iar marioneta.

— Ce naiba-i asta? se înfurie Cody.

— Fă-l să tacă din gură odată! urlă Kris la soră-sa.

— Nu pot! Zău că nu pot! ţipă şi Lindy tremurând, palidă la faţă, cu ochii bulbucaţi de frică. Nu-l pot opri nicicum, Kris! Pe cuvânt! Vorbeşte singur!

Capitolul 9

Marioneta o privea sfidător pe Kris, cu faţa schimonosită într-un rânjet plin de răutate.

— Nu… nu pot să-i fac nimic! Nu-l pot opri! El singur face aşa! ţipă Lindy ca din gură de şarpe.

În cele din urmă, adunându-şi forţele, a reuşit să-l smulgă pe Domnul Wood din faţa soră-sii.

Cody şi Alice se uitau unul la altul pe furiş, aruncându-şi priviri în care se citea uimirea.

Înspăimântată, Kris s-a ridicat cu chiu, cu vai de pe scaunul pliant şi s-a sprijinit de trunchiul copacului.

— V… vrei s… să zici că vorbeşte s… singur? Chiar poate să vorbească? se miră ea, fără să-l slăbească din ochi.

— Păăăi… Aşa cred… Nici eu nu mai ştiu… M-am zăpăcit de tot! recunoscu Lindy, cu obrajii în flăcări.

Dând din coadă nerăbdător, Barky a venit şi i-a sărit la picioare, încercând să-i atragă atenţia, dar Lindy nu şi-a luat ochii de la faţa crispată a soră-sii.

— Totul a fost o glumă, nu? o întrebă Cody cu speranţă în glas.

— Ce-a fost asta? se trezi şi Alice să întrebe, cu braţele încrucişate.

Nebăgându-i în seamă, Lindy i l-a dat pe Domnul Wood înapoi lui Kris:

— Poftim, ţine-l! E al tău în întregime! Poate *tu* îl poţi controla mai bine decât mine!

— Bine, Lindy, da'… începu Kris să protesteze, dar nu apucă să termine ce avea de spus, căci Lindy tocmai se uitase la ceas, dându-şi seama ce târziu e.

— Of, Doamne, nu! Petrecerea! Am întârziat! exclamă ea şi, clătinând din cap, o zbughi grăbită înspre casă.

— Ne vedem mai târziu! le strigă ea în fugă, fără să se uite în urmă.

— Dar, Lindy… strigă Kris din nou, însă tot fără niciun rezultat, căci soră-sa trântise deja uşa bucătăriei în urma ei.

Ţinându-l pe Domnul Wood de umeri, Kris i-a cercetat îndelung chipul de lemn. Păpuşa îi zâmbea forţat, un zâmbet drăcesc, şi o fixa ostentativ cu privirea.

Kris şi-a luat avânt uşurel, lăsându-se pe spate şi ridicându-şi picioarele în aer. Lanţurile de fier scârţâiau la fiecare mişcare, căci vechiul leagăn, pe jumătate mâncat de rugină, stătuse o bună bucată de vreme în paragină în curtea din spate, fără să se bucure de cine ştie ce atenţie.

Soarele se pregătea de amurg, pierzându-se încet-încet după casă şi mai departe, în zare. Prin fereastra deschisă a bucătăriei ieşea un miros îmbietor de friptură de pui, care-ţi lăsa gura apă. Kris o auzea pe maică-sa trebăluind prin bucătărie, pregătind cina.

Mereu pus pe joacă, Barky lătră ştrengar de undeva, din spatele leagănului. Văzându-l unde se vârâse, Kris şi-a lăsat repede picioarele jos, ca să oprească leagănul şi să nu-l lovească.

— Ooof, câine prostuţ ce eşti! Nu ştii că poţi să te loveşti dacă stai aici?

Când, în sfârşit, şi-a ridicat privirea de la Barky, a văzut-o pe Lindy alergând pe alee, cu Slappy la subsuoară. După zâmbetul ce-i lumina faţa, Kris şi-a dat imediat seama că spectacolul ei de la petrecerea lui Amy a fost un adevărat triumf. Dar nu s-a putut abţine să nu întrebe:

— Şi, cum a fost?

— A fost super! îi spuse Lindy încântată. Am făcut valuri cu Slappy!

Kris s-a ridicat din leagăn, încercând să schiţeze un zâmbet şters.

— I-auzi ce drăguţ… bâigui ea.

— Puştii s-au distrat de minune! continuă Lindy, ridicându-l pe Slappy de sub braţ. Nu-i aşa, Slappy?

— Da, pe mine m-au aplaudat, şi pe tine te-au fluierat! răspunse Slappy cu vocea piţigăiată a lui Lindy.

Kris a râs forţat. Numai de râs nu-i ardea ei!

— Mă bucur s-aud c-a fost bine, adăugă ea, străduindu-se să nu pară invidioasă.

— Am şi cântat împreună cu Slappy şi mi-a ieşit neaşteptat de bine! Apoi am făcut numărul nostru de rap şi cu toţii au râs de le venea rău! turui Lindy mai departe.

„Ce-i mai place să-nvârtă cuţitul în rană!“ îşi zise Kris cu amărăciune. Adevărul e că era invidioasă pe soră-sa, ce mai încoace şi-ncolo!

— Dup-aia toţi copiii au stat la rând ca să vorbească cu Slappy. Nu-i aşa, Slappy?

— Da, da, toţi m-au găsit grozav de simpatic! îl făcu ea să spună. Aşa c-aş vrea să ştiu: unde-i partea mea de câştig?

— Şi chiar ţi-au dat douăzeci de dolari? întrebă Kris curioasă, dând lehamite cu piciorul într-un mănunchi de buruieni.

— Ba chiar douăzeci şi cinci! se făli Lindy. Mama lui Amy a zis c-am fost aşa de bună, încât merit să-mi mai dea ceva în plus. A, şi mai e ceva! O ştii pe doamna Evans? Doamna aia care-i mai totdeauna îmbrăcată în pantaloni de piele de leopard? O ştii doar, e mama lui Anna! În fine, doamna asta m-a rugat să merg cu Slappy şi la ziua fetiţei ei, duminica viitoare. Mi-a promis c-o să-mi dea *treizeci* de dolari! O să fiu putred de bogată!

— Maamăă! Treizeci de dolari! murmură Kris, dând din cap neîncrezătoare.

— Eu iau douăzeci, şi tu zece, bine? îl făcu Lindy pe Slappy să spună. A, trebuie să mă duc să-i spun mamei vestea cea mare! se entuziasmă ea apoi. Dar tu ce ai făcut de una singură toată după-amiaza?

— Păi, ce era să fac? După ce ai plecat în grabă mare, am fost destul de supărată, îţi dai seama… îi răspunse Kris, urmând-o către casă. Ştii prea bine de ce, în legătură cu faza cu Domnul Wood… L-am dus sus şi l-am lăsat acolo, după care Cody şi Alice au plecat acasă şi eu m-am dus cu mama la cumpărături.

Agitându-şi coada furios încoace şi-ncolo, Barky le-a tăiat brusc calea alergând grăbit, împleticindu-se între picioarele lor, cât pe ce să le trântească.

— Barky, unde te trezeşti? Fii mai atent! îl mustră Lindy.

— A, era să uit! îşi aduse Kris aminte, oprindu-se pe verandă. Azi mi s-a-ntâmplat ceva incredibil!

— Ceva incredibil? se arătă Lindy interesată, oprindu-se la rându-i.

— Îhî! M-am întâlnit cu doamna Berman la magazin.

Doamna Berman era profesoara lor de muzică şi se ocupa cu organizarea spectacolului primăverii, ce urma să aibă loc la ele la şcoală.

— O, ce onoare pe capul tău! o luă Lindy peste picior.

— Stai că n-am terminat! Doamna Berman m-a întrebat dacă nu vreau să fiu maestru de ceremonii la concertul primăverii. Cu Domnul Wood, se-nţelege, i-a explicat ea zâmbitoare, savurându-şi surpriza.

La auzul unei asemenea noutăţi, Lindy a înghiţit în sec.

— Vrei să spui că te-a rugat *pe tine* să fii gazda concertului?

— Chiar aşa! O să am şansa să apar cu Domnul Wood în faţa

tuturor, îţi dai seama? exclamă ea, în culmea fericirii.

Pentru o fracţiune de secundă, i s-a părut că-ntrezăreşte o uşoară umbră de invidie pe chipul lui Lindy, ceea ce a făcut-o şi mai fericită.

Ajunse la intrare, Lindy a tras nervoasă de uşa din plasă, zicând sec:

— Îţi urez mult noroc! Cu o păpuşă aşa de ciudată ca a ta, o să cam *ai nevoie…*

La cină, nu s-a vorbit decât despre succesul răsunător al lui Lindy la petrecerea lui Amy Marshall. Lindy a tot pălăvrăgit cu doamna Powell, dar Kris n-a scos un cuvânt tot parcursul cinei.

— Trebuie să recunosc că la-nceput toată povestea asta cu marioneta mi s-a părut cam ciudată, mărturisi doamna Powell, punând cupe mari de îngheţată în boluri, pentru desert. Pur şi simplu, nu-mi venea să cred că-ţi place s-o faci pe ventrilocul, Lindy! Dar se pare că te pricepi de minune şi-aş îndrăzni să spun că ai şi ceva talent!

Lindy nu-şi mai încăpea în piele de plăcere. De regulă, doamna Powell era cam zgârcită cu laudele.

— Am găsit la biblioteca şcolii o carte despre arta de-a fi ventriloc, îi explică Lindy. Avea tot soiul de sfaturi utile. Am găsit până şi un număr de comedie din care m-aş fi putut inspira, continuă ea uitându-se insistent la Kris. Numai că mie îmi place să-mi fac singură glumele.

— Ar trebui să-i vezi şi tu numărul lui Lindy, îi sugeră doamna Powell lui Kris, înmânându-i un bol cu îngheţată. Poate că mai înveţi nişte trucuri pentru concertul de la şcoală.

— Da, tot ce se poate… răspunse Kris cu jumătate de gură, încercând să-şi ascundă supărarea.

După cină, domnul Powell a sunat din Portland şi toate au vorbit cu el, pe rând. Lindy i-a povestit despre succesul ei cu Slappy la ziua lui Amy, iar Kris s-a lăudat cu invitaţia pe care o primise de a fi gazda concertului primăverii de la şcoală. La rândul său, tatăl ei i-a promis să nu-şi programeze nicio altă delegaţie în ziua respectivă, ca să poată veni s-o vadă.

După ce s-au uitat la un film pe care mama lor îl închiriase de la magazin, gemenele s-au dus la ele în cameră. Era puţin după ora unsprezece.

Kris a intrat prima în dormitor, aprinzând lumina, cu Lindy imediat în urma ei. Odată ajunse înăuntru, amândouă s-au uitat către colţul camerei, unde se afla scaunul pe care îşi ţineau

marionetele. Şi ce să vezi…

— O, nu! ţipă Lindy, punându-şi mâna la gură, uluită.

Ceva mai devreme, cele două marionete fuseseră aşezate în fund una lângă alta, în scaunul cu pricina. Acum însă Slappy zăcea cu picioarele-n sus, mai-mai să cadă de pe scaun, cu capul ajungându-i pe podea. Cineva îi scosese pantofii maronii din picioare şi-i aruncase cât colo, lângă perete, iar jacheta îi era trasă până la coate, astfel încât braţele lui Slappy erau imobilizate la spate.

— Iia uuită-te! se bâlbâi Kris. Domnul Wood… Doamne, uită-te unde e… reuşi Kris să mai articuleze, cu o voce strangulată.

Domnul Wood era întins cât era de lung deasupra lui Slappy, cu mâinile încleştate în jurul beregatei lui şi părea că-ncearcă să-l sugrume.

Capitolul 10

— Vai, nu pot să cred! bâigui Kris cu jumătate de gură întorcându-se către soră-sa, care rămăsese locului ca trăsnită, părând de-a dreptul speriată.

— *Ce* naiba se-ntâmplă? ţipă Lindy.

Amândouă s-au repezit spre fereastră într-o suflare. Kris l-a apucat pe Domnul Wood de ceafă şi, cu chiu, cu vai, l-a tras până la urmă de pe spatele lui Slappy. Se simţea ca şi cum era pusă să despartă doi bătăuşi ce se-ncăieraseră într-o luptă crâncenă.

L-a ridicat pe Domnul Wood cu faţa la ea şi-a început să-l studieze atentă, de parcă aştepta o explicaţie din partea lui, apoi l-a aruncat pe pat cu faţa în jos. Chipul ei palid se crispase într-o expresie încordată de teamă.

Lindy s-a aplecat să ia de pe jos pantofii maro ai lui Slappy, pe care i-a ridicat şi a-nceput să-i cerceteze îndeaproape, de parcă ar fi putut s-o ajute să-nţeleagă mai bine ce se petrecuse în absenţa lor.

— Kris, spune drept, tu ai făcut asta? o întrebă Lindy calmă.

— *Eu?* Cum poţi să crezi aşa ceva? se apără Kris surprinsă.

— Chestia e că... E clar că eşti invidioasă pe mine şi pe Slappy, şi... începu Lindy.

— Ia stai niţel! îi sări atunci ţandăra lui Kris. Eu chiar n-am făcut nimic şi n-ai niciun drept să m-acuzi! ţipă ea tremurând, gata-gata să pufnească-n plâns.

Lindy s-a uitat adânc în ochii lui Kris, examinând-o cu atenţie, după care s-a mai înmuiat şi ea şi a oftat prelung.

— Pur şi simplu, nu pricep! Uită-te şi tu la Slappy, arată de parc-ar fi fost la război! Mai avea un pic şi-l făcea bucăţi-bucăţele!

A aşezat cu grijă pantofii de piele pe scaun şi apoi şi-a ridicat marioneta de jos cu mişcări blânde şi lente, de parc-ar fi luat în braţe un copil. Cu o mână îl ţinea şi cu cealaltă se chinuia să-i tragă haina la loc, ca să-i aranjeze ţinuta răvăşită.

Kris o auzi pe Lindy mormăind ceva pe-nfundate. Era sigură că soră-sa zisese ceva de genul: „Păpuşa ta e diabolică!”

— Ce-ai zis? o întreba ea bănuitoare.

— Nimic, nimic, îi răspunse Lindy, încă luptându-se cu haina lui Slappy. Eu... a... Ce să zic, mă cam sperie toată povestea

asta! îi mărturisi ea roşind şi ferindu-şi privirea.
— Da, şi pe mine, recunoscu atunci şi Kris. Se-ntâmplă ceva foarte ciudat! Cred c-ar trebui să-i spunem mamei.
După ce a terminat de încheiat nasturii, Lindy s-a aşezat pe pat cu Slappy în braţe şi a-nceput să-l încalţe.
— Da, cred c-ar trebui să-i spunem şi ei… încuviinţă. Este mult prea bizar! Ţi se face părul măciucă!
Mama lor se băgase deja în pat, cu o carte de Stephen King în mână. Dormitorul ei era cufundat în întuneric, cu excepţia unei mici veioze de la căpătâiul patului care împrăştia în jurul ei un triunghi minuscul de lumină.
Doamna Powell a tresărit surprinsă când şi-a văzut fetele apărând deodată, din întuneric, lângă patul ei.
— Ah, ce m-aţi speriat! Cartea asta mă ţine oricum în suspans şi cred că eram pe punctul de-a adormi!
— Putem să-ţi spunem ceva? o întrebă Kris în şoaptă, nerăbdătoare.
— Se-ntâmplă ceva foarte ciudat, adăugă şi Lindy.
Doamna Powell a căscat, închizându-şi cartea.
— Ia s-auzim! Ce s-a-ntâmplat?
— E vorba despre Domnul Wood, începu Kris. A făcut tot felul de lucruri ciudate în ultima vreme…
— Cum adică? o întrebă doamna Powell făcând ochii mari.
În lumina puternică a veiozei, ce-i cădea drept pe faţă, părea palidă şi destul de obosită.
— A vrut să-l strângă de gât pe Slappy, îi explică Lindy. Şi azi după-amiază a-nceput să turuie de unul singur ca o moară stricată, spunând tot felul de lucruri urâte! Şi…
— Gata, nu mai vreau s-aud nimic! zise hotărâtă doamna Powell, ridicându-şi mâna într-un gest de disperare.
— Dar, mamăăă… se smiorcăi Kris.
— Încetaţi cu prostiile astea, fetelor, ce Dumnezeu! le întrerupse ea sfârşită. M-am săturat până peste cap de competiţiile voastre prosteşti!
— De ce nu vrei să-nţelegi că… încercă şi Lindy.
— Dar înţeleg *prea bine!* le-o reteză scurt doamna Powell. Vă luaţi la-ntrecere chiar şi cu caraghioasele alea de marionete! Fiecare vrea să-i demonstreze celeilalte că-i mai bună!
— Mamă, te rog!
— Gata, terminaţi odată! nu se lăsă înduplecată doamna Powell, aruncând nervoasă cartea pe noptieră. Vorbesc cât se poate de serios! Şi să nu vă prind că mai pomeniţi de păpuşile

alea afurisite, că nu ştiu ce vă fac! Voi vă certaţi, tot voi să vă şi-mpăcaţi!

— Mamă, stai puţin şi ascultă.

— Şi dacă nu-ncetaţi cu scandalul, vă dau cuvântul meu c-o să am grijă să vă arunc păpuşile alea. Pe amândouă!

Zicând acestea, doamna Powell a întins mâna deasupra capului şi a stins veioza, cufundând camera în beznă.

— Noapte bună! mai adăugă ea, punând capăt discuţiei.

Neavând de ales, gemenele au ieşit din cameră, traversând amărâte holul până la ele-n dormitor, în linişte deplină. În faţa uşii, Kris s-a oprit neîncrezătoare, ezitând să intre din prima. Se şi vedea deschizând uşa şi dând iarăşi cu ochii de Domnul Wood, călare pe Slappy şi încercând să-l sugrume. A răsuflat însă uşurată când i-a zărit pe amândoi aşezaţi frumos pe pat, acolo unde îi lăsaseră.

— Am cam dat-o-n bară cu mama! Nu ne-a fost de prea mult ajutor! zise Lindy sec, luându-l pe Slappy de pe pat şi aşezându-l pe scaun.

— Cred că adormise deja şi noi am trezit-o din somn, presupuse Kris.

L-a luat şi ea pe Domnul Wood de pe pat şi s-a îndreptat către scaun, după care s-a oprit brusc:

— Ştii ceva? Cred că-n noaptea asta o să-l bag în dulap… spuse ea, gânditoare.

— Bună idee! zise Lindy, suindu-se în pat.

Kris s-a uitat la faţa marionetei, aşteptând parcă să-i surprindă vreo reacţie de împotrivire. Se aştepta ca, dintr-un moment într-altul, păpuşa să îşi înceapă şirul de injurii.

Dar Domnul Wood a întâmpinat-o cu rânjetu-i familiar, privind-o cu ochi ficşi şi imobili. În acel moment, Kris a simţit un fior de gheaţă urcându-i pe şira spinării.

„Asta-mi mai lipsea, să-mi tremure genunchii din cauza unei afurisite de păpuşi!“ îşi zise înciudată. De-asta vreau eu de fapt să-l bag în dulap: fiindcă m-a băgat în sperieţi! Ce rost are să m-ascund după deget?”

S-a-ndreptat spre dulap cu Domnul Wood în braţe şi, cu un mormăit surd, l-a ridicat deasupra capului, înghesuindu-l pe raftul cel mai de sus. A închis apoi uşa cu mare grijă, aşteptând în linişte să audă declicul încuietorii, ca să se asigure că a fost temeinic închisă, după care s-a dus către patul ei, împăcată.

A căzut într-un somn agitat, presărat cu o sumedenie de coşmaruri tulburătoare, învârtindu-se întruna deasupra

aşternutului. Când s-a trezit, bluza de pijama era atât de boţită şi mâneca dreaptă i se încolăcise atât de tare în jurul braţului încât mai că-i oprise circulaţia. S-a chinuit s-o desfacă şi s-o îndrepte, după care a căzut din nou într-un somn adânc.

S-a trezit dis-de-dimineaţă, scăldată în sudoare. Afară ziua încă se-ngâna cu noaptea.

În cameră, era zăpuşeală şi aerul era închis. Kris s-a ridicat încetişor în capul oaselor, deloc odihnită după noaptea agitată ce-o avusese. Se simţea de parcă n-ar fi închis un ochi.

Clipind des ca s-alunge somnul, şi-a îndreptat, în sfârşit, privirea către scaunul din faţa ferestrei. Slappy era la locul lui, exact aşa cum îl lăsase Lindy seara trecută.

Însă, alături de el, pe acelaşi scaun, stătea însuşi Domnul Wood, cu o mână trecută prieteneşte pe după umărul lui Slappy, rânjind răutăcios către Kris de parcă era foarte mândru de farsa pe care i-o jucase.

Capitolul 11

— Ia zi, Domnule Wood, tu mergi la şcoală sau nu?

— Ba bine că nu! Bine-nţeles că mă duc, că doar nu-s legat cu sfori! Ha, ha!

— Şi, ia zi, care-i materia ta preferată?

— Atelierul, mai încape vorbă! Îmi place la nebunie să lucrez cu lemnul[2]!

— Şi ce proiect ai de făcut la atelier?

— Păi… Construiesc o marionetă de lemn. O fată. Ce, credeai c-o să-mi petrec tot restul vieţii doar în braţele tale? Atunci, te-ai înşelat amarnic!

Kris stătea pe scaun, în faţa mesei de toaletă, cu Domnul Wood pe genunchi, studiindu-se atentă în oglindă în timp ce-şi repeta numărul pe care-l pregătise pentru concertul de la şcoală.

De două zile încoace, Domnul Wood fusese tare cuminte. Nu avusese loc niciun incident misterios şi înfricoşător. Kris se simţea deja mult mai bine şi mai sigură pe sine. Voia să creadă că de-acum încolo lucrurile vor intra pe făgaşul normal.

S-a aplecat mai aproape de oglindă, urmărindu-şi buzele în timp ce rostea replicile marionetei, dar îi era pur şi simplu imposibil să pronunţe b-urile şi m-urile fără să-şi mişte buzele, aşa că se hotărî să le evite pe cât posibil.

„Bine măcar că pot să-mi schimb vocea destul de uşor, ca să nu se asemene prea mult cu cea a domnului Wood!“ se gândi ea mulţumită. „Dar trebuie să fiu şi mai rapidă! Cu cât vorbim mai repede, cu atât suntem şi mai amuzanţi!”

— Hai să mai încercăm o dată, Domnule Wood! zise, trăgându-şi scaunul mai aproape de oglindă.

— Ooof, muncă, muncă, şi iar muncă…! o făcu ea pe păpuşă să bombăne.

Dar până s-apuce să-şi înceapă repetiţia, Lindy a şi dat buzna în cameră, alergând cu sufletul la gură. Privind în oglindă, Kris a văzut-o pe soră-sa apropiindu-se în spatele ei, cu părul lung fluturându-i în voie pe umeri şi cu faţa luminată într-un zâmbet larg.

---

2 În engleză joc de cuvinte între Domnul Wood, *wood* = „lemn“ şi *wood shop* = „ora de atelier", un fel de oră de lucru manual în care copiii lucrează în lemn, sculptându-l sau făcând diferite forme. (n.tr.)

— Ghici! o întrebă Lindy şmechereşte.

Kris tocmai se pregătea să-i răspundă, dar Lindy i-a luat-o înainte:

— Doamna Petrie a fost şi ea la ziua lui Amy Marshall, începu Lindy entuziasmată, mai-mai să-şi piardă glasul. Lucrează la Canalul Trei, la postul ăla de televiziune, ştii tu… Şi ce crezi? E de părere c-aş putea să particip la Detectorul de talente, emisiunea aia pe care o au ei în fiecare săptămână!

— Cee? Pe bune? îngăimă Kris.

Lindy ţopăia de bucurie, bătând fericită din palme.

— O s-apar cu Slappy la televizor! Ura! Nu-i aşa că-i *nemaipomenit?* Nu-mi vine să cred!

Fixând-o pe soră-sa în oglindă, cu spatele la ea, şi văzând cât e de fericită şi entuziasmată, pe Kris o apucă un acces subit de gelozie, de parcă cineva i-ar fi înfipt un cuţit în inimă.

— Trebuie să-i spun mamei! spuse Lindy nerăbdătoare. Mamăăă! Mamă! urlă ea, ieşind val-vârtej din cameră.

Continuă să strige şi pe scări, aşa de tare încât Kris o putea auzi din dormitor.

— Aaaah! izbucni şi Kris, înfuriată, nemaiputând să se abţină.

„De ce numai ei îi surâde norocul? Mie de ce nu mi se-ntâmplă chestii de-astea? gândi. Eu o să fiu gazda unui concert idiot la care o să participe cam o sută de părinţi, pe când ea o s-apară la televizor! De ceee? Doar nu-i mai bună decât mine! Ba din contră, poate că-s chiar mai bună decât ea!”

Într-un acces de furie, l-a ridicat pe Domnul Wood deasupra capului şi de la acea înălţime l-a trântit cu toată puterea la podea. Capul păpuşii s-a lovit de scândura de lemn cu un pocnet sonor, iar gura largă i s-a deschis brusc, de parcă s-ar fi pregătit să urle din toţi rărunchii.

— Of! suspină ea, încercând să-şi vină în fire.

Domnul Wood zăcea şifonat la picioarele ei, privind-o acuzator. Kris l-a ridicat de jos şi l-a îmbrăţişat înduioşată.

— Gata, gata, Domnule Wood, linişteşte-te! îi şopti ea dulce. Te-am lovit cumva? Da? Îmi pare tare rău! Zău că n-am vrut!

Marioneta o privea în continuare, impasibilă. Rânjetul pictat nu i se schimbase câtuşi de puţin, dar ochii o cercetau parcă şi mai reci, şi mai neînduplecaţi ca până acum.

Noaptea era liniştită, şi nicio adiere de vânt nu mişca perdelele de la geamul dormitorului. Lumina palidă a lunii se strecura înăuntru formând umbre violacee şi lungi care păreau

că se furişează tăcute prin cotloanele tainice ale încăperii.

Lindy a avut un somn uşor, dar plin de vise ciudate. La un moment dat, s-a trezit brusc la auzul unui zgomot înfundat din apropiere.

— Cine-i acolo? întrebă ea buimacă, ridicându-şi capul de pe perna umedă de sudoare.

Cineva bâjbâia în întuneric prin cameră.

Sunetele înăbuşite care o treziseră erau, de fapt, zgomote de paşi.

— Hei, tu! şopti ea temătoare, trează acum de-a binelea. Cine e?

Silueta a făcut stânga-mprejur în prag, o umbră neagră profilându-se pe fundalul şi mai obscur al peretelui cu uşa.

— Eu sunt! îi răspunse şoptit umbra.

— Kris, tu eşti?

— Da, eu! Nu ştiu de ce m-am trezit. Oricum nu prea pot să dorm, mă doare gâtul, îi explică Kris în şoaptă. Mă duc la bucătărie să beau nişte apă.

Nici n-a terminat bine ce-a avut de zis, c-a şi dispărut în întuneric dincolo de uşă. Cu capul încă ridicat de pe perna, Lindy asculta atentă paşii soră-sii pe scări.

Când zgomotul picioarelor ei desculţe s-a estompat, Lindy şi-a aşezat din nou capul pe pernă şi a închis ochii, puţin mai liniştită.

Însă doar câteva secunde mai târziu, a auzit-o pe Kris urlând îngrozită.

Capitolul 12

Cu inima bătându-i nebuneşte în piept, Lindy s-a coborât val-vârtej din pat, cât pe ce să cadă când cearşaful mototolit i s-a încolăcit în jurul gleznelor, împiedicând-o.

Ţipătul sfâşietor al fetei îi răsuna încă în urechi. A coborât scările în fugă, bâjbâind în întuneric şi tropăind desculţă pe covorul subţire ce acoperea treptele.

Şi-n holul de jos era întuneric beznă, cu excepţia unei dâre subţiri de lumină gălbuie ce răzbătea pe sub uşa întredeschisă a bucătăriei.

— Kris! Kriiis! Ai păţit ceva? strigă Lindy din mijlocul holului întunecos, cu o voce gâtuită de spaimă.

— Kris!

Lindy s-a oprit brusc în uşa bucătăriei.

De unde naiba venea lumina aia stranie? Parcă era de pe altă lume…

I-a trebuit ceva timp ca să-şi dea seama că lumina ciudată venea, de fapt, de la becul chior din frigider, care împrăştia în cameră o lumină palidă şi difuză.

Uşa frigiderului era larg-deschisă.

Şi, mai mult, frigiderul era… gol!

— Ce Dumnezeu se-ntâmplă-aici? exclamă Lindy, păşind în bucătărie.

S-a oprit preţ de câteva secunde, cu ochii măriţi, apoi a făcut încă un pas. În acel moment, a simţit ceva rece şi umed învăluindu-i piciorul. Mută de frică şi fără cel mai mic sunet, şi-a îndreptat privirea către duşumea, constatând că tocmai călcase într-o baltă destul de mare. Văzând o cutie răsturnată la picioarele ei, îşi dădu seama că balta în care păşise nu era altceva decât lapte.

Când, în sfârşit, şi-a ridicat privirea, a dat cu ochii de Kris, care stătea în picioare învăluită în întuneric, lipită de peretele din fund, cu mâinile încleştate pe faţa-i îngrozită.

— Kris, ce naiba…

Şi de-abia atunci, Lindy începu să îşi dea seama de ce se petrece în jur. Totul era atât de ciudat, atât de… *nefiresc.* Era ceva putred la mijloc. Dar Lindy nu înţelegea încă ce anume şi simţea că îi scapă ceva…

Aruncându-şi însă ochii în direcţia în care soră-sa se holba

înspăimântată, a văzut şi ea dezastrul de pe jos şi a înţeles de ce frigiderul era gol: pentru că tot ce se aflase înăuntru fusese scos şi zăcea acum pe podeaua bucătăriei. O sticlă de suc de portocale căzuse într-o rână şi trona într-o baltă portocalie, ouăle erau împrăştiate peste tot, iar fructele şi legumele erau aruncate şi ele pe jos, făcute zob.

— Ooo, Doamne! oftă Lindy adânc, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Toată acea grămadă lipicioasă şi alunecoasă lucea şi sclipea în lumina chioară a becului din frigider.

„Dar ce naiba licăre printre toate alimentele alea făcute chiseliţă? Ooo, bijuteriile lui Kris! Toate tinichelele ei preţioase!“ murmură în gând Lindy.

Oriunde te uitai, vedeai aruncaţi cercei desperecheaţi, brăţări, mărgele de tot soiul amestecate cu mâncare zdrobită sau vărsată, formând un fel de salată bizară.

— Aaa! Nu se poate! Nuuu! răcni Lindy când, în sfârşit, şi-a oprit privirea asupra siluetei ce se contura printre resturile de mâncare împrăştiate la podea.

Domnul Wood trona semeţ în mijlocul dezastrului rânjind la ea şmechereşte. La gât îi atârnau câteva şiraguri de mărgele colorate, în urechi i se bălăngăneau o pereche de cercei lungi, iar pe genunchi ţinea o farfurie în care se găseau nişte resturi de friptură de pui!

Capitolul 13

— Kris! Spune ceva, pentru Dumnezeu! Ai păţit ceva? ţipă Lindy, întorcându-şi privirea de la marioneta zâmbitoare, plină de bijuterii.

Dar Kris părea că nu o aude, căci n-a schiţat nicio mişcare.

— Ce-ai păţit? repetă Lindy îngrijorată.

— Cee sse întâmplă? se bâlbâi Kris într-un sfârşit, cu spatele încă lipit de perete, cu chipul încordat de spaimă. Ceine-a *făcut* grozăvia asta? Domnul Wood…?

Lindy a vrut să-i răspundă, dar tocmai atunci mama lor şi-a făcut apariţia în prag, scăpând un strigăt de surpriză la priveliştea ce i se oferea dinaintea ochilor.

— Mamă, a… a, făcu Lindy când o văzu întorcându-se spre ea.

Doamna Powell a întins mâna la întrerupător aprinzând lumina şi bucătăria a fost dintr-o dată scăldată într-o strălucire orbitoare. Toate trei au început să clipească des, ferindu-şi ochii şi-ncercând să se obişnuiască treptat cu lumina becului din tavan.

— Doamne-Dumnezeule! Ce-i cu mizeria asta? ţipă doamna Powell văzând dezastrul din bucătărie. Primul impuls a fost să-şi cheme soţul, dar mai apoi şi-a amintit că nu era acasă: Refuz să cred că-i adevărat!

Barky a dat şi el buzna înăuntru dând vesel din coadă şi a început să lingă mulţumit laptele vărsat pe duşumea.

— Afară, hai, repejor! îi ordonă doamna Powell pe un ton sever.

L-a luat pe sus şi l-a dus chiar ea afară, închizând uşa bucătăriei în urma lui. Apoi s-a postat în mijlocul camerei, dând necăjită din cap, cu tălpile goale la doar câţiva centimetri de băltoaca alburie de lapte ce lucea pe podea.

— Eu… a… am coborât să beau nişte apă, şi… a… când am ajuns în bucătărie am găsit mizeria asta, începu Kris să-i explice tremurând. Mâncarea era deja răsturnată, bijuteriile mele, tot…

— Domnul Wood e de vină! dădu Lindy iute verdictul. Uită-te numai ce faţă are!

— *Gata!* Încetaţi odată, că simt că-nnebunesc! ţipă doamna Powell, la capătul răbdării. Am auzit destul!

S-a uitat încruntată de jur împrejurul încăperii, evaluând din

priviri situaţia şi trăgând nervoasă de-o şuviţă din păru-i blond. Când, în sfârşit, a dat cu ochii de Domnul Wood, a scos un geamăt plin de dezgust:

— Mda... Ar fi trebuit să-mi dau seama... spuse ea aproape şoptit, privindu-şi fetele cu ochi aprigi şi acuzatori. Bănuiam eu că toată tevatura asta are de-a face cu marionetele voastre!

— Dacă-ţi spun că Domnul Wood e făptaşul! se ambală Kris, dezlipindu-se de perete şi gesticulând cu pumnii strânşi. Ştiu că sună cam aiurea, da'...

— Kris, te-am rugat să-ncetezi! spuse maică-sa, mijindu-şi ochii ameninţătoare. Joaca asta e pur şi simplu agasantă! O glumă de prost-gust!

Îşi pironise ochii pe marioneta împopoţonată, care-i zâmbea fără pic de ruşine de după platoul cu resturile de friptură de la cină.

— Gata! Până aici! O să vă iau păpuşile la amândouă, şi cu asta, basta! le ameninţă doamna Powell întorcându-se cu faţa către ele. Chestia asta a scăpat de sub control, da' las' că vă învăţ eu minte!

— Nu, nuuu! se lamentă Kris.

— Da' nu e drept! se trezi şi Lindy să protesteze.

— Îmi pare rău, dar n-am încotro! Trebuie să ne descotorosim de ele neapărat! nu se lăsă ea înduplecată.

Şi-a mai plimbat o dată privirea pe harababura de pe podea şi apoi a scăpat încă un oftat adânc şi sfâşietor:

— Ooof, Doamne-Doamne! În ce hal arată bucătăria!

— Dar eu n-am făcut nimic! ţipă Lindy.

— Şi eu am nevoie de Domnul Wood pentru concertul de la şcoală! protestă şi Kris. Hai, mamă, toată lumea se aşteaptă să mă vadă acolo cu Domnul Wood...

Doamna Powell se uita când la una, când la cealaltă, dar, în cele din urmă, şi-a oprit privirea la Kris.

— Păpuşa aia care zace pe podea e *a ta,* nu? o întrebă.

— Da, răspunse Kris. Dar eu n-am nicio vină, jur!

— Ia să vedem dacă-nţeleg eu bine... Amândouă vă juraţi că n-aveţi nicio legătură cu debandada asta, aşa-i sau nu? le întrebă doamna Powell c-o voce abia auzită, arătând într-adevăr extrem de obosită în lumina puternica a becului.

— Aşa-i, se grăbi Lindy să confirme.

— Ei bine, atunci tot amândouă o să rămâneţi şi fără păpuşi! Să nu credeţi că-mi face plăcere să vă pedepsesc, dar e clar că una din voi minte cu neruşinare! Nu vă mai recunosc, zău aşa!

Camera s-a cufundat apoi într-o tăcere grea, căci toate trei amuţiseră, privind neputincioase la harababura de la picioarele lor.

Luându-şi inima-n dinţi, Kris a rupt într-un sfârşit tăcerea:

— Şi dacă facem noi curat? O să facem bucătăria lună, nu, Lindy?

Lindy a prins imediat ideea şi faţa i s-a luminat, entuziasmată.

— Normal! O să punem totul la loc chiar acum, chiar în clipa asta! O să facem bucătăria s-arate ca nouă! Facem o curăţenie-lună! Am putea atunci să ne păstrăm păpuşile?

— Nu, nicidecum! Uitaţi-vă şi voi ce mizerie el Legumele sunt strivite de tot şi ce să mai zic de lapte…

— Facem noi rost de altele! zise Kris. Cumpărăm altele din banii de alocaţie! Şi bucătăria noastră o să strălucească de curăţenie, promitem! Hai, mamă, te rog frumooos… dacă ne ţinem de cuvânt, ne laşi să le păstrăm?

Doamna Powell şi-a încruntat sprâncenele căzută pe gânduri şi-ncercând să hotărască ce-i de făcut. Şi-n tot acest timp, nu le-a zis fetelor nimic, ţinându-le pe jar.

— Bine, fie! zise ea în final. Şi să nu care cumva să mai găsesc vreun strop de murdărie până dimineaţa, s-a-nţeles? Curăţaţi tot – mâncare, bijuterii, absolut tot să fie unde-i e locul!

— Da, mamă! răspunseră amândouă într-un glas.

— Şi dacă mai prind pe vreuna din păpuşile voastre prin bucătărie, s-a zis cu ea! Aici n-au ce căuta! preciză doamna Powell cu hotărâre. Dacă puteţi respecta regulile astea, atunci sunt dispusă să vă mai dau o şansă!

— Super! se bucurară fetele la unison.

— A, şi să nu vă mai aud certându-vă din cauza marionetelor! Gata cu scandalul, că doar nu sunteţi la concurs! continuă ea. Mă scoate din sărite când daţi vina una-două pe sărmanele păpuşi pentru orice flecuşteţ! Să nu mai pomeniţi de ele de faţă cu mine, că nu ştiu ce vă fac!

— Bine, mamă, am înţeles! se jură Kris, uitându-se cu coada ochiului la soră-sa.

— Mulţumim mult, mamă! Tu du-te liniştită la culcare acum, că ne ocupăm noi de curăţenie! o linişti Lindy, împingând-o cu blândeţe către uşă.

— Să nu-mi mai pomeniţi de afurisitele alea, aţi înţeles? le aminti încă o dată doamna Powell.

— Da, mamă, cum să nu! Nicio vorbuliţă! încuviinţară

amândouă.

Îndată ce doamna Powell a plecat către camera ei, fetele s-au şi pus pe treabă. Kris a scos din sertar o pungă mare de gunoi pe care se străduia s-o ţină cât mai drept în timp ce Lindy arunca înăuntru mâncarea făcută zob şi cutiile goale de carton. Apoi Kris şi-a adunat cu grijă toate bijuteriile şi le-a dus sus, la locul lor.

Trebăluiau de zor fără să scoată o vorbă. Una aduna mizeria şi o punea în punga de gunoi, cealaltă ştergea şi curăţa... La urmă, au dat de câteva ori cu mopul până când duşumeaua a rămas lună.

Lindy a închis uşa frigiderului, căscând zgomotos, fără să-şi pună mâna la gură.

Stând în patru labe, Kris a verificat podeaua pentru o ultimă dată, vrând să se asigure că e într-adevăr curată. Apoi l-a ridicat de jos pe Domnul Wood, care-i zâmbea amuzat de parcă totul ar fi fost o glumă reuşită.

„Până acum, păpuşa asta n-a făcut altceva decât să mă bage dintr-un bucluc într-altul! se gândi ea. O adevărată pacoste!”

A ieşit după Lindy din bucătărie, stingând lumina de la întrerupătorul de lângă uşă. Au urcat scările în tăcere, fără să-şi adreseze niciun cuvânt. Niciuna nu scosese o vorbă.

Lumina palidă a lunii pătrundea nestingherită prin fereastra larg deschisă, dar înăuntru aerul era încins şi înăbuşitor.

Kris şi-a aruncat privirea către ceasul de pe noptieră. Tocmai trecuse de ora trei dimineaţa.

Slappy stătea tolănit în scaunul din faţa ferestrei, cu zâmbetu-i forţat scăldat de razele lunii.

Căscând somnoroasă, Lindy s-a urcat alene în pat, a dat la o parte cuvertura şi s-a acoperit cu cearşaful, întorcându-i spatele lui Kris.

Acesta l-a dat jos pe Domnul Wood de pe umăr şi l-a privit în ochi preţ de câteva clipe, gândindu-se nervoasă: „Eşti o pacoste, asta eşti! O adevărată pacoste!”

Dar Domnul Wood nici că se sinchisea, rânjindu-i batjocoritor cu o căutătură piezişă.

Dar enervarea resimţită în acel moment s-a amestecat cu un scurt acces de spaimă care a străfulgerat-o rece pe şira spinării.

„Îmi place de el din ce în ce mai puţin, a constatat ea. A început să-mi fie frică de el şi deja îl urăsc!”

A deschis înfuriată uşa dulapului şi a aruncat nepăsătoare marioneta înăuntru. Aceasta s-a prăbuşit greoaie, făcându-se

grămadă pe poliţa cea mai de jos a dulapului. Kris a închis apoi uşa de lemn, trântind-o zdravăn.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, s-a urcat în pat şi s-a învelit până la gât. S-a simţit dintr-o dată fără pic de vlagă, şi tot corpul o durea de atâta oboseală.

Şi-a îngropat faţa între perne şi a închis ochii.

Era undeva între vis şi realitate, când a auzit vocea slabă, şoptită:

— Dă-mi drumul! Lasă-mă să ies! se tânguia cineva.

Era o voce firavă şi înăbuşită ce se auzea de undeva, din dulap.

Capitolul 14

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! urlă piţigăiat vocea ce venea de dincolo de uşa dulapului, din ce în ce mai nervoasă.

Kris s-a ridicat buimacă în capul oaselor, scuturată din cap până-n picioare de un fior rece de spaimă.

Şi-a aruncat ochii înspre patul vecin, dar Lindy părea că doarme dusă.

— Llindy… Aai auzit şi tu? bâigui Kris.

— Ce s-aud? o întrebă Lindy adormită.

— Cum ce? Vocea aia! spuse Kris în şoaptă. Aia care s-a auzit din dulap!

— Ceee? întrebă iar Lindy, pe jumătate adormită. Ce tot îndrugi acolo? E trei dimineaţa, ce naiba! Tu chiar n-ai somn?

— Dar, Lindy… începu iar Kris, în timp ce se dădea jos din pat cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Trezeşte-te şi ascultă-mă cu atenţie! Domnul Wood m-a strigat adineauri din dulap! *Vorbea!*

Lindy şi-a ridicat capul de pe pernă, ciulindu-şi urechile.

Linişte deplină.

— Să mor dacă aud ceva, Kris! Poate ai visat!

— Am visat pe naiba! urlă ea la sora-sa, simţind că-şi iese din fire. N-a fost vis! Mi-e frică, Lindy! *Mor de frică!*

Brusc, Kris a început să tremure spasmodic din toate încheieturile, în timp ce obrajii îi erau scăldaţi de lacrimi calde care se-mpreunau mai apoi în vârful bărbiei.

Lindy s-a ridicat în fund, aplecându-se înspre patul soră-sii.

— Sse-ntâmplă ceva îngrozitor, Lindy! Ceeva nu-i în ordine, ssimt eu! bălmăji Kris printre sughiţuri.

— Şi pun pariu că ştiu cine a pus totul la cale! îi mărturisi Lindy şoptit, aplecându-se către soră-sa şi bătând-o drăgăstos pe umăr, ca s-o mai îmbărbăteze puţin.

— Pe bune?

— Îhî. Las’ că ştiu eu cine face toate astea! îi şopti Lindy. Ştiu sigur cine-i făptaşul.

— Cine, cine? o întrebă Kris cu sufletul la gură.

Capitolul 15

— Zi odată, cine? o pistonă Kris, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji. Cineee?

— *Eu!* i-o trânti Lindy, cu un rânjet aproape la fel de larg ca al lui Slappy.

Apoi a-nceput să râdă cu poftă, cu ochii închişi.

— Cum? o întrebă Kris confuză, neînţelegând încă bine ceea ce tocmai auzise din gura soră-sii. Ce-ai zis?

— Am zis că *eu* am pus totul la cale! repetă Lindy calmă. *Eu* sunt capul răutăţilor! Eu, eu, eu! A fost o glumă nevinovată, Kris! Dar ţi-am făcut-o din nou! mai spuse ea jubilând şi clătinându-şi capul, de parc-ar fi vrut să-şi întărească spusele.

Kris o privea cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

— Vrei să spui că totul a fost o glumă de-a ta?!

Lindy a confirmat, dând iarăşi din cap.

— Adică tu l-ai mutat pe Domnul Wood de la locul lui în noaptea aia, tu l-ai îmbrăcat în hainele mele şi l-ai făcut să spună toate grozăviile pe care mi le-a spus… şi tot tu l-ai dus în noaptea asta la bucătărie? Tu a*i* făcut toată mizeria aia?

— Îhî, chicoti Lindy mulţumită de sine. Te-am cam băgat în sperieţi, nu?

Kris şi-a încleştat pumnii înverşunată.

— Dar… dar… se poticni ea siderată, dar… de ce?

— Ei, aşa… să mă distrez şi eu puţin… îi explică Lindy, lăsându-se uşor pe patul ei, rânjind şiret.

— Să te distrezi?!

— Voiam să văd dacă pot să te sperii! A fost pur şi simplu o glumă, şi atâta tot! Nu-mi vine să cred că te-ai lăsat păcălită de vocea aia de mai adineauri! Auzi, din dulap! Aşa ventriloc, mai zic şi eu! Sunt tare, ce mai!

— Lindy, da’ tu…

— Doamne, tu chiar ai crezut că Domnul Wood a prins viaţă prin nu-ştiu-ce minune? o întrerupse Lindy râzând, savurându-şi mica victorie. Ce nătângă mai eşti!

— Nătângă?!

— Prostănacă-ţi place mai mult? o luă ea pe soră-sa peste picior, râzând în hohote.

— Nu eşti deloc amuzantă, să ştii! i-o întoarse Kris, nu foarte fermă însă.

— Ştiu, aprobă Lindy. Amuzantă e puţin spus! Sunt de-a dreptul genială la făcut farse! Dacă ai fi văzut ce faţă ai făcut când l-ai văzut pe Domnul Wood jos, în bucătărie, împopoţonat cu toate tinichelele tale!

— Dar... dar cum de ţi-a *trecut prin cap aşa* o grozăvie? o întrebă Kris uluită. A fost pur şi simplu o răutate gratuită!

— Păi... drept să-ţi spun, ideea mi-a venit când l-ai primit pe Domnul Wood, răspunse Lindy cu mândrie în glas.

— Da’ ia stai puţin! Ţie nu ţi-a convenit când am primit şi eu o marionetă ca a ta! remarcă Kris gânditoare.

— Asta cam aşa el Am vrut să am şi eu măcar o dată ceva numai al meu. M-am săturat până peste cap să mă imiţi tot timpul, aşa că...

— Aşa c-ai pus în aplicare planul ăsta diabolic! o acuză Kris.

Lindy a încuviinţat, dând din cap.

Kris s-a dus către fereastră cu paşi apăsaţi şi şi-a sprijinit fruntea de geamul transparent.

— Doamne, nu-mi vine să cred ce proastă am fost! bâigui ea înciudată.

— Sincer, nici mie! o tachina Lindy.

— Tu-ţi dai seama în ce hal m-ai adus? Chiar începusem să cred că Domnul Wood face tot felul de chestii de capul lui! se tângui Kris, privind absentă de la fereastră curtea din spate. M-ai făcut să mă tem de el cu-adevărat!

— Sunt un geniu, ce mai! se ridică Lindy singură în slăvi.

Brusc, Kris s-a întors cu faţa la ea, promiţându-i supărată:

— De azi încolo, nu mai vorbesc cu tine!

Lindy a ridicat din umeri cu o expresie nevinovată pe faţă.

— Zău aşa, Kris! A fost o glumă nevinovată!

— Vezi să nu! A fost prea mult pentru o glumă nevinovată, nu crezi? Nu mai vorbesc cu tine-n veci! Niciodată!

— Foarte bine! Nici nu-mi pasă! se bosumflă Lindy. Am crezut că ai simţul umorului, dar se pare că m-am înşelat! Foarte bine atunci!

S-a cuibărit înapoi în pat, cu spatele la Kris, trăgându-şi plapuma peste cap.

„Trebuie neapărat să i-o plătesc, cu vârf şi îndesat! îşi zise Kris în sinea ei. Trebuie să-mi iau revanşa! Dar cum?”

Capitolul 16

Câteva zile mai târziu, Kris se întorcea acasă de la şcoală însoţită de Cody. Era o după-amiază caniculară şi umedă, şi nicio adiere de vânt nu mişca frunzele copacilor, care stăteau neclintiţi pe marginea drumului, aruncând umbre subţiri pe trotuar. Era atât de cald, încât aerul fierbinte tremura deasupra asfaltului încins.

— Ce n-aş da s-avem şi noi o piscină! mormăi Kris nemulţumită, prinzând în mână ghiozdanul pe care-l cărase până atunci pe umăr.

— Mda... Şi eu aş vrea să ai! îi zise Cody, ştergându-şi fruntea asudată cu mâneca tricoului roşu.

— Ştii ce-mi doresc în momentul ăsta? Să plonjez într-o piscină imensă plină cu ceai răcoritor, printre cuburi de gheaţă! Ca în reclama de la televizor... Ar fi mişto, nu?

Cody s-a strâmbat nedumerit:

— Vrei să înoţi în ceai?! Printre cuburi de gheaţă şi lămâie?

— Las-o baltă, că n-ai înţeles nimic! îl bombăni Kris.

Au traversat strada pe celălalt trotuar, unde au fost depăşiţi în mare grabă de doi copii din cartier pe biciclete. La casa din colţ, doi bărbaţi îmbrăcaţi în salopete albe erau cocoţaţi pe nişte scări rezemate de perete şi vopseau jgheaburile.

— Pun pariu că şi ei mor de cald, presupuse Cody.

— Ce ar fi să schimbăm subiectul?

— Bine... Aşadar, cum mai merge cu Domnul Wood? se conformă Cody.

— Cum să meargă... Binişor. Mi-am făcut rost de nişte glume destul de bune şi mi-am îmbunătăţit numărul, aşa că cred că-s pregătită pentru concertul de mâine seară.

S-au oprit la intersecţie, aşteptând să treacă o dubiţă albastră care s-a depărtat hurducându-se.

— Cu „surioara“ ta mai vorbeşti? o întrebă el în timp ce traversau.

Părul blond deschis îi strălucea în lumina năucitoare a soarelui.

— Mda... Mă rog, mai mult sau mai puţin... bălmăji ea, strâmbându-se. De vorbit, vorbesc cu ea, dar n-am iertat-o!

— Da’ ştiu că ţi-a făcut figura! Foarte urât din partea ei! zise Cody compătimitor şi şi-a şters iar sudoarea de pe frunte cu

mâneca tricoului.

— Da, m-am simţit ca o idioată! recunoscu Kris. Am căzut ca o proastă direct în capcana ei! A reuşit până la urmă să mă facă să cred că Domnul Wood e capul răutăţilor, când de fapt… mai adaugă ea amărâtă, clătinând din cap căci îi venea să intre în pământ de ruşine ori de câte ori îşi amintea acele momente.

Când casa ei a apărut în sfârşit în zare, a deschis fermoarul buzunarului din spate al ghiozdanului şi a început să îşi caute cheile.

— Da’ lu’ maică-ta nu i-ai spus nimic despre isprava lui Lindy? vru Cody să ştie.

Kris a dat din cap neputincioasă.

— Mama s-a săturat de scandaluri de genul ăsta! Ne-a interzis să-i mai pomenim de marionete, aşa că n-am avut cum… Tata s-a-ntors aseară din Portland şi mama a avut grijă să-l pună la curent cu ultimele păţanii, aşa încât nici el nu mai suportă să ne audă vorbind de păpuşi!

Tot scotocind prin buzunarul ghiozdanului, a dat până la urmă de chei, după care a apucat-o pe aleea ce ducea înspre casă, luându-şi la revedere de la Cody:

— Mersi mult că m-ai condus!

— Ei, cu plăcere! Şi altă dată, îi răspunse Cody, făcându-i cu mâna, după care şi-a văzut de drum, mergând puţin mai sus pe stradă, unde stătea el.

Ajunsă în dreptul intrării din faţă, Kris a băgat cheia în yală. De cealaltă parte a uşii, Barky se agita, sărind de colo-colo nerăbdător şi scâncind fericit.

— Gata, băiatule, gata! Imediat intru, ai răbdare!

Nici n-a apucat bine să deschidă uşa, că Barky a şi început să sară pe ea, scheunând de parcă n-o mai văzuse de câteva luni bune.

— Gata, hai, lasă-mă! Răsfăţatule! îl alintă ea râzând.

Dar au mai trecut câteva minute până ce Barky s-a mai potolit şi i-a dat pace. Atunci Kris s-a dus la bucătărie şi şi-a pregătit la repezeală o gustare pe care a luat-o sus, la ea în cameră, unde intenţiona să mai repete cu Domnul Wood.

Şi-a ridicat marioneta din scaunul unde-şi petrecuse ziua în compania lui Slappy, după care, cu o cutie de Cola într-o mână şi cu păpuşa atârnată de celălalt umăr, s-a îndreptat spre masa de toaletă şi s-a aşezat în faţa oglinzii.

Era ora ideală pentru repetiţii, căci nu era nimeni acasă ca s-o deranjeze. Părinţii erau amândoi la serviciu, iar Lindy

rămăsese la şcoală după ore pentru un proiect extraşcolar.

L-a aşezat pe Domnul Wood cât mai confortabil pe genunchi, pregătindu-se să-nceapă.

— Să ne-apucăm de treaba, ce mai aşteptăm? îl făcu ea să zică, trăgându-l de sforile din spate ca să-i mişte buzele.

În acelaşi timp, îi mişca şi ochii dintr-o parte într-alta.

Observând că i se descheiase un nasture de la cămaşa din stofă ecosez, Kris l-a aşezat în faţa ei, pe masa de toaletă, încercând să i-l încheie la loc.

În acel moment, ceva i-a atras brusc atenţia: din buzunarul cămăşii ieşea un petic de culoare galbenă.

„Ce ciudat! gândi Kris cu voce tare. Până acum n-am observat să aibă ceva în buzunar!"

Vârându-şi două degete în buzunarul strâmt de la piept, a reuşit să tragă afară o foaie de hârtie îngălbenită de vreme, ce fusese împăturită cu grijă.

„Probabil e chitanţa de când l-a cumpărat tata", se gândi ea.

A desfăcut hârtia şi a ţinut-o în sus, ca să poată vedea mai bine ce scrie. Nu era bon, aşa cum crezuse, ci o foaie de hârtie, pe care era scris de mână, cu cerneală neagră şi cu litere de-o şchioapă, o singura propoziţie, dar într-o limbă care-i era cu totul străină.

— Ia te uită… Ai primit cumva vreun bileţel de amor de la o admiratoare secretă? îl întreba ea pe Domnul Wood, care o privea cu ochi inerţi, întins pe masă.

Kris şi-a coborât din nou privirea la foaia pe care-o ţinea în mână şi a început să citească tare propoziţia aceea îmbârligată:

— *Karru marri odonna loma molonu karrano.*

„Doamne, ce limbă-o mai fi şi asta?" s-a crucit ea, neînţelegând o boabă din ce citise.

Dar când şi-a aruncat iar ochii spre marionetă, nu şi-a putut ţine un ţipăt de uimire: i se păruse că Domnul Wood începuse să clipească!

„Da… Dar aşa ceva este imposibil! Sau nu…?"

A tras adânc aer în piept, apoi a expirat încet. Îi mai venise inima la loc…

Marioneta o privea fix, ca-ntotdeauna. Cu ochii ei inerţi de acuarelă.

„Hai să nu ne pierdem cu firea, bine?" s-a dojenit Kris de una singură, ca să mai prindă curaj.

— La treabă, Domnule Wood! îi zise, împăturind înapoi foaia îngălbenită şi strecurând-o la loc în buzunarul cămăşii.

Apoi l-a ridicat, pipăindu-l pe la spate ca s-apuce sforile ce-i controlau gura şi ochii.

— Ce mai e *pe la tine* pe-acasă, Domnule Wood?

— Hm… Nu prea bine, dragă Kris… M-au năpădit termitele! Şi am nevoie de ele ca de o gaură-n cap! Ha, ha!

— Lindy! Kris! Haideţi jos, vă rog! le strigă domnul Powell din capul scărilor.

După cină, gemenele se-nchiseseră sus, la ele în cameră. Lindy se trântise pe pat, lungită pe burtă, şi citea o carte pentru şcoală, în timp ce Kris stătea în faţa oglinzii, repetând de zor în şoaptă cu Domnul Wood pentru concertul din seara următoare.

— Ce vrei, tată? îi strigă şi Lindy cât putu de tare, însă fără să se mişte de pe pat, vădit enervată şi deranjată.

— Suntem puţin ocupate-n momentul ăsta! îi ţinu Kris isonul soră-sii, tot în gura mare, aranjându-şi păpuşa în poală.

— A venit familia Miller în vizită şi de-abia aşteaptă să vă vadă cu păpuşile! le explică tatăl lor, ţipând din holul de jos.

Lindy şi Kris s-au strâmbat şi au bombănit nemulţumite. Soţii Miller erau vecinii lor, doi bătrânei simpatici de altfel, dar tare plicticoşi…

Gemenele au auzit apoi cum domnul Powell urca scările, şi-n doar câteva clipe, i-au şi zărit capul iţindu-se de după uşă.

— Hai, fetelor, vă rog! Încropiţi şi voi ceva, acolo, pentru familia Miller, da? Au venit la o cafea, şi noi n-am avut ce face şi ne-am lăudat cu voi şi cu marionetele voastre!

— Dar eu trebuie să repet pentru spectacolul de mâine! se smiorcăi Kris.

— Foarte bine, repeţi în faţa lor! îi sugeră el. Hai, doar cinci minuţele, şi o să vezi ce o să le placă!

Oftând îmbufnate, fetele au fost nevoite să accepte. Cu păpuşile bălăngănindu-le pe umeri, l-au urmat pe domnul Powell jos, pe scări, până în sufragerie.

Domnul şi doamna Miller stăteau unul lângă celălalt pe canapea, cu ceştile de cafea în faţă, aşezate pe măsuţă. Când fetele au intrat în cameră, amândoi le-au zâmbit cald şi le-au salutat veseli şi nerăbdători.

De câte ori îi vedea, Kris nu se putea abţine să nu se-ntrebe cum de soţii Miller seamănă atât de bine unul cu celălalt. Ambii erau traşi la faţă, c-o piele rozalie şi cu părul scurt şi cărunt. Fiecare avea pe vârful nasului aproape la fel de ascuţit o pereche identică de ochelari cu rame argintii, şi când zâmbeau

făceau exact aceeaşi grimasă. Singura diferenţă era că domnul Miller avea în plus o mustaţă albă ce-i contura buza superioară. Lindy glumea întotdeauna spunând că domnul Miller îşi lăsase mustaţă intenţionat, ca să poată lumea să-l deosebească de nevastă-sa.

„Oare *aşa* arăţi după ani buni de căsătorie? se gândi Kris. Ajungi s-arăţi exact la fel ca şi celălalt?”

Soţii Miller se asemănau până şi la îmbrăcăminte. Purtau amândoi nişte pantaloni scurţi maro-deschis, foarte largi, gen bermude, şi tricouri sport albe, de bumbac.

— Pe-amândouă le-a apucat nebunia asta cu marionetele acum câteva săptămâni, le explică doamna Powell vecinilor, rotindu-se uşor în fotoliu şi aplecându-se înainte, căci altfel nu le vedea de speteaza lată.

Apoi le-a făcut semn să se ducă mai în mijloc, continuând cu precizările:

— Şi amândouă au talent, după câte se pare.

— Aţi auzit vreodată de Bergen şi Mecarthy, dragelor? le întrebă doamna Miller cu un zâmbet larg.

— De cine? întrebară Kris şi Lindy într-un glas.

— Înainte să deveniţi voi faimoase, chicoti domnul Miller, ăştia formau un duo pe cinste!

— Nu ne daţi şi nouă o mică reprezentaţie? le rugă doamna Miller, ridicându-şi ceaşca de cafea de pe măsuţă şi aşezând-o pe genunchi.

Domnul Powell a tras un scaun în mijlocul sufrageriei.

— Hai, Lindy, de ce nu-ncepi tu prima?

S-a-ntors apoi către soţii Miller cu încă o precizare preţioasă:

— Sunt foarte, foarte talentate! O să vă convingeţi de-ndată!

Lindy s-a aşezat pe scaun, aranjându-l pe Slappy cât mai confortabil în braţe. Musafirii au început s-aplaude entuziasmaţi, şi doamna Miller era cât pe ce să-şi verse cafeaua, dar a reuşit să prindă cana la timp.

— Lăsaţi aplauzele, săriţi cu banii! îl făcu Lindy să zică.

Toată lumea a pufnit în râs, de parcă nimeni nu mai auzise gluma asta până atunci.

Aşezată pe scări, Kris a urmărit atentă numărul lui Lindy. Era, într-adevăr, bună de ventriloc, trebuia să recunoască. Totul părea foarte real.

Soţii Miller râdeau aşa de tare, încât se-nroşiseră de tot la faţă. Râdeau, amândoi în hohote, cu obrajii îmbujoraţi în exact aceeaşi nuanţă de roşu. Şi-n tot acest timp, doamna Miller îl

strângea instinctiv pe soţul ei de genunchi, nemaiputând de râs.

Lindy şi-a încheiat aşadar numărul în aplauze furtunoase. Soţii Miller nu mai conteneau cu laudele: fusese extraordinară, un show cu adevărat impresionant! În fine, Lindy i-a uimit de tot povestindu-le despre emisiunea televizată în care s-ar putea să apară şi ei i-au promis că n-or să o piardă pentru nimic în lume.

— O s-o înregistrăm, asta o să facem! o asigură domnul Miller.

A venit apoi rândul lui Kris, care şi-a luat locul pe scaunul din mijlocul camerei cu Domnul Wood pe genunchi.

— El e Domnul Wood, l-a prezentat ea musafirilor. Împreună, o să fim gazdele concertului de primăvară de la şcoală, care va avea loc mâine seară. Aşa că astă-seară o să vedeţi o mică avanpremieră a programului de mâine.

— Ei, ia te uită ce marionetă drăgălaşă! grăi doamna Miller încet.

— *Şi tu eşti o marionetă drăguţă!* îi întoarse Domnul Wood complimentul c-o voce groasă şi dură.

Doamna Powell a rămas cu gura căscată, evident luată prin surprindere, iar zâmbetul de pe faţa celor doi oaspeţi s-a evaporat de parcă nici n-a fost.

Încă pe genunchii lui Kris, Domnul Wood s-a aplecat înainte şi l-a fixat pe domnul Miller, întrebându-l neobrăzat:

— *Chestia aia-i o mustaţă sau molfăiţi un şobolan înghiţit doar pe jumătate?*

Domnul Miller i-a aruncat nevesti-sii o privire încurcată, după care a râs forţat. Au început apoi să râdă amândoi, dar nu era râsul lor.

— *Mai uşor cu râsul! Puneţi-vă mâinile la gură, că s-ar putea să vă pierdeţi protezele!* strigă Domnul Wood. *Oricum, n-ar fi o pierdere prea mare, la cât de-ngălbenite şi de scârboase sunt! E cumva din cauza respiraţiei urât mirositoare?*

— Kris! urlă doamna Powell la ea. Încetează odată cu tâmpeniile astea!

Soţii Miller erau acum şi mai aprinşi la faţă, însă de data asta de-o mirare fără margini.

— Nu e deloc amuzant! Cere-ţi scuze imediat! îi ordona domnul Powell, traversând camera înfuriat şi postându-se ameninţător lângă Kris.

— Eu… a… Nu… Eu n-am zis nimic! bălmăji Kris încurcată. Pe cuvânt, eu… eu nu…

— Kris, cere-ţi scuze-n clipa asta! îi porunci tatăl ei, foc de

supărat.

Domnul Wood s-a întors atunci către soţii Miller, mârâind îmbufnat:

— *Îmi cer scuze! Îmi pare nespus de rău! Îmi pare rău că sunteţi nişte bătrâni urâcioşi şi senili!*

Bătrânii s-au uitat unul la celălalt, deloc amuzaţi.

— Mă tem că nu-nţeleg genul ăsta de umor! bâigui doamna Miller.

— O insultă după alta, asta-i tot ce-am auzit! replică domnul Miller cu glasul pierit.

— Kris, ce, Doamne iartă-mă, se-ntâmplă cu tine? o luă doamna Powell la rost, traversând încăperea şi rămânând în picioare lângă soţul ei. Am zis să-ţi ceri scuze în clipa asta! Acum! Nu te mai recunosc, zău că nu!

— Eu… a… eu…

Apucându-l cu toată forţa pe Domnul Wood de talie şi ţinându-l strâns, Kris s-a ridicat anevoie în picioare, încercând în van s-articuleze ceva.

— Eu… eu…

Se străduia din răsputeri să-şi ceară iertare, dar cuvintele se încăpăţânau parcă să-i rămână lipite de limbă.

— Îmi pare rău! izbucni într-un sfârşit, mai mult ţipând.

Apoi, pufnind în plâns ruşinată, le-a întors spatele şi a zbughit-o în sus pe scări, cu lacrimi amare şiroindu-i pe obraji.

Capitolul 17

— De ce nu mă crezi? urlă Kris printre sughiţuri. Nu *eu* am spus toate lucrurile alea-ngrozitoare! Domnul Wood vorbea de unul singur, zău!

— Nu-mi veni mie cu gogoşi d-astea! îi zise Lindy sarcastică, dându-şi ochii peste cap.

După scena de mai devreme, Lindy urcase imediat după Kris. Jos, în sufragerie, părinţii lor încă îşi mai cereau scuze soţilor Miller, jenaţi de comportamentul fiicei lor.

Kris era aşezată pe marginea patului ei, ştergându-şi lacrimile ce-i şiroiau pe obraji, în timp ce Lindy stătea în picioare în faţa mesei de toaletă, cu braţele încrucişate.

— Eu nu fac astfel de glume! Nu e stilul meu! se smiorcăi Kris aruncându-şi ochii la Domnul Wood, care zăcea grămadă pe podea exact în mijlocul camerei, unde-l trântise chiar ea ceva mai devreme. Doar ştii şi tu că n-am un simţ al umorului atât de morbid!

— Şi atunci de ce-ai făcut ce-ai făcut? De ce-ai ţinut morţiş să ne scoţi pe toţi din sărite?

— Dar n-am fost *eu!* strigă Kris, trăgându-se de păr neputincioasă. Tu nu poţi să înţelegi că Domnul Wood a făcut tot scandalul? Eu chiar n-am nicio vină!

— De ce te-ai luat iar după mine, ia zi? o luă Lindy la rost, dezgustată. Gluma asta-i răsuflată, Kris! Eu am făcut-o prima, *eu!* Tu de ce nu te poţi gândi niciodată la ceva original?

— Da’ n-a fost o glumă! Tu chiar nu pricepi? insistă Kris.

— Asta să i-o spui lu’ mutu’! dădu Lindy neîncrezătoare din cap, cu mâinile tot încrucişate. Nu mă las eu păcălită de exact aceeaşi glumă cu care, culmea, te-am fraierit *eu* pe tine!

— Lindy, te rog, crede-mă! se rugă Kris. Sunt groaznic de speriată! Mi-e o frică de mor!

— Da, da, cum să nu! îi răspunse soră-sa pe un ton ironic. Ia uite, tremur toată! Ooo, mor de frică! Mi-ai făcut-o, Kris, ce mai! Şi eu care credeam că n-ai pic de imaginaţie şi nu eşti în stare să faci decât glume proaste!

— Mai tacă-ţi gura! se răţoi Kris la ea, cu lacrimi în colţul ochilor.

— Aa, alte lacrimi! Bine lucrat, Kris, bravo! Dar să ştii că pe mine nu mă duci cu câteva lacrimi de crocodil! Şi n-o să ţină

schema nici cu mama sau cu tata, află de la mine!

Apoi s-a întors după Slappy, adăugând:

— Poate c-ar trebui să mai repet puţin cu Slappy înainte de culcare, că după figura pe care ai făcut-o astă-seară, nu ştiu zău dacă mama şi tata o să te mai lase mâine la concert.

L-a aruncat pe Slappy pe umăr şi, păşind peste corpul inert al Domnului Wood făcut grămadă pe jos, a ieşit grăbită din cameră.

În culise, era o căldură insuportabilă şi un zgomot infernal. Lui Kris i se uscase gâtul de tot, astfel că se ducea la robinet din cinci în cinci minute, sorbind însetată apa călâie cu-nghiţituri mari.

Dincolo de cortină, murmurul necontenit al publicului răsuna în toată sala, încadrat între cei patru pereţi şi de tavanul înalt. Pe măsură ce sala se umplea şi zgomotul se înteţea, Kris se simţea din ce în ce mai agitată, pradă unei deznădejdi crescânde.

„Doamne, cum o s-apar eu în faţa atâtor amar de oameni? N-o să-mi iasă nimic pe gură, parcă văd!“ se gândea ea, trăgând cu ochiul de după cortină.

I-a zărit şi pe ai ei pe rândul al treilea, la margine.

Văzându-i, şi-a adus aminte fără să vrea şi fără nicio plăcere de tărăboiul din seara trecută. Amândoi o pedepsiseră pentru insultele aduse soţilor Miller, interzicându-i să iasă afară următoarele două săptămâni. Şi de-abia se învoiseră s-o lase astă-seară la concert, după multe rugăminţi.

Trăgând cu ochiul de după cortina lungă, Kris îi observa atentă pe copiii şi părinţii care tot intrau în sală, recunoscând destul de multe feţe în mulţime. Atunci, şi-a dat seama că avea mâinile reci ca gheaţa şi gâtul i se uscase din nou.

„Nu te gândi la ei ca la nişte spectatori care-ţi urmăresc fiece mişcare, s-a îmbărbătat ea. Încearcă să-i priveşti ca pe nişte oameni ca oricare alţii, că doar nu sunt decât colegii de şcoală, pe care deja îi ştii, cu părinţii lor!”

Dar, paradoxal, în loc să se simtă mai bine, s-a panicat şi mai tare.

Atunci, a dat drumul cortinei şi a dat fuga să mai bea o gură de apă înainte de spectacol. Apoi s-a dus să-l ia pe Domnul Wood de pe masa unde-l lăsase ceva mai devreme.

Dintr-o dată, sala s-a cufundat într-o tăcere de mormânt. Concertul trebuia să-nceapă dintr-un moment într-altul.

— Baftă! îi strigă Lindy din cealaltă parte a culiselor, grăbindu-se să-şi ia locul lângă ceilalţi membri ai corului.

— Mersi, îi răspunse Kris cu jumătate de gură, ridicându-l pe Domnul Wood în picioare şi aranjându-i cămaşa.

— Ai mâinile reci şi umede! îl făcu ea să spună.

— Să nu te prind cu alte insulte! Nu astă-seară, bine? îl avertiză Kris.

Drept răspuns, marioneta a clipit, lăsând-o cu gura căscată.

— Ei, comedie! se înfurie ea atunci, mai ales că nici măcar nu atinsese sfoara care-i mişca ochii.

În acea clipă a simţit în piept un junghi puternic. Era o senzaţie mult mai puternică decât un simplu trac. Era teamă.

„Poate c-ar trebui să renunţ cât mai am timp, s-a gândit, privindu-l adânc pe Domnul Wood în ochi, să vadă dacă-l mai surprinde clipind. Dar dacă le-aş zice că nu mă simt bine şi aş prefera să nu apar pe scenă cu Domnul Wood?"

— Ai emoţii? îi şopti o voce.

— Ce?

În primul moment, a crezut că a fost chiar Domnul Wood, dar şi-a dat repede seama că era de fapt vorba de doamna Berman, profesoara de muzică.

— Mda… Puţin, recunoscu Kris, simţind că i s-au îmbujorat obrajii.

— Prostii! O să fii grozavă! o încurajă doamna Berman entuziastă, strângând-o de după umăr cu o mână umedă.

Era o femeie grasă, greoaie, cu multe cute de grăsime sub bărbie, cu un păr lung şi negru şi era întotdeauna dată cu ruj roşu. În seara concertului, doamna Berman purta o rochie lungă şi largă cu modele florale colorate în roşu şi albastru.

— Hai, curaj! îi mai zise ea, strângând-o încă o dată de umăr drept îmbărbătare.

Apoi a păşit pe scenă, clipind des în lumina puternică a reflectoarelor şi i-a prezentat pe Kris şi pe Domnul Wood.

„Ce caut eu aici? O să pot oare să merg până la capăt? s-a panicat Kris. Sunt sau nu în stare?"

Inima îi bătea atât de tare încât n-a auzit mai nimic din prezentarea doamnei Berman. Deodată, a auzit publicul izbucnind în aplauze şi s-a trezit ca prin vis străbătând scena către microfon, cu Domnul Wood în braţe.

Cu rochia înflorată fluturându-i pe lângă trupul masiv, doamna Berman s-a întors înspre culise, în timp ce Kris se îndrepta agale către scenă, cu faţa la auditoriu. Când au ajuns

una lângă cealaltă, doamna Berman i-a zâmbit şi i-a făcut încurajator cu ochiul.

Orbită de lumina strălucitoare a reflectoarelor, Kris a păşit înspre mijlocul scenei cu ochii mijiţi. Îşi simţea iarăşi gura uscată şi se întreba dacă va putea scoate vreun sunet sau se va face de râs.

Îi pregătiseră un scaun pliant, pe care s-a aşezat încet, aranjându-l pe Domnul Wood în poală. Însă de-abia atunci şi-a dat seama că microfonul fusese fixat mult prea sus.

Câţiva spectatori amuzaţi de situaţie au chicotit pe-nfundate, şi atunci, stânjenită, Kris s-a ridicat de pe scaun, încercând în zadar să dea microfonul mai jos.

— Ai probleme cu microfonul? îi strigă doamna Berman din culisele de pe lateral, grăbindu-se să-i sară în ajutor.

Dar înainte ca profesoara de muzică s-apuce să ajungă la jumătatea scenei, Domnul Wood s-a şi aplecat înspre microfon:

— *Umflata asta ce mai vrea?* mârâi el răutăcios, holbându-se la rochia înflorată a doamnei Berman.

— Ceee? bâigui aceasta, încremenită de uimire.

— *Ai o faţă care-mi aduce aminte de un neg umflat şi negru de care tocmai am scăpat!* mormăi el către femeia care rămăsese locului, ca fulgerată.

Uluită peste poate, doamna Berman n-a reuşit decât să articuleze:

— Kris…!

— *Şi dacă îţi numărăm bărbiile, o să aflăm câţi ani ai?*

Hohotele de râs venite dinspre public erau amestecate cu exclamaţii şocate. Replicile marionetei îi uimiră pe toţi.

— Kris, destul! ţipă doamna Berman exact în microfon, astfel încât toată lumea a putut auzi cât era de contrariată.

— *Destul, vasăzică… Dar oare cine de pe scena asta e cât doi? La asemenea dimensiuni, o să ai nevoie de propriul cod poştal!*

— Kris, potoleşte-te, zău aşa! Te rog să-ţi ceri scuze imediat! îşi ieşi doamna Berman din ţâţâni, roşie la faţă.

— Doamnnă Berman, eu… a… trebuie să mă credeţi… eu n-am făcut nimic! Domnul Wood e de vină! Nu spun eu toate astea!

— Kris, te-am rugat să-ţi ceri scuze! Atât mie, cât şi spectatorilor! îi porunci doamna Berman.

În acea clipă, Domnul Wood s-a aplecat către microfon şi a început să urle:

— *Ba mai bine cere-ţi tu scuze pentru ASTA!*

Zicând asta, şi-a dat iute capul pe spate şi, prin gura larg deschisă, a început să împroaşte un lichid vâscos, de culoare verzuie.

— Ce scârboşenie! se auzi o voce din public.

Lichidul gros aducea întru câtva cu supa de mazăre şi ţâşnea din gura Domnului Wood ca jetul de apă ce zvâcneşte din furtunul pompierilor.

În momentul în care scârboasa substanţă verzuie a răzbit şi dincolo de scenă, mânjindu-i pe spectatorii din primele rânduri, sala a răsunat de ţipetele şi urletele dezgustate ale oamenilor luaţi pe nepregătite.

— Opriţi porcăria asta! Încetaţi!

— Ajutooor!

— Să închidă careva jetul!

— Dumnezeule, miroase îngrozitor!

Pe scenă, Kris rămăsese nemişcată, privind ca o stană de piatră cum lichidul scârbos ţâşnea din gura căscată a păpuşii pe care o ţinea pe genunchi.

Umpluse sala de o duhoare fetidă, ce mirosea a lapte acrit, ouă stricate, cauciuc ars şi carne alterată şi băltea deja pe toată scena, revărsându-se acum peste ocupanţii rândurilor din faţă.

Orbita de lumina reflectoarelor, Kris nu vedea deloc ce se întâmplă în sală, dar auzea foarte clar oamenii tuşind înfundat, înecându-se scârbiţi sau strigând disperaţi după ajutor.

— Evacuaţi sala! Evacuaţi sala! urlă doamna Berman înnebunită.

S-a iscat atunci mare zarvă, şi Kris a putut auzi zgomotul de picioare târşâite şi bodogănitul spectatorilor care-şi croiau anevoie drum printre culoarele dintre rânduri şi se-mbulzeau să iasă pe uşile înalte ale sălii de concert.

— Pute!

— Îmi vine rău!

— Ajutaţi-mă şi pe mine!

Deznădăjduită, Kris a încercat să pună mâna peste gura căscată a marionetei, dar forţa jetului vâscos şi urât mirositor, care ţâşnea şi spumega de jur împrejur, i-a smucit mâna cât colo.

Brusc, şi-a dat seama că este împinsă de cineva de la spate şi condusă înapoi spre culise, departe de strigătele disperate ale oamenilor care se-ngrămădeau la ieşirea din sală. Scăpase acum şi de lumina năucitoare a reflectoarelor.

De-abia când a ajuns în culise, şi-a dat seama că de fapt doamna Berman o scosese de pe scenă.

— Eu… Sincer, chiar nu pot să-nţeleg cum a fost posibilă o asemenea grozăvie! Sau de ce-ai făcut-o! ţipă la ea doamna Berman, foc de furioasă, îndepărtând scârbită cu amândouă mâinile petele groase de lichid puturos şi verde de pe rochia-i înflorată.

— Dar o să am grijă să fii exmatriculată şi personal o să mă asigur de asta! Şi dac-ar fi după mine, a tunat ea, împroşcând cu stropi minusculi după fiecare cuvânt, n-ai mai fi primită la şcoală *niciodată!*

Capitolul 18

— Hai odată, închide uşa aia! îi zise domnul Powell pe un ton sever, privind-o cu ochi tăioşi.

Era la câţiva centimetri în spatele lui Kris, cu braţele încrucişate, dându-i instrucţiuni ferme şi asigurându-se totodată că le duce la bun sfârşit fără să crâcnească.

Kris tocmai îl îndoise pe Domnul Wood de la mijloc, foarte grijulie, şi-l vârâse în fundul raftului ei din dulapul pe care-l împărţea cu Lindy.

Supusă, a închis bine uşa dulapului, verificând-o încă o dată, aşa cum i-a ordonat taică-su.

Lindy îi privea tăcută de pe pat, cu o faţă uşor neliniştită.

— Ce-i cu încuietoarea? Nu merge sau ce? o întrebă domnul Powell.

— Nu. Nu prea… îi răspunse Kris, cu ochii în pământ.

— Ei, asta e acuma… Va trebui să mă mulţumesc şi cu atât. Luni o să-l duc înapoi de unde l-am luat, dar până-atunci să nu care cumva să-l scoţi din dulap, ai înţeles?

— Dar, tatăăă…

Însă domnul Powell a ridicat imediat o mână, ca s-o facă să tacă.

— Dar trebuie să vorbim despre asta, te rog! îl imploră Kris. De ce nu vrei să m-asculţi şi pe mine? Ce s-a-ntâmplat astă-seară… a… n-a fost deloc o farsă pe care am pus-o la cale! Chiar n-a fost! Eu… a…

Dar până să-şi ducă ideea la capăt, domnul Powell i-a întors spatele, strâmbându-se scârbit.

— Kris, îmi pare rău, dar va trebui s-aştepţi până mâine! Şi eu, şi mama… Amândoi suntem mult prea răvăşiţi şi supăraţi ca să putem discuta cu calm în seara asta.

— Dar, tată…

Prefăcându-se că n-a auzit-o, a ieşit val-vârtej din dormitor, lăsând-o pe Kris în dreptul uşii închise să vorbească singură, dincolo de care ea nu i-a mai auzit decât paşii apăsaţi şi grăbiţi în timp ce cobora scările. S-a întors apoi către Lindy, întrebând-o:

— Acuma mă crezi?

— Păi, ştiu eu… Nu mai ştiu ce să cred, îi răspunse Lindy. Tot ce ştiu e c-a fost… cum să zic… A fost îngrozitor de scârbos…

— Lindy, da' – da' eeu…

— Tata are dreptate. Cred c-ar fi mai înţelept să vorbim mâine, zise Lindy. Sunt absolut convinsă că mâine vom vedea lucrurile într-o altă lumină şi o să putem discuta fără să ne aprindem prea tare.

Dar Kris n-avea somn deloc. Se zvârcolea întruna, întorcându-se când pe o parte, când pe cealaltă, mai trează ca oricând. La un moment dat, a încercat să-şi acopere faţa cu perna, bucurându-se de întunericul răcoros şi moale, dar imediat a azvârlit-o cât colo, pe podea.

„M-aşteaptă multe nopţi albe ca asta, de-acum încolo!" îşi zise ea amărâtă.

De fiecare dată când încerca să închidă ochii, revedea instantaneu toată scena aceea oribilă din sala de concert. Ţipetele spectatorilor uluiţi – părinţi şi copii laolaltă – îi răsunau asurzitor în urechi, transformându-se treptat în răcnete de scârbă la vederea scursurii aceleia împuţite care-i împroşca pe toţi.

„Ce scârbos! Peste poate! Şi toata lumea credea că eu sunt de vină pentru toate astea! Mi-am ratat viaţa pe veci! gândi ea. Cum să mai dau acum ochii cu ei? Cum să-mi arat faţa la şcoala? N-o să mai pot ieşi nicăieri! Am devenit o paria peste noapte! Mi-am ratat viaţa din cauza marionetei ăleia blestemate!"

În patul alăturat, Lindy dormea adânc de o buna bucată de vreme, respirând regulat şi sforăind uşor.

Kris şi-a îndreptat privirea spre fereastra ale cărei perdele trase cerneau lumina palidă a lunii de afară.

Slappy era aşezat la locul lui, pe scaunul din faţa ferestrei, îndoit de mijloc, astfel încât capul îi era între genunchi.

„Marionete idioate! şi-a zis Kris iar, amărâtă. I-di-oa-te! Uite pentru ce m-am făcut eu de ruşine în faţa unei şcoli întregi!"

S-a uitat la ceasul de pe noptieră. Era unu şi douăzeci. Deodată, a auzit afară un zgomot surd, ca un huruit înfundat, urmat de un scrâşnet uşor de frâne. Probabil vreun camion întârziat…

A apucat-o căscatul. A închis ochii şi-n secunda următoare a şi văzut lichidul lipicios şi verde revărsându-se abundent din gura larg-deschisă a Domnului Wood.

„Oare de fiecare dată când o să-nchid ochii de-acum încolo o să văd numai porcăria aia scârboasă? se întrebă ea. Dar *ce* naiba era, până la urmă, chestia aia densă şi verde? Şi cum pot

toţi să *mă*-nvinuiască pentru ceva atât de… de…”

Hurducăitul surd al camionului s-a stins în noapte, auzindu-se din ce în ce mai departe.

Dar apoi i s-a părut că desluşeşte un alt zgomot. Un fâşâit discret, undeva, înăuntru, în cameră.

Nişte paşi uşori pe covor, ca şi când cineva s-ar fi furişat în vârful picioarelor.

Şi-a ţinut respiraţia, numai urechi, sperând să se dumirească ce-i cu zgomotul.

Nimic. Linişte deplină, dar atât de apăsătoare încât îşi auzea până şi bătăile alerte ale inimii, gata să-i sară din piept.

Dar apoi a surprins din nou foşnetul moale al unui pas.

A zărit pe urmă o umbră mişcându-se în întuneric.

Uşa dulapului s-a deschis brusc, de parcă cineva ar fi împins-o cu forţă.

Era aievea sau vedea doar jocul umbrelor?

Nu, nu. Nu se înşelase. Cineva bâjbâia prin cameră, furişându-se către uşă, uşor ca o pană.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Kris s-a tras mai sus pe pernă, încercând să nu facă gălăgie. Dându-şi seama că-şi ţinuse respiraţia în tot acest timp, a expirat încetişor, în tăcere. A tras apoi încă o gură de aer în piept, şi, luându-şi inima în dinţi, s-a ridicat în capul oaselor.

Umbra a alunecat uşor către uşă.

Scrutând întunericul, Kris şi-a pus picioarele pe podea, fără să scape din ochi nici măcar pentru o clipă silueta tăcută ce orbecăia în dreptul uşii.

„Ce naiba…?“ s-a întrebat, neînţelegând exact ce se întâmplă.

Umbra s-a mişcat iarăşi, cu un fâşâit ce semăna cu zgomotul făcut de mâneca unei haine când se freacă de marginea uşii.

Kris s-a ridicat în picioare dintr-o singură mişcare. Apoi, tremurând toată, s-a îndreptat către uşă pe urmele siluetei misterioase, simţindu-şi genunchii moi.

A ieşit în sfârşit pe hol, unde era şi mai întuneric, dat fiind că aici nu era nicio fereastră.

A luat-o pe urmă către scări, cu paşi mărunţi, urmărind îndeaproape silueta care începuse să se mişte din ce în ce mai repede.

Dar nici Kris nu s-a lăsat mai prejos, lipăind desculţă pe mocheta subţire şi grăbind şi ea pasul.

„Ce se întâmplă? Ce naiba se întâmplă?”

A reuşit s-o ajungă din urmă de-abia la capătul scărilor.

— Hei, tu! Aşteaptă puţin! îi strigă în şoaptă, cu glas încordat, după care a apucat-o de umăr şi a întors-o cu faţa către ea.

Şi, surprinzător, s-a pomenit nas în nas cu Domnul Wood care o privea sfidător, cu un rânjet perfid pe chip!

Capitolul 19

Domnul Wood a clipit, apoi a început să şuiere ameninţător către ea, ca un şarpe încolţit. În întunecimea din holul de sus, chiar unde începeau scările, păpuşa i-a întors acelaşi zâmbet perfid care s-a transformat mai apoi într-o căutătură de-a dreptul chiorâşă, ce nu prevestea nimic bun.

Îngrozită, Kris l-a strâns fără să vrea şi mai tare, încleştându-şi mâna pe materialul aspru al cămăşii.

— Da' e… e imposibil! exclamă ea în şoaptă.

Drept răspuns, păpuşa a clipit din nou şi a început să chicotească prosteşte, cu un rânjet şi mai expresiv, cu gura larg-deschisă.

A încercat pe urmă să scape din strânsoare, dar degetele lui Kris au rămas la fel de ferme, ţinându-l strâns, fără ca ea să-şi dea seama măcar că face acest lucru.

— Da'… da'… se bâlbâi Kris negăsindu-şi cuvintele, dar eşti o marionet*ă!*

Păpuşa a chicotit din nou:

— Ba tu eşti! îi răspunse Domnul Wood c-o voce joasă, mai mult mârâită, de parcă ar fi fost un câine care-şi arată colţii mânios.

— Da' tu nu poţi merge! E peste poate! strigă Kris, cu o voce ce-i trăda nesiguranţa.

Marioneta a chicotit din nou, cu râsul său straniu şi respingător.

— N-ai cum să fii viu! Pur şi simplu nu se poate! urlă ea atunci, pierzându-se cu firea.

— Da-mi drumul! *Acum!* mârâi marioneta ameninţător.

Dar Kris nu s-a lăsat intimidată, încleştându-şi degetele şi mai tare pe umărul Domnului Wood.

„Sigur visez! Da, da, trebuie să fie un vis urât, asta e singura explicaţie!” îşi zicea ea.

— Eu nu sunt un vis, ci coşmarul tău cel mai înfricoşător! urlă păpuşa, dându-şi capul pe spate şi râzând în hohote.

Neslăbindu-l din strânsoare, Kris a scrutat întunericul, privind fix rânjetul sinistru. Aerul devenea tot mai fierbinte şi apăsător. Tensiunea era maximă şi Kris simţea că se sufocă.

Ce se auzise?

A ciulit urechile şi, după un timp, şi-a dat seama că zgomotul

nu era decât respiraţia ei sacadată şi încordată.

— Dă-mi drumul odată! îi porunci iar marioneta. Dacă nu, o să te-mbrâncesc pe scări!

A încercat încă o dată să se elibereze din strânsoare, trăgându-şi umărul cu o smucitură.

— Nu! ţipă Kris, ţinându-l strâns. O să te pun la loc în dulap, de unde ai ieşit! Acolo e locul tău!

Păpuşa a-nceput să râdă cu gura până la urechi, după care şi-a apropiat faţa de Kris, privind-o direct în ochi.

— Nu mă poţi închide acolo!

— Ba o să te-nchid! O să te-ncui într-o cutie, în ceva, găsesc eu, orice ar fi! ripostă Kris, intrând în panică.

Întunericul o învăluia sufocant, o apăsa, nelăsând-o parcă nici să respire.

— Dă-mi drumul, am zis! se răsti marioneta pentru a treia oară, trăgându-se cu putere din strânsoarea mâinii ei.

Dar Kris şi-a întins iute şi cealaltă mână şi l-a strâns bine de după mijloc.

— Dă-mi drumul! mârâi el furios, văzându-se prins. De-acum încolo, *eu* sunt şeful! *Eu* dictez legea în casa asta, iar tu trebuie să mi te supui întru totul! De azi înainte, asta e casa *mea* şi numai a mea!

Continua să se tragă cu forţă din strânsoare, dar Kris reuşise deja să-l prindă de mijloc şi acum nu mai avea scăpare.

În secunda următoare însă, s-au prăvălit amândoi pe scări, rostogolindu-se pe primele trepte.

— Lasă-mă pace! îi porunci marioneta, căţărată pe Kris şi sfredelind-o cu o privire tăioasă.

Kris a găsit forţa să-l împingă de pe ea, încercând totodată să-i imobilizeze braţele la spate, fără niciun rezultat însă, căci păpuşa s-a dovedit a fi mult mai puternică decât s-ar fi aşteptat. Cât ai clipi, a reuşit să-şi elibereze unul din braţe, şi i-a dat un pumn zdravăn drept în stomac.

— Ah! ţipă Kris, simţind că nu mai are aer.

Profitând de mica victorie, Domnul Wood s-a eliberat din strânsoare şi, apucând balustrada cu o singură mână, a încercat să sară peste trupul chircit de durere al lui Kris şi să coboare la parter.

Dar Kris a reuşit să-i pună piedică exact în ultimul moment, trântindu-l iar la pământ. Apoi, cu respiraţia încă întretăiată, l-a apucat de gât pe la spate, trăgându-l de lângă balustradă şi trântindu-l pe trepte.

— Aa! ţipă ea mai apoi, când lampa din holul de sus s-a aprins pe neaşteptate.

Orbită de lumina puternica a becului, şi-a închis iute ochii, ameţită. Marioneta se chinuia să scape, zbătându-se sub ea, dar Kris s-a lăsat cu toată greutatea pe spatele ei, imobilizând-o la pământ.

— Kris! Ce naiba faci? îi strigă Lindy speriată din capul scărilor.

— Domnul Wood! apucă ea să bălmăjească. E… viu! *E c*ât se poate de viu!

Se apăsa cu tot corpul peste marioneta întinsă pe jos, ţinând-o strâns ca nu cumva să-i scape.

— Kris, ce naiba faci? o întrebă iarăşi soră-sa. Eşti întreagă?

— Nu! urlă ea. Nu sunt! Te rog, Lindy, du-te şi cheamă-i pe mama şi pe tata! E Domnul Wood! E viu!

— Aiurea! E doar o marionetă! ţipă Lindy către soră-sa, coborând temătoare două-trei trepte. Hai, Kris, ridică-te, ce Dumnezeu! Ai înnebunit de tot?

— *Taci şi ascultă-mă!* răcni Kris. Fă odată ce ţi-am spus! Du-te şi adu-i pe mama şi pe tata, până nu-mi scapă!

Dar Lindy nici nu s-a clintit. Se holba îngrozită la soră-sa, cu faţa somnoroasă încadrată de şuviţe blonde, ciufulite.

— Hai, Kris, ridică-te odată, te rog! o îndemnă ea. Hai înapoi în pat!

— *Dacă-ţi spun că-i viu!* strigă Kris disperată. Trebuie să mă crezi, Lindy! *Trebuie!*

Marioneta zăcea inertă pe scări, aproape strivită sub greutatea lui Kris, cu faţa îngropată în covoraşul de pe trepte şi cu mâinile şi picioarele întinse în lături.

— Ai visat urât! încercă Lindy s-o mai linişească, coborând scările încet, una câte una şi ţinându-şi cămaşa de noapte mult deasupra gleznelor.

Când, în sfârşit, a ajuns cu o treaptă mai sus de Kris, a continuat:

— Hai înapoi la culcare, Kris! N-a fost decât un vis urât! Toată tevatura aia şi scandalul de la concert te-au marcat atât de mult încât ai avut un coşmar, atâta tot!

Respirând din greu, Kris s-a ridicat puţin şi şi-a întors capul către soră-sa. Apucându-se cu o mână de balustradă, s-a ridicat apoi ceva mai mult, din talie, încercând parcă să se dezmeticească dintr-un vis urât.

Dar în clipa în care s-a simţit uşurat de povara ce-l apăsase

până atunci, Domnul Wood s-a apucat cu amândouă mâinile de marginea treptei trăgându-se de sub Kris. Apoi, pe jumătate agăţându-se de balustradă, pe jumătate târându-se în jos pe scări, a reuşit să coboare şi restul treptelor până în hol.

— Nu există! Nu se poate! Am vedenii! urlă Lindy în momentul în care a văzut marioneta mişcându-se de una singură.

— Cheamă-i pe mama şi pe tata! Repede! ţipă Kris disperată.

Cu gura căscată, amuţită de ceea ce tocmai îi fusese dat să vadă, Lindy s-a întors şi a urcat scările în fugă, chemându-şi părinţii.

Kris s-a ridicat şi s-a repezit după Domnul Wood cu mâinile întinse, ca să-l poată apuca mai repede.

L-a încolţit pe la spate, încolăcindu-şi braţele în jurul mijlocului subţire de lemn. Au căzut apoi amândoi la podea, şi capul marionetei s-a izbit puternic de lemnul dur, cu o bubuitura surdă.

Domnul Wood a scăpat un suspin răguşit de durere, ca un horcăit gutural, apoi şi-a închis ochii şi a rămas nemişcat.

Ameţită, cu inima gata să-i spargă pieptul şi tremurând din toate încheieturile, Kris şi-a venit încet-încet în fire şi s-a ridicat în picioare. Apoi şi-a pus iute piciorul pe spatele păpuşii, ca s-o ţină locului pe podea.

— Mamă, tata, unde *sunteţi?* strigă ea. Grăbiţi-vă odată!

În acea clipă, marioneta şi-a ridicat capul, mârâind furioasă, şi a început să dea din mâini şi din picioare înnebunită.

Kris şi-a apăsat atunci şi mai tare piciorul pe spinarea ei, încercând s-o ţină în frâu.

— Dă-mi drumul! răcni ea la Kris, spumegând de furie.

De sus se auzeau voci.

— Mamă, tată, sunt aici, jos! Veniţi odată! îi strigă ea nerăbdătoare din hol.

Au apărut atunci amândoi în capul scărilor, cu feţele pline de îngrijorare.

— Ia priviţi! ţipă Kris, arătând cu degetul către marioneta pe care o ţinea prizonieră sub picior.

Capitolul 20

— La *ce* să ne uităm? strigă domnul Powell din capul scărilor, aranjându-şi bluza de pijama.

Kris a arătat din nou către păpuşa de sub piciorul ei.

— La el! Nu vedeţi cum se zbate să scape, blestematul? spuse ea într-o suflare.

Doar că Domnul Wood zăcea întins pe burtă la podea, tăcut şi nemişcat.

— Asta vrea să fie o glumă? o întrebă doamna Powell enervată, în cămaşa ei de noapte din bumbac, şi cu mâinile în şold.

— Eu unul nu înţeleg poanta, le mărturisi domnul Powell, clătinând uşor din cap.

— Domnul Wood… a luat-o la fugă pe scări! explică Kris agitată. El e vinovat de toate! De exemplu…

— Nu mi se pare amuzant! Chiar deloc! o întrerupse doamna Powell obosită, trecându-şi mâna prin părul blond. Pentru asta ne-ai trezit pe toţi în toiul nopţii?

— Cred că ai luat-o razna! Mă îngrijorezi, să ştii! adăugă şi domnul Powell. Mai ales după scandalul de la şcoală din seara asta…

— Ascultaţi-mă! ţipă Kris, aplecându-se să-l ridice pe Domnul Wood de pe podea după care a început să-l scuture cu putere, ţinându-l bine de amândoi umerii. Se mişcă! Aleargă! Vorbeşte! E viu! *Viu,* înţelegeţi voi?

Văzând că n-are sorţi de izbândă, s-a oprit şi i-a dat drumul păpuşii, care s-a prăbuşit moale la podea şi a rămas nemişcată.

— Cred c-ar fi bine să te ducem la un doctor! spuse domnul Powell îngrijorat.

— Nu, nu! Are dreptate! Şi eu l-am *văzut!* îi veni Lindy în ajutor. L-am văzut cu ochii mei cum s-a mişcat! Dar imediat a adăugat: Sau, mă rog, cel puţin aşa cred…

„Halal ajutor!“ şi-a zis Kris, simţindu-se dintr-o dată secătuită de puteri şi extrem de obosită.

— Asta-i altă glumă idioată? întrebă nervoasă doamna Powell. Şi eu care am crezut c-o să putem sta liniştiţi o vreme, după ce a fost astă-seară! Am crezut că v-a ajuns!

— Dar, mamăăă… începu Kris, neputându-şi dezlipi ochii de la grămada de lemn ce-i zăcea la picioare.

— Nu vreau să mai aud nicio vorbuliţă! Hai, înapoi la culcare! îi zise ea pe un ton poruncitor. Mâine n-aveţi şcoală, aşa c-o s-avem timp berechet să vedem ce pedepse meritaţi!

— Da' *eu* ce-am făcut? se revoltă Lindy. Pe mine de ce să mă pedepseşti?

— Mamă, nu-i o minciună! nu se lăsă Kris, cu o ultimă încercare disperată.

— Eu tot nu-nţeleg care-i poanta! repetă domnul Powell, clătinând din cap, după care s-a întors către nevastă-sa. Ea chiar se aşteaptă ca noi s-o credem sau ce?

— Hai, treceţi amândouă în pat! Imediat! se răsti doamna Powell la ele, dispărând apoi din capul scărilor împreună cu soţul ei.

Fetele îi auzeau cum bombăne supăraţi, îndreptându-se către dormitorul lor de-a lungul holului de sus.

Lindy a mai rămas câteva minute pe scări, cu mâna încleştată pe balustradă, uitându-se cu milă la Kris.

— Măcar tu mă crezi? o întrebă Kris, uitându-se la ea.

— Mda... Cred ca da, răspunse Lindy nu foarte convinsă, îndreptându-şi privirea către marioneta chircită la picioarele soră-sii.

Kris i-a urmărit privirea, uitându-se şi ea la Domnul Wood. În exact aceeaşi clipă, l-a văzut cum clipeşte şi cum încearcă să se ridice de jos.

— Asta-i culmea! Nu se poate! ţipă ea speriată, apucându-l iute de gât şi imobilizându-l cât de cât. Lindy, grăbeşte-te! Hai, că iar a început să mişte!

— Ce ne facem acum? spuse Lindy pălind, coborând treptele încet, una câte una, foarte precaută.

— Habar n-am! îi răspunse Kris, în timp ce Domnul Wood dădea frenetic din mâini şi din picioare, lovind covorul şi încercând cu disperare să scape de Kris care îl ţinea de gât cu amândouă mâinile. Trebuie să-l...

— N-ai cum să mă ţii! Nu-mi poţi face *nimic!* se răţoi el la ea. De-acum încolo, voi două veţi fi sclavele mele! Am înviat! Sunt din nou viu!

— Dar... cum se face că eşti viu? îl întrebă Kris, uitându-se la el nedumerită. Vreau să zic... Doar eşti o păpuşă, ce naiba! Cum...

Domnul Wood i-a râs în nas:

— Pe mine *tu* m-ai înviat! se răsti el. Da, da, tu! Când ai citit descântecul ăla vechi!

„Descântec? Ce descântec? Ce tot îndruga acolo?”

Dar imediat şi-a amintit. Cu ceva timp în urmă, citise într-adevăr cuvintele alea ciudate de pe foaia de hârtie pe care-o găsise în buzunarul cămăşii Domnului Wood.

— M-am întors, în sfârşit, datorită ţie! urlă marioneta ameninţător. Şi acum tu şi cu soră-ta o să-mi fiţi supuse! O să vă fac sclavele mele!

Şi cum stătea ea acolo, în hol, holbându-se îngrozită la marioneta care rânjea satisfăcută, i-a venit o idee.

„Hârtia! Ce făcuse oare cu ea? A, o împăturise înapoi şi o pusese la loc în buzunarul cămăşii. Dacă aş citi iar cuvintele magice, s-a gândit Kris, poate reuşesc să-l adorm la loc.”

A întins aşadar mâna către el şi l-a apucat strâns. Marioneta a încercat să scape, dar Kris a fost mai iute de mână, scoţând grăbită hârtia din buzunarul lui de la piept.

— Dă-mi-o înapoi! urlă Domnul Wood, smucindu-se ca s-apuce hârtia din mâna lui Kris, însă ea a tras-o la timp, încât el să nu o poată ajunge.

A desfăcut-o nerăbdătoare şi, până s-apuce Domnul Wood să i-o înşface din mână, a citit cu voce tare cuvintele bizare înscrise pe ea:

— *Karru marri odonna loma molonu karrano.*

Capitolul 21

Odată cuvintele rostite, amândouă şi-au îndreptat privirea către marionetă, aşteptând s-o vadă prăbuşindu-se la pământ.

Dar Domnul Wood a început să râdă dispreţuitor, ţinându-se strâns de balustrada scărilor cu capul dat pe spate.

— Astea sunt cuvintele magice ale bătrânului vrăjitor menite să-mi dea viaţă, nu să mă omoare! Voi credeaţi că-i aşa de uşor să-mi veniţi de hac?

„Să-i venim de hac? Hai că nu zice rău!”

Brusc străfulgerată de o idee, Kris a aruncat dezgustată hârtia îngălbenită:

„Da, da, asta e! N-avem altă soluţie!”

— Lindy, fii atentă! Ştiu ce-i de făcut! Trebuie să-l omorâm!

— Ceee? se miră soră-sa surprinsă.

Fără să-i dea prea multe explicaţii, Kris l-a apucat pe Domnul Wood de umeri ţinându-l strâns.

— Hai, Lindy, ce mai aştepţi? Eu îl ţin de umeri, şi tu îi smulgi capul!

Lindy a venit imediat lângă soră-sa, ferindu-se de picioarele Domnului Wood, care se zbăteau frenetic.

— Hai, că-l ţin eu bine! Nu-ţi fie teamă! o încurajă Kris. Apucă-l de cap şi trage cât poţi tu de tare!

— Kris, eşti sigură c-o să meargă? dădu Lindy din colţ în colţ, cu o faţă crispată de frică.

— *Fă odată ce ţi-am zis!* urlă Kris la ea, ajunsă la capătul răbdării.

Şi-a mutat apoi mâinile de la umerii păpuşii către talie, prinzând-o bine de mijloc.

Lindy i-a apucat capul de lemn cu amândouă mâinile, prinzându-l bine în palme.

— *Dă-mi drumul!* răcni marioneta.

— Trage! îi strigă Kris, văzând-o cât e de speriată.

Apoi, cu mâinile strânse pe mijlocul Domnului Wood, Kris s-a aplecat uşor pe spate, trăgând în sens opus faţă de Lindy, care ţinea strâns capul de lemn în mâini.

Lăsând să-i scape un geamăt, Lindy trase cu putere, dar capul păpuşii nu se clinti.

În loc să urle de durere, Domnul Wood a început să râdă ascuţit, cu vocea lui piţigăiată.

— Încetaţi odată! mă gâdilă!

— Trage şi mai tare! ţipă Kris.

Lindy se înroşise ca un rac de atâta efort. Şi-a încleştat şi mai tare degetele pe capul rotund de lemn şi a mai tras o dată, cu toata forţa de care era în stare.

Dar marioneta a început iar să chicotească prosteşte, cu acelaşi râs ascuţit.

— Nu iese! pufni Lindy, răsuflând din greu. Nu pot să-l scot, şi pace!

— Încearcă să-l şi roteşti în timp ce tragi, poate merge aşa! îi sugeră Kris, înnebunită.

În acel moment, marioneta a început iar să dea sălbatic din picioare, lovind-o pe Kris drept în stomac. Dar ea, pradă celei mai cumplite disperări, nici nu s-a clintit.

— Roteşte-l odată! urlă la soră-sa.

Supusă, Lindy a încercat să învârtă capul, dar nu a reuşit decât să-l facă pe Domnul Wood să chicotească.

— Nu merge nici învârtit! se înfurie Lindy, dându-i drumul şi trăgându-se ceva mai în spate.

Eliberat, Domnul Wood şi-a ridicat capul, fixând-o insistent, şi a pufnit într-un râs drăcesc.

— Nu mă puteţi omorî! Am puteri magice!

— Ce ne facem, Kris? o întrebă Lindy pe un ton plângăreţ.

— Asta-i casa mea acum! se răsti el autoritar, scrâşnind din dinţi şi rânjind către Lindy în timp ce se zbătea, încercând să scape din strânsoarea lui Kris. De-acum înainte, o s-ascultaţi numai şi numai de mine! Lasă-mă jos!

— Kris, zi odată, ce *facem?*

— O să-l ducem sus, asta o să facem! Îl ducem sus şi-i *tăiem* capul, îi răspunse Kris hotărâtă.

Domnul Wood s-a întors către ea cu o căutătură piezişă şi plină de răutate.

— Aaauu! urlă ea apoi, luată pe nepregătite când păpuşa a căscat gura şi şi-a înfipt dinţii în braţul ei.

Kris şi-a tras iute braţul rănit şi, într-o pornire necontrolată, l-a plesnit zdravăn peste cap cu palma.

Drept răspuns, marioneta s-a pus iar pe râs, jubilând ostentativ:

— Oo, recurgem la violenţă! Nu-i frumos ce ai făcut, să ştii! se prefăcu el c-o dojeneşte patern.

— Lindy, du-te fuga şi scoate foarfeca aia ascuţită de la tine din sertar! o instrui soră-sa. Las’ că-l car eu până sus, tu adu

foarfecele!

Braţul îi zvâcnea cu putere în locul unde o muşcase, dar nici prin gând nu-i trecea să-l slăbească din prinsoare. Ţinându-l la fel de strâns, a reuşit să-l ducă în dormitor.

Lindy scosese deja foarfeca lungă din sertar şi stătea speriată cu ea în mână, închizând şi deschizând întruna lamele ascuţite.

— Hai, dă-i bătaie! Taie-i gâtul, acolo, puţin mai jos! îi porunci Kris, ţinându-l bine de umeri.

Domnul Wood a început să şuiere ameninţător, lovind iar ca apucat cu picioarele astfel încât Kris a trebuit să se ferească din calea loviturilor.

Ţinând foarfeca cu amândouă mâinile, Lindy a încercat să-i reteze capul chiar de la baza gâtului, dar cum foarfeca părea că nu poate tăia dintr-o dată bucata destul de groasă de lemn, Lindy s-a chinuit să folosească lama zimţată de metal ca pe un ferăstrău.

Domnul Wood a chicotit din nou, nepăsător:

— V-am spus doar! Nu-mi puteţi face felul!

— Nu merge nici cu foarfeca! se lamentă Lindy, izbucnind în plâns mai mult de ciudă decât de spaimă. Ce ne facem acum?

— Deocamdată, o să-l încuiem în dulap, ca s-avem timp să ne gândim ce-i de făcut!

— N-aveţi la ce să vă gândiţi, că doar sunteţi nişte sclave! Eu spun, voi faceţi! urlă marioneta. Eu sunt şeful de acum încolo!

— Asta s-o crezi tu! i-o întoarse Kris, clătinând din cap.

— Şi dacă *refuzăm,* pur şi simplu, să te ajutăm? prinse şi Lindy curaj.

Marioneta s-a întors către ea, aruncându-i o privire încruntată şi furioasă.

— În cazul ăsta, dacă-mi forţaţi mâna, o să-i fac să sufere pe cei dragi vouă, le spuse el cu calm. Adică pe părinţii voştri, pe prietenii voştri sau… cine ştie poate chiar pe potaia aia mică şi afurisită care nu-mi dă pace!

Zicând asta, şi-a dat puţin capul pe spate, râzând scurt şi sec, cu răutate.

— Ia închide-l în dulap! propuse Lindy. Măcar până ne hotărâm cum să scăpăm de el!

— De câte ori să vă repet că de mine *nu puteţi* scăpa? insistă Domnul Wood. Nu vă puneţi cu mine! Vă avertizez că am puteri magice! M-am săturat să tot încercaţi să-mi faceţi de petrecanie în fel şi chip!

— Aoleu! Am uitat că uşa de la dulap nu se-ncuie! izbucni Kris, încercând din răsputeri să-l ţină în frâu pe Domnul Wood, care începuse iar să se zvârcolească.

— Stai aşa! Ce zici de asta? o întrebă Lindy repezindu-se la dulap şi scoţând de acolo o valiză veche.

— A, e perfectă!

— Începeţi să mă călcaţi pe nervi, şi asta nu e deloc bine pentru voi! le ameninţă Domnul Wood.

Apoi, cu o smucitură zdravănă, s-a tras brusc din braţele lui Kris, care a sărit iute să-l prindă, aruncându-i-se în spinare. Păpuşa însă, mai abilă, s-a ferit pe neaşteptate, astfel încât Kris a aterizat cu faţa în jos direct pe pat.

Domnul Wood a alergat până în mijlocul camerei, unde s-a oprit privind curios către uşă, de parcă încerca să se decidă pe unde s-o ia.

— Trebuie să faceţi întocmai cum vă spun! le zise el poruncitor, ridicând o mână înspre Lindy. N-am de gând să mai fug de voi! E o prostie, din moment ce-mi sunteţi sclave!

— În niciun caz! îi strigă Kris, ridicându-se în picioare.

În secunda următoare, amândouă s-au repezit la Domnul Wood. Lindy l-a apucat de braţe, ţinându-i-le strâns la spate, iar Kris s-a aplecat şi l-a înşfăcat de glezne, imobilizându-l.

Tot împreună au reuşit să-l închidă în valiza cea veche, înghesuindu-l bine ca să-ncapă şi s-o poată închide. Dar până s-apuce să tragă capacul, Domnul Wood le-a mai adresat şi alte ameninţări:

— O să regretaţi amarnic! răcni el, dând frenetic din picioare, încercând să le lovească. O să plătiţi cu vârf şi îndesat! Acum, cineva o să moară!

A continuat cu ţipetele chiar şi după ce Kris a încuiat valiza cu lacătul şi a băgat-o în dulap. Apoi, a trântit rapid uşa de la dulap şi s-a lăsat pe ea cu toată greutatea, oftând epuizată.

— Şi acum, ce propui? o întrebă ea pe Lindy.

Capitolul 22

Dar până s-apuce soră-sa să-i răspundă, lui Kris îi veni o idee:

— Am găsit! Îl îngropăm!

— Ceee? se miră Lindy, înăbuşindu-şi un căscat.

Parcă trecuseră ore întregi de când şuşoteau între ele. În timp ce încercau să găsească o cale de ieşire şi să pună cap la cap un plan de bătaie, din dulapul închis se auzeau ţipetele înăbuşite şi surde ale păpuşii.

— Da, de ce nu? Îl îngropăm şi gata! Acolo, în curtea vecină, sub maldărul ăla imens de moloz de lângă casa cea nouă! îi explică Kris, aruncându-şi ochii fugitiv spre fereastră.

— Bine, fie! Cum zici tu…! Deşi… nu ştiu ce să zic… bălmăji Lindy nesigură. Sunt aşa de obosită, că nici nu mai gândesc limpede!

Şi-a îndreptat apoi privirea către ceasul de pe noptieră. Era aproape trei şi jumătate dimineaţa.

— Eu tot zic c-ar fi mai bine să-i trezim iar pe mama şi pe tata, adăugă ea cu teamă-n glas.

— Degeaba-i trezim, ştii şi tu la fel de bine ca şi mine! Am discutat chestia asta de nu ştiu câte ori! N-or să creadă o boabă! Dacă-i trezim, o s-o-ncurcăm şi mai rău!

— Se poate şi *mai rău* de atât? se văicări Lindy, făcând semn cu capul înspre dulap, de unde răzbăteau răcnetele înfuriate ale Domnului Wood.

— Lasă vorbăria şi îmbracă-te! Iute! o sfătui Kris cu forţe proaspete. O să mergem să-l îngropăm sub moloz şi am scăpat de el definitiv!

Lindy a fost scuturată de un fior scurt şi subit, după care şi-a întors privirea către scaunul de la fereastră, unde păpuşa ei şedea cuminte, îndoită de la mijloc, cu capul pe genunchi.

— Nici nu mai suport să mă uit la Slappy, săracul! Îmi îngheaţă sângele-n vene! Îmi pare rău că din cauza mea ne-am băgat în povestea asta cu marionetele!

— Taci odată şi îmbracă-te! îi porunci Kris nerăbdătoare.

Câteva minute mai târziu, fetele au ieşit din dormitor, furişându-se în vârful picioarelor jos pe scările întunecate. Kris ţinea valiza în braţe cu amândouă mâinile, încercând să înăbuşe pe cât posibil ţipetele furioase ale Domnului Wood.

La capătul scărilor, în holul ce dădea înspre uşa de la intrare, s-au oprit preţ de câteva clipe, ascultând atente dacă se aude vreun zgomot din dormitorul părinţilor. Se temeau ca nu cumva să-i fi trezit.

Dar totul era cufundat într-o linişte de mormânt.

Atunci Lindy a deschis încetişor uşa şi amândouă s-au strecurat afară.

Era o noapte umedă şi neaşteptat de rece. Roua se aşternuse din abundenţă pe peluza înverzită din faţa casei şi iarba lucea ireal în lumina lunii.

S-au îndreptat spre garaj, călcând grăbite pe iarba udă care li se lipea de încălţări.

În timp ce Kris ţinea strâns la piept valiza, Lindy a împins în sus uşa greoaie a garajului, cu mişcări încete, încercând să nu facă prea multă gălăgie. Când uşa era aproape pe jumătate deschisă, Lindy s-a aplecat puţin şi s-a strecurat înăuntru.

După nici câteva secunde, a ieşit cu o lopată imensă, pe care tatăl lor o folosea de obicei pentru a curăţa curtea de zăpadă.

— Cred că o să ne descurcăm de minune! îi zise ea soră-sii în şoaptă, deşi nu era nimeni prin preajmă să le audă.

Au traversat curtea, îndreptându-se spre casa cea nouă din vecini, în timp ce Kris scruta atentă strada, să se asigure că nu le vede nimeni. Lumina felinarelor, ce încă mai erau aprinse, părea pală şi firavă, învăluită în roua densă a dimineţii şi părea că pâlpâie, asemenea flăcării unei lumânări. De fapt, totul parcă fremăta în lumina roşiatică a cerului.

Ajunse lângă grămada de moloz, Kris a pus în sfârşit valiza jos, trăgându-şi sufletul.

— O să săpăm aici, exact în locul ăsta! îi spuse ea lui Lindy, arătând către baza movilei. Îl băgăm înăuntru, îl astupăm cu moloz, şi gata!

— Aveţi mare grijă! le ameninţă Domnul Wood din valiză, auzind ce puneau la cale. Planul vostru o să dea greş! V-am spus doar că am puteri magice!

— Sapă tu prima! îi spuse Kris soră-sii, ignorând ameninţarea. Când oboseşti, trec eu la rând!

Lindy s-a apucat să sape, înfigând lopata cu nădejde în grămada din faţa ei. Privind-o, Kris a simţit că e scuturată de un fior, căci roua făcea atmosfera rece şi umedă.

Dintr-o dată, un nor cenuşiu a alunecat alene pe cer, acoperind luna şi cufundând împrejurimile în beznă. Cerul s-a-ntunecat.

— Daţi-mi drumul! urla Domnul Wood înfundat. Dacă-mi daţi drumul acum, o să fiu mai îndurător şi n-o să vă pedepsesc prea tare!

— Sapă mai repede! şopti Kris agitată.

— Sap cât pot de repede! îi răspunse Lindy, cântărind din priviri gaura mai degrabă pătrată şi destul de mare de la baza grămezii. Cam cât ar mai trebui săpat? Crezi c-ar fi cazul s-o facem mai adâncă?

— Mult mai adâncă! zise Kris, studiind şi ea groapa. Ţine! Ai grijă de valiză, că sap eu mai departe!

A schimbat locul cu Lindy şi s-a pus pe treabă.

Deodată, s-a auzit un fâşâit ce venea de undeva, dinspre tufele joase ce separau cele doua curţi. Kris şi-a ridicat privirea şi i s-a părut că zăreşte o umbră în întuneric, ceea ce aproape că-i tăie respiraţia.

— Probabil că-i doar un raton, presupuse Lindy. Îl îngropăm cu tot cu valiză sau îl scoatem afară mai întâi?

— Crezi că mama o să observe c-a dispărut valiza? o întrebă Kris, aruncând la o parte încă o lopată plină vârf cu moloz.

Lindy a dat din cap:

— Nu, nu cred, n-am mai folosit-o de nu mai ştiu când!

— Atunci o să-l îngropăm în valiză! O să fie mult mai uşor aşa!

— O să vă pară rău! răcni marioneta, zbătându-se înăuntrul valizei, care începuse să se clatine, aproape să cadă într-o parte. O să vă căiţi amarnic, dar va fi prea târziu!

— Mi-e un somn…! gemu Lindy, aruncându-şi şosetele pe jos şi vârându-şi picioarele sub plapumă.

— Eu una n-o să-nchid un ochi! îi spuse Kris, stând pe marginea patului. Cred că-i din cauză că sunt atât de fericită! Nu-mi vine să cred c-am scăpat până la urmă de hidoasa aia de marionetă, chiar nu-mi vine să cred!

— Toată povestea asta mi se pare atât de ciudată! zise Lindy, aranjându-şi perna sub cap. Şi nu pot să zic că-s supărată pe mama sau pe tata că nu ne-au crezut, de vreme ce nici mie câteodată parcă nu-mi vine a crede!

— Ai pus lopata la loc? o întrebă Kris îngrijorată.

Lindy a dat din cap afirmativ:

— Da, am pus-o, stai liniştită! îi zise ea pe jumătate adormită.

— Şi ai închis bine uşa garajului?

— Ssst! Încerc să dorm! Ce bine că mâine nu trebuie să

mergem la şcoală, putem dormi cât vrem!

— Mda... Asta în cazul în care reuşesc s-adorm, dar slabe speranţe...! Mă simt atât de istovită, şi *totuşi...!* Parcă trăiesc într-un coşmar din care nu mă mai pot trezi... Chiar mă gândeam că... Lindy! Lindy, tu m-asculţi?

Dar aceasta dormea buştean.

Kris a început atunci să se uite la umbrele profilate pe tavan. Şi-a tras apoi plapuma până sub bărbie, dar parcă tot îi era frig. Răcoarea umedă a dimineţii îi intrase în oase şi nu putea scăpa nicicum de senzaţia aceea de frison ce-i îngheţa tot corpul.

Dar în cele din urmă, în ciuda gândurilor care i se perindau prin minte, nelăsând-o să şteargă prea uşor amintirea nopţii trecute, a reuşit şi ea s-adoarmă.

Era deja opt şi jumătate când s-a trezit, în zgomotul făcut de nişte maşini. S-a întins şi s-a frecat la ochi ca să se trezească mai bine, după care s-a dus buimacă la fereastră împleticindu-se, apoi s-a aplecat peste scaunul în care stătea Slappy ca să se uite pe geam afară.

Era o zi înnorată şi posomorâtă. În curtea vecină, două compresoare uriaşe de culoare galbenă bătătoreau pământul desfundat din spatele noii construcţii, încercând să-l niveleze.

„Oare or să treacă tăvălugul şi peste movila aia mare de moloz? s-a întrebat Kris privindu-le cu atenţie. Ce bine ar fi! Excelent de-a dreptul!”

A zâmbit împăcată. Nu dormise foarte mult, dar se simţea odihnită.

Lindy încă dormea, cufundată-n lumea viselor. Kris a trecut pe lângă patul ei în vârful picioarelor, ca să n-o trezească, şi-a luat capotul pe ea şi a coborât:

— ’Neaţa, mamă! o salută ea voioasă, înnodându-şi cordonul în momentul în care şi-a făcut apariţia în bucătărie.

Doamna Powell, care era la chiuvetă, s-a întors către ea cu o expresie supărată pe faţă, care a nedumerit-o pe Kris.

A urmărit privirea maică-sii, care se uita încruntată la masa din bucătărie.

— A, nu se poate! ţipă Kris uimită, când a dat cu ochii de Domnul Wood, stând cuminte pe scaun la masă, cu mâinile pe genunchi.

Avea părul plin de moloz roşu-maroniu, de la praful de cărămidă, iar obrajii şi fruntea îi erau mânjite cu noroi.

Kris şi-a acoperit faţa, îngrozită. Nu mai înţelegea nimic.

— Parcă ţi-am spus să nu-i mai prind în bucătărie, pe

niciunul! a luat-o doamna Powell la rost. Ce mă fac eu cu voi? Nu mai înţelegeţi de vorba bună?

Apoi s-a întors supărată înapoi la chiuvetă, întorcându-i spatele.

Kris şi-a mutat privirea de la maică-sa la marionetă, care i-a făcut un semn cu ochiul, rânjind răutăcioasă şi savurându-şi cinică victoria.

Capitolul 23

În timp ce Kris se holba uluită la păpuşa ce rânjea cu neobrăzare, domnul Powell apăru şi el în pragul uşii.

— Eşti gata? îşi întrebă el soţia.

Doamna Powell a agăţat prosopul de şters vasele pe stelaj, s-a întors şi şi-a îndepărtat o şuviţă rebelă de pe frunte, dând-o pe spate.

— Gata. Stai numai să-mi iau geanta! îi spuse ea, trecând grăbită pe lângă el către holul de la intrare.

— Da’ unde vă duceţi? se interesă Kris cu o voce plângăcioasă, care-i trăda frica, uitându-se întruna la marioneta aşezată la masă.

— Doar până la magazin, să mai luăm câte ceva pentru grădină, îi explică domnul Powell, păşind în cameră şi aruncându-şi ochii pe fereastră. Hm, stă să plouă…

— Nu vă duceţi! se rugă Kris.

— De ce? se miră el, întorcându-se spre ea.

— Nu plecaţi, va rog eu! îl imploră ea.

În acel moment, domnului Powell i-au căzut ochii pe marioneta mânjită cu noroi şi s-a îndreptat către masă.

— Ce-nseamnă asta? o întrebă el, vădit înfuriat.

— Păăi… Am crezut că vrei să-l duci înapoi la casa de amanet! găsi Kris repede o explicaţie.

— De-abia luni aveam de gând să-l duc! îi răspunse acesta. Azi e sâmbătă, nu?

Marioneta a clipit scurt, fără ca domnul Powell să observe.

— Da’ chiar trebuie să vă duceţi la cumpărături în dimineaţa asta? îl întrebă Kris cu jumătate de gură.

Dar până să apuce domnul Powell să-i răspundă, maică-sa a apărut în prag, gata de plecare.

— Ia, prinde-le! îi strigă ea, aruncându-i cheile de la maşină. Hai să plecăm până nu începe să plouă!

Domnul Powell s-a îndreptat către uşă, dar pe urmă s-a oprit şi s-a întors către Kris, întrebând-o încă nelămurit:

— Dar de ce nu vrei să plecăm de-acasă?

— Din pricina lui… începu Kris, dar s-a oprit la timp.

Ştia că n-are cu cine vorbi. „Nici n-o să vrea s-audă, dacă-i ceva legat de marionete. N-o să creadă o iotă…”

— Nimic, nimic, duceţi-vă liniştiţi! le spuse ea apoi cu

jumătate de gură.

Câteva secunde mai târziu, i-a auzit trecând cu maşina în jos pe alee şi apoi mai departe, pe stradă. În bucătărie, nu mai erau decât ea şi Domnul Wood.

Marioneta s-a întors spre ea încet, rotindu-se pe taburetul înalt şi fixând-o ameninţător:

— Să nu zici că nu te-am avertizat! se răsti Domnul Wood la ea.

Barky a dat şi el buzna în bucătărie, lipăind zgomotos cu labele pe linoleumul de pe jos. A început apoi să adulmece duşumeaua, dând târcoale, în căutarea vreunei rămăşiţe gustoase de la micul dejun.

— Barky, băiatule, pe unde ai umblat până acum? îl întrebă Kris dezmierdându-l, bucuroasă să mai aibă pe cineva prin preajmă.

Dar Barky nici n-a băgat-o în seamă, preocupat să adulmece, exact sub scaunul pe care şedea Domnul Wood.

— Ei, pe unde crezi c-a umblat? A venit sus şi m-a trezit! îi răspunse Lindy, intrând şi ea în bucătărie, frecându-se somnoroasă la ochi. Purta nişte pantaloni scurţi albi şi un tricou roşu fără mâneci: Câine enervant ce eşti! îl dojeni ea.

Dar Barky lingea ceva de pe jos.

Zărindu-l deodată pe Domnul Wood, Lindy ţipă surprinsă:

— O, nuuu! Ce caută ăsta aici? Cum naiba a scăpat?

— Ha! M-am întors! urlă şi Domnul Wood. Şi nu-s deloc mulţumit de comportamentul vostru! Sclavii nu fac ce aţi făcut voi!

Nedumerită, Lindy s-a întors către Kris, cu gura căscată de spaimă. Aceasta avea însă ochii pironiţi asupra marionetei, urmărindu-i şi cel mai mic gest.

„Oare acuma ce o să facă? se întreba ea, încercând să-i anticipeze mişcările. Ce-aş putea să mai fac ca să-l opresc?”

Era evident că nu fusese de-ajuns doar să-l încuie în valiză şi să-l îngroape în mormanul de moloz. Cumva, prin nu ştiu ce minune, reuşise să scape.

„Oare chiar nu există nicio altă metodă să-i vin de hac? Chiar niciuna?”

Rânjind maliţios, Domnul Wood a sărit de pe scaun, bocănind cu bascheţii pe podea.

— Sunt tare dezamăgit de voi, sclavelor! repetă el cu vocea-i groasă, ameninţătoare.

— Şi ce ai de gând să ne faci? îl întrebă Lindy gâtuită se

spaimă, înghiţind cu noduri.

— N-am încotro, trebuie sa vă pedepsesc! tună el. Trebuie să vă arăt cine-i şeful, ca să vă convingeţi că nu glumesc!

— Stai puţin! îi strigă Kris.

Dar păpuşa, mişcându-se surprinzător de repede, s-a aplecat şi l-a apucat pe Barky de gât cu amândouă mâinile.

Înspăimântat, terierul a început să urle şi să schelălăie de durere, pe măsură ce Domnul Wood îşi strângea mâinile din ce în ce mai tare pe gâtul lui firav.

Capitolul 24

— V-am prevenit doar! mârâi Domnul Wood, acoperind urletele micului terier negru. Dacă nu faceţi ce vă spun, toţi cei dragi vouă vor avea de suferit, unul câte unul!

— Nu! ţipă Kris.

Barky a mai schelălăit ascuţit încă o dată, spre disperarea lui Kris. Aceasta fierbea de furie.

— Dă-i drumul lui Barky! ţipă ea cu inima strânsă de milă.

Dar marioneta n-a făcut decât să chicotească.

Barky a scos un urlet gâtuit. Nu mai avea aer.

Kris n-a mai putut suporta. Împreună cu Lindy au tăbărât pe marionetă, una dintr-o parte şi una din cealaltă. Lindy l-a înşfăcat de picioare, în timp ce Kris l-a apucat pe Barky şi a-nceput să-l tragă din strânsoare.

Ţinându-l de picioare, Lindy l-a culcat pe Domnul Wood la pământ, dar acesta tot nu şi-a dezlipit mâinile de lemn de pe beregata câinelui.

Urletele lui Barky s-au transformat treptat într-un scheunat înăbuşit.

— Dă-i drumul odată, blestematule!

— Eu v-am *avertizat!* răcni Domnul Wood, în timp ce Lindy încerca să-i ţină picioarele din care dădea ca un nebun, încercând să se elibereze. Câinele trebuie să moară acum!

— Nu, nuuuu! se împotrivi Kris, dându-i drumul lui Barky şi apucându-l înverşunată pe Domnul Wood de încheieturi.

Trăgând cu toată forţa, a reuşit până la urmă să slăbească strânsoarea şi să-l scape pe Barky, care a căzut la podea, gâfâind. A fugit apoi într-un colţ cu lăbuţele zgâriind duşumeaua lucioasă.

— O să mi-o plăteşti! mârâi Domnul Wood, trăgându-şi mâinile dintr-ale ei cu o mişcare bruscă.

Apoi, la fel de neaşteptat, şi-a ridicat mâna de lemn în aer şi a lovit-o cu toată puterea pe Kris peste frunte.

Kris a ţipat de durere, ducându-şi mâinile la fruntea înroşită.

Apoi l-a auzit pe Barky lătrând undeva în spatele ei.

— Lasă-mă, am spus! Da-mi drumul! îi porunci Domnul Wood lui Lindy, care încă-l mai ţinea de picioare.

— Ai vrea tu! strigă ea. Kris, apucă-l iar de mâini!

Cu capul încă vâjâind de durere, Kris s-a năpustit asupra

Domnului Wood, cu intenţia să-l prindă de mâini, dar când s-a apropiat suficient, el şi-a aplecat iute capul muşcând-o de încheietură.

— Auuu! urlă Kris secerată de durere şi s-a tras repede înapoi.

Lindy l-a tras de picioare în sus, ridicându-l în aer, după care l-a trântit cu putere de pământ.

Domnul Wood a urlat furios şi a început din nou să dea din picioare, încercând să se elibereze.

Kris s-a aruncat iar peste marionetă, reuşind de data asta s-o apuce mai întâi de un braţ, apoi de amândouă. Domnul Wood şi-a aplecat iarăşi capul ca s-o muşte, dar Kris s-a ferit la timp, prinzându-i braţele la spate.

— Vă previn! mugi el, cu spume la gură. Aveţi mare grijă ce faceţi!

Barky a lătrat agitat, sărind cu labele pe piciorul lui Kris.

— Şi-acu' ce *facem* cu el? o întrebă Lindy, încercând s-acopere urletele furioase ale păpuşii.

— Îl ducem afară! ţipă Kris, strângând şi mai tare la spate braţele Domnului Wood.

Îi venise deodată în minte imaginea celor două compresoare cu tăvălugele lor imense, pe care le văzuse de dimineaţă în curtea vecină bătătorind pământul.

— Hai, vino! îi zise ea surorii ei. Am o idee! O să-l zdrobim!

— Băgaţi de seamă! Am puteri magice! urlă marioneta.

Făcându-se că nu-l aude, Kris a deschis uşa de la bucătărie cu piciorul şi amândouă s-au căznit să care afară captivul, care se zbătea întruna.

Din cerul cenuşiu şi întunecat cădea o ploaie măruntă, mocănească, ce udase deja iarba din curtea din spate.

Dincolo de gardul viu ce despărţea curtea lor de cea a vecinilor, au zărit cele două compresoare enorme, unul ceva mai departe, în spate, şi celălalt chiar la marginea curţii alăturate. Arătau ca două namile greoaie şi ameninţătoare, cu tăvălugele lor imense nivelând totul în calea lor.

— Hai acolo, repede! o direcţionă Kris pe soră-sa, luând-o la fugă cu mâinile încleştate pe braţele tari ale păpuşii. Aruncă-l sub buldozerul ăla!

— Daţi-mi drumul, sclavelor! Trebuie să m-ascultaţi! răcni marioneta din toţi rărunchii. Asta-i ultima voastră şansă! Alta n-am să vă ofer!

Dar văzând că ameninţările lui n-au niciun efect, şi-a luat

avânt şi şi-a învârtit din nou capul cu forţă, încercând s-ajungă la braţul lui Kris ca s-o muşte.

Undeva, departe, s-a auzit bubuitul surd al unui tunet. Fetele alergau cât puteau de tare, alunecând pe iarba udă în goana lor către tăvălugul nimicitor.

Dar când mai aveau doar câţiva metri până să ajungă la colosul galben ce duduia asurzitor, l-au zărit pe Barky alergând fericit înaintea lor, dând din coadă.

— A, nu! Cum naiba a ieşit afară? strigă Lindy.

Auzindu-le, câinele s-a oprit un moment şi s-a întors către ele, dar apoi a ţopăit mai departe prin iarba udă, cu limba rozalie atârnându-i într-o parte, şi-ndreptându-se exact în direcţia compresorului.

— Barky, nu! urlă Kris îngrozită. Nu, nu te duce acolo, vino-napoi!

Capitolul 25

Dându-i drumul Domnului Wood, au luat-o amândouă la goană după câine, dar au alunecat pe iarba udă căzând pe burtă.

Nebănuind pericolul şi crezând probabil că se joacă cu el de-a prinselea, Barky şi-a văzut de drum mai departe, ţopăind fericit.

Atunci şi-au dat seama că se prăvăliseră chiar în faţa buldozerului, dar au avut prezenţa de spirit să se dea de-a dura din calea tăvălugului exact la timp.

— Ei, drăcie! Ce căutaţi voi aici? ţipă la ele şoferul, scoţându-şi furios capul pe geamul din cabina înaltă. V-aţi ţicnit de tot? Nu ştiţi cât e de periculos?

Ridicându-se în picioare, au dat fuga înapoi la Domnul Wood. Ploaia se înteţise între timp, şi cerul neguros s-a aprins deodată, străfulgerat de un zigzag de lumină.

— Am scăpaaat! ţipa păpuşa ca apucată, cu mâinile ridicate victorios în aer. Acum o să mi-o plătiţi!

— Prinde-l! îi strigă Kris lui Lindy.

Erau amândouă ude leoarcă, cu părul lipit de cap în bătaia ploii, dar nu voiau să se dea bătute. Cu capul băgat între umeri şi-nfruntând ploaia cu curaj, s-au repezit către marionetă.

Domnul Wood s-a întors şi a luat-o la fugă înspre curtea vecină, fără măcar să bănuiască ca mai exista încă un buldozer ceva mai încolo. Roata gigantică şi neagră l-a culcat la pământ, după care a trecut greoaie peste trupul de lemn, zdrobindu-l cu o trosnitură răsunătoare.

De sub maşina masivă s-a auzit apoi un şuierat asurzitor, ca şi cum cineva ar fi dezumflat un balon imens.

Buldozerul a-nceput să se balanseze uşor în faţă şi în spate, iar sub roata uriaşă a ţâşnit un fum ciudat, de culoare verde, care a-nceput apoi să plutească în aer sub forma unui nor compact de aburi verzui ce semăna cu o ciupercă.

Barky s-a oprit din ţopăit şi a rămas locului înspăimântat, urmărind din priviri norul verde ce plutea tot mai sus, pe fundalul plumburiu al cerului.

Lindy şi Kris s-au uitat şi ele mute de uimire la ciuperca plutitoare, cu gura căscată.

Vântul şi ploaia au împins vaporii denşi peste capetele

gemenelor, făcându-le să se strâmbe de scârbă.

— Ce pute! se plânse Lindy.

Mirosea a ouă stricate.

Până şi Barky şi-a arătat sila, scheunând nemulţumit.

Şoferul a tras buldozerul mai în spate şi a coborât grăbit din cabină, alergând către ele. Era un bărbat scund şi solid, cu braţe musculoase pe care mânecile tricoului stăteau să crape. Era roşu la faţă şi obrajii lui aprinşi contrastau cu părul blond, tuns periuţă.

— Ăla a fost un copil? le întrebă el îngrozit. Am… am strivit cumva un copil?

— A, nu! îl linişti Kris. Era doar o păpuşă, şi păpuşile nu-s vii, nu? încercă ea o glumă.

Atunci bărbatul a amuţit şi din roşu, s-a făcut alb la faţă. Alb ca varul. Apoi a răsuflat uşurat, oftând adânc:

— Slavă Domnului! Am crezut c-am omorât un puşti. Măiculiţă!

A tras aer în piept, după care a expirat încet, încercând să-şi vină în fire după aşa o sperietură.

S-a dus apoi lângă buldozer şi s-a aplecat să examineze roata şi porţiunea de sub ea. Fetele s-au apropiat şi ele temătoare şi au văzut ce mai rămăsese din marionetă: un trup de lemn făcut una cu pământul, turtit în blugii şi în cămaşa de flanel. Arăta ca o filă presată.

— Îmi pare tare rău, fetelor! spuse şoferul amărât, ştergându-şi fruntea cu mâneca tricoului, în timp ce se ridica în picioare. N-am putu opri la timp.

— A, nu-i nimic! îi răspunse Kris deloc afectată, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Da, nu-i nicio problemă! Aşa a fost să fie! îi ţinu Lindy isonul.

Barky li s-a alăturat şi el curios, adulmecând de zor marioneta zdrobită.

Bărbatul a clătinat din cap, uşurat.

— Slavă Domnului că n-a fost un copil! Aş fi putut să jur c-aleargă! Doamne, ce sperietură am tras!

— Ei, staţi liniştit, n-a fost decât o amărâtă de marionetă! încercă Kris să-l mai liniştească.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă el, încă afectat de cele întâmplate. A fost cât p-aci!

Dar imediat s-a schimbat la faţă, revenindu-şi în fire dintr-o dată şi parcă de-abia atunci realizând că în povestea asta ceva

nu se leagă.

— Da’ ce căutaţi voi afară pe vremea asta?

Lindy a ridicat din umeri, iar Kris a dat nevinovată din cap.

— Am ieşit cu câinele la plimbare, atâta tot! răspunse ea, încercând să pară cât mai convingătoare.

Şoferul a dat să ridice păpuşa turtită, dar în secunda următoare, capul strivit al Domnului Wood s-a împrăştiat pe pământul ud asemeni unei pulberi de rumeguş.

— Îl vreţi înapoi? le întrebă el necăjit.

— Nu, vai! Îl puteţi arunca la gunoi! îi răspunse Kris.

— Cred c-ar fi mai bine să vă duceţi acasă acum, le sugeră el. Şi să nu mă mai speriaţi aşa, vă rog eu!

Fetele şi-au cerut scuze şi au luat-o înapoi către casă. Pe drum, în tăcere, Kris s-a uitat la soră-sa cu coada ochiului, zâmbindu-i satisfăcută. Lindy a rânjit şi ea.

„Îmi vine să urlu de fericire! s-a gândit Kris. Să sar în sus! Doamne, ce uşurare!”

Şi-au şters bine bascheţii plini de noroi de preşul din prag şi apoi au deschis larg uşa, făcându-i loc lui Barky să intre primul.

— Ooof! oftă Lindy. Ce dimineaţă cu bucluc!

Au intrat în bucătărie în urma câinelui. Afară, săgeata frântă şi strălucitoare a fulgerului ce-a spintecat cerul a fost imediat urmată de bubuitul asurzitor al unui tunet.

— Sunt udă leoarcă, zise Kris. Mă duc sus să mă schimb.

— Stai că vin şi eu, i-a strigat Lindy, luându-se după ea pe scări.

Când au intrat însă-n dormitor, au găsit totul vraişte. Fereastra era larg-deschisă, perdelele fluturau sălbatic în bătaia vântului, şi ploaia răpăia nestingherită înăuntru.

— O, nu! Ce naiba…? se înfurie Kris grăbindu-se să-nchidă geamul, lăsându-se peste scaunul din faţa ferestrei ca s-apuce mai bine mânerul.

Dar până s-ajungă la ramă, Slappy şi-a întins mâna către ea, apucând-o de braţ şi smucind-o:

— Ia zi, sclavo, s-a cărat nesuferitul ăla? o întrebă el cu o voce joasă, dogită. Am crezut că nu mai scap odată de el!

Despre autor

R.L. Stine este autorul a peste douăzeci dintre cel mai bine vândute poveşti de groază şi de mistere pentru tineri. Titlurile lui recente pentru adolescenţi includ: *Hit and Run, Prietena* şi *Baby-sitter II,* toate publicate de Scholastic. Tot el este şi autorul seriei *Străzile groazei.*

Stine este redactor-şef al emisiunii pentru copii *Castelul lui Evrika,* transmis pe canalul american de emisiuni pentru copii Nickelodeon.

Goosebumps. Cărţile care îţi dau fiori este însă seria care l-a impus ca pe unul dintre cei mai populari autori de cărţi pentru copii. Aşa că, cititorule, ia seamă: vei muri de spaimă! Dar şi de plăcere atunci când vei citi aceste romane unice.